

Deník pana Nuly

Napsala

Hannah - 1888

Z anglického originálu

The Diary of a Nobody

přeložila **Lupina**

betaread: **marci**

banner: **arabeska**

Publikováno na hpkizi.sk v roce 2017

„Pročpak bych nemohl zveřejnit svůj deník? Kolikrát jsem viděl paměti lidí, o nichž jsem jaktěživ neslyšel, a nevím, proč by zrovna můj deník neměl být zajímavý. Jen proto, že nejsem žádnou veličinou? Lituji pouze, že jsem nezačal psát již v mládí.“

*Charles Pooter – Deník pana Nuly
Londýn - Holloway, Na Brickfieldce,
(překlad Mirek Čejka)*

Pondělí, 27. prosince

Tento deník jsem obdržel od Minervy k Vánocům. Prostě nepochopím, proč si, u všech rohatých, myslela, že jej ocením.

Přesto se mi představa sepisování mých vlastních myšlenek zcela nepříčí. Řekl bych, že by mohlo být užitečné provádět si katalogizaci událostí dne.

Uvažuji, navzdory počátečnímu zavržení tohoto deníku, že bych do něj doopravdy měl psát. Koneckonců, ničemu to neuškodí. Nikdo jiný si jej nepřečte; jistě ne, pokud si cení vlastního zdraví.

Ujednáno; začnu právě teď.

15:00

Dnes jsem zašel na Příčnou ulici a nakoupil pergameny a sadu nových brků. Po návratu domů jsem se rozhodl přečíst si –

Tak nic; už jsem začal nudit sám sebe.

Sobota, 1. ledna

Dobře, tak ano, nakonec tu máme nový rok – možná bych tomuto měl dopřát další pokus. Snad bych mohl uložit deníku jakési zkouškové období a uvidím, jak se na jeho konci budu cítit. Domnívám se, že v určité chvíli budu mít o čem psát a může být zajímavým procesem pokusit se přeměnit vše ve slova.

Teď však...

Dnes jsem se věnoval rostlinám. Žaberník, zdá se, roste velice pěkně, ale začínám mít starosti o barvu truskavce. Musím mu pár dní věnovat větší pozornost.

Jinak se koušu nudou. Dokonce se snad i budu těšit na příští týden, kdy se vrátím do práce.

Neděle, 2. ledna

Začal jsem připravovat vlkodlačí lektvar – jen proto, že můžu.

Následně jsem se naložil do vany a pak jsem přešetil lahvičky...

Vlastně bych asi nemusel psát každý detail každého dne. Jinak mě při opětovném čtení mých záznamů přemůže marnost mé vlastní existence a sebevražda se stane lákavou vyhlídkou. Rozhodnuto, další zápis bude alespoň krapet poutavější. Pomůže skutečnost, že od zítřka už nebudu trčet v tomhle domě, ale vrátím se do práce.

Středa, 5. ledna

10:00 – má kancelář

Nenávidím návrat do práce. Nenávidím onu pitomou pidikrabiči vydávající se za kancelář. A ze všeho nejvíc nesnáším svoji protivnou ponižující práci. Ostatní ji možná za ponižující nepovažují, ale podle mne je v ní zahrnuta docela bolestná ironie.

Jsem zodpovědný za vyhodnocování a prověřování nováčků usilujících o tajný život těch, o kterých se nemluví. Jsem první linií při určování, kdo má potřebné schopnosti, aby si udržel jedno z prestižnějších a obdivovanějších zaměstnání uvnitř chodeb moci. Důležitý úkol, dalo by se říci.

Ironie však spočívá ve faktu, že ve skutečnosti nevím, na co kandidáty trénovat. Mám jen vágní představu, stejně jako ostatní, o čem práce na odboru záhad je.

Zjevně je tato moje neexistující úroveň znalostí vnitřních pochodů vším, v čem se mi dá věřit. Mé předchozí kořetování s pochybnou loajalitou a motivy se nemůže přehlížet, jak mi bylo řečeno.

Váhal jsem, zda nepoukázat na to, že celý odbor záhad nestál ani za ubohou zlámanou grešlí, když Voldemort dělal v zemi paseku. Opravdu byli celkem na h... houby, když nejen banda Smrtijedů, ale i Potter a jeho parta vtančili se vším nadšením na odbor a volně se procházeli mezi věštbami!

No vážně, na co tihle směšní lidé jsou? Jelikož nezvěřejňují svoji práci, jeví se mi, že nedělají ani prd. Sami sebe vidí jako nějakou mudlovskou tajnou službu, že? Berou to až moc vážně. Idioti.

Takže ano, mně předhodí každého nováčka, načež já jej mám provést předem určenou instrukcí. Po odborné přípravě, a jakmile jej ohodnotím jako vyhovujícího, je tento eufemisticky poslán, nahoru.

A opět, co se děje nahoře, prostě nevím.

Ministerstvu vyhovuje držet si mě blízko, ale s odstupem. Bohužel i mně to vyhovuje, protože si nejsem jistý, zda by mě zaměstnal někdo jiný. Nemůžu je vinit, to opravdu ne. Nejmenují se oddělení záhad pro nic za nic.

Stačí mi to. Všechno je o mantinelech. A jelikož mám jistý manévrovací prostor (ne doslova; kancelář mám opravdu jako plivátko), rozhodně vím jak zneužívat své pozice a ujít postihu. Sečteno a podtrženo, jsem ve své práci dobrý a oni to vědí. Vytríbené umění křerak zostudit ignoranta ve dvaceti krocích.

Ale jak plyne čas, poslední dobou by mě zajímalo, jestli bych se nemohl pokusit dostat se z této slepé uličky. Možná bych se nad tím měl letos vážně zamyslet.

Uf. Omylem jsem nalistoval o několik stránek vpřed a byl jsem upozorněn na blížící se, obávanou, každoroční událost. Nenávidím leden.

Jen tak mimochodem, s tímto zápisem jsem docela spokojený.

Neděle, 9. ledna

Poledne. Postel.

Právě se mi podařilo probrat se po noci plné sebepoškozujícího hýření.

Celkem vzato po nepříliš závratně úspěšné noci. Hlava mi snad samovolně exploduje a ten osmý panák vodky zjevně neodvedl svoji práci, protože si docela bolestivě pamatuji na hlavní důvod, proč jsem se pro tuto zhýralost rozhodl. Narozeniny. Čtyřicáté páté, abych byl přesný. Nejsem jen bývalý Smrtijed, bývalý špion, bývalý profesor lektvarů, bývalý profesor obrany proti černé magii a současný do-šrotu-odhozený-úředník nicotného významu, ale jsem už pětadvacetiletý bývalý Smrtijed, bývalý špion, bývalý profesor lektvarů, bývalý profesor obrany proti černé magii a současný do-šrotu-odhozený-úředník nicotného významu.

Jediné pozitivum, pokud pekelně přivřete oči, je výhoda narozenin na začátku roku. Jakmile se zvedne chemii navozený opar, a ten se nakonec zvedne, budu moci zapomenout na neodvratitelný kámen úrazu v podobě depresivních narozenin a soustředit se na cíle pro nadcházející rok.

Ano, i já mám cíle. Od včerejší noci, kdy jsem si dal pár předsevzetí.

Vím, že jsem si je někde poznamenal, dokud jsem ještě udržel brk v ruce. Někam jsem je založil... Aha, tady jsou. Pod peřinou, přilepily se mi k noze...

Osobní cíle pro nadcházející rok (bez pořadí důležitosti):

- 1. Méně pít*
- 2. Začít novou kariéru v práci:*
 - a) která mě bude těšit*
 - b) na kterou nejsem překvalifikován a*
 - c) kde mě plně docení*
- 3. Nalézt si ženu*

Hm... Nalézt si ženu? Nic, nač bych se kdy soustředil... vyjma, samozřejmě, té jediné, nechvalně známé výjimky...

No, jak já to vidím, každý má partnera, tak proč ne i já?

Jistě nemůžu být opačnému pohlaví zcela odporný a odpudivý? Musí existovat taková, někde, která by mě chtěla? Nesmím se považovat za absolutně nemilovatelného. Je třeba myslet pozitivně.

To by mohlo být číslo čtyři: Myslet pozitivně.

Zasloužím si krapet štěstí po všech těch sračkách, kterými jsem se brodil až do této chvíle.

Jsem Severus Tobias Snape, poměrně mladý muž nezanedbatelné pověsti. Do kletu, podvedl jsem smrt z rukou nejtemnějšího čaroděje všech dob! Zvládl jsem nejtěžší lektvary, co kouzelníci znají! Obdržel jsem Merlinův rád! Žil jsem život, ze kterého by se průměrnému obecnímu blbovi zkuřnatily vlasy!

Mé vlastní jsou rozhodně a zcela rovné, děkuji pěkně.

S mým renomé by získat vlastní ženu, teoreticky, měla být brnkáčka. Můžu –

12:30

Do hajzlu.

Z krbu právě vyletěla obálka s Minerviným vzkazem. Připomíná mi můj slib zúčastnit se výročního večírku za účelem oslavy osmdesáti let jejich pokusů o formování mladých myslí. Nejsem si zcela jistý, jak k tomu došlo, že jsem souhlasil s účastí na tak ohavné věci, obzvláště když má prvotní odpověď zazněla mezi řádky – napsal jsem jí, ať jde a strčí nos do vřícího čaje.

Ano, pokud prý nevyplním její přání, stanu se objektem kletby Imperius. Proč ne. Přeje-li si strávit zbytek života v Azkabanu, je to její privilegium. Jaký zárný konec kariéry by to byl. Mohl bych ji v něm podpořit.

Tak, vyprošťovák působí, v hlavě mi to netepe, když se postavím, musím jít zalít květníky.

Pondělí, 10. ledna

17:30

Zvážil jsem pravděpodobnost, že na večírku bude pití zdarma. Skutečně velmi pravděpodobnou pravděpodobnost. Alkohol bych měl omezit, obzvláště po té smršti včerejší noci, ale...

Stejně ho moc nebude.

Asi bych měl jít. Koneckonců nechci, aby Minerva sňnila v Azkabanu.

Půlnoc. Doma.

To teda byla tristní noc!

Sečteno, podtrženo – už nikdy víc.

Do Bradavic jsem dorazil s lehkým zpožděním a Minerva už rázovala ve vstupní hale.

„Tady jste!“ Jakmile mě zahlédla, už mi spílala. Vykročila ke mně, servala ze mě plášť a zamlaskala při zjištění, že jsem se neobtěžoval lépe obléknout. Do čeho, sakra, myslela, že se vyšňořím? Do hedvábí? Do zlaté výšivky? Do volánů?

„Schody nahoru,“ nařídila a dloubla do mě.

„Necháte toho?“ zavrčel jsem vztekle.

Ignorovala mě. „Už tam jsou všichni,“ vysvětlovala, zatímco mě popoháněla k Velké síni. „Chtěla jsem—“

„Do háje, Minervo, nepůjdu hlavními dveřmi.“

Unaveně potřásla hlavou a prošli jsme dveřmi v zadní části síně. Nikdo si nijak zvlášť nevšiml našeho příchodu, což jsem přivítal. Nemohl jsem se dočkat, až se zmocním nejbližšího nápoje a zmizím v nejbližším rohu, ale dosáhl jsem jen první části svého cíle, když Minerva začala: „Nuže, mohu vám někoho představit?“

Vím, že jsem musel zblednout. Měl jsem v úmyslu najít si nějakou slušnou ženu, ale jistě jsem netoužil, aby se do tohoto procesu zapojila třetí strana. Jen přes moji mrtvolu.

„Minervo —“

„Podívejte, támhle je Hermiona! Pamatujete se na Hermionu Grangerovou, že ano, Severusi?“

Připitoměle jsem se na ni koukl. U chlupatého zadku, jak bych kdy mohl zapomenout na ze-všech-nejsvětější Hermionu Grangerovou? Je známo, že vzpomínky na ní působí příležitostná traumata.

„Je uprostřed rozvodu,“ pokračovala Minerva rázně. „Trochu citlivé téma, řekla bych. Je jednou z nejpovažovanějších advokátů v —“

„Upřímně, Minervo, zvysoka na ni kašlu.“

Z přepadlého výrazu tváře Hermiony Grangerové šlo vyčíst, že stála na doslech našeho rozhovoru. Minerva se nevzrušeně hnala kupředu. „Hermiono, pamatujete si profesora Snapea? Ted' už, samozřejmě, jen Severuse.“

„Jen Severuse'. Ještě tím nožem v ráně otoč, Minervo!“

Poněkud nucený úsměv Hermiony Grangerové nedorazil k očím. „Jak bych mohla zapomenout?“ odvětila rezervovaně.

Hleděl jsem do sklenice a proklínal Minervu a její absurdnost.

„Tak tedy, musím za ostatními hosty,“ prohlásila tato s ubohým pokusem nebýt průhledná jako prvňák z Mrzimoru.

Minerva odkvapila ve víru tartanu. Hermiona Grangerová stála a tvářila se stejně rozpačitě, jako jsem se cítil i já. Neměl jsem to nedocenitelné štěstí, aby na ni moje oko padlo poté, co z jejího vzhledu vyprchaly následky války. Všiml jsem si, že mě krátce zmapovala pohledem, a nabyl jsem dojmu, že se jí nelíbí, co vidí.

Jak se jen opovažuje takhle se na mě dívat! Snobská husa.

„Takže,“ začala s nezájmem. „Co ted' děláte? Něco pro bystrozorskou kancelář, že?“

Na jeden zátah jsem si vlil whisky do krku. „Ne, to ne. Pracuji pro oddělení záhad.“

S pochopením přikývla. Stejně jako já věděla, že jen někteří mohou přiznat práci pro toto specializované oddělení, čili že jejich zodpovědnost nestojí za žádnou špionážní zástěrku.

Ze svého pití jen usrkávala, což ostře kontrastovalo s mým vlastním téměř vdechnutím toho mého. Očima těkala všude možně jen ne na mě a bylo mi jasné, že chce zmizet. Opravdu jsem jí to nevyčítal, jelikož už nebylo co říct. Stál jsem tam, v hlavě vymeteno, a tak jsem, jelikož se nenaskýkala jiná možnost, jednoduše odešel. Uprímně, co jsem měl říct ženě jako ona?

Bohužel, nešlo o naše poslední setkání. Později toho večera jsem ji zaslechl, jak hubuje Minervu za to, do jaké pozice ji dostala.

„Prosím, Minervo, nepotřebuju, aby se mi před nosem promenádováli chlapi. Obzvláště ne ti, kteří si mohou nárokovat titul nepříjemný bývalý učitel a ještě jsou dost staří na to, aby byli mými otci!“

Drzá žába.

Jako bych já chtěl, aby se vlasatá přemoudřelá bývala studentka natřásala před mým nosem! A obzvláště ne tak stará, aby mohla být mou... dcerou.

Kristepane.

Když to tak shrnu, právě jsem si opět uvědomil, že jsem starý.

Stáří klepe na dveře. Jsem sám. Mám práci na houby. Žádné vyhlídky. Nic...

Kde je ta láhev brandy? Se sklenkou se nemusím obtěžovat...

Úterý, 11. ledna

13:00 - Oběd. Ministerská kantýna

Nejlepší část pracovního dne vůbec.

Po té včerejší brandy se cítím lehce neduživě. Vydatným jídlem, nicméně, doufám obnovit rovnováhu.

Kéž bych měl domácího skřítka. Nemám trpělivost ani tendence pořádně si doma uvařit. Proto bývá oběd jediné výživné jídlo dne.

Kéž bych –

Á...!

13:45

Potter.

Nevýhodou oběda je zvýšené riziko, že narazím na bývalého studenta, nepřítele, 'přítele', kolegu, kohokoliv. Ačkoliv mě teď napadlo, že jsem tady ještě nikdy neviděl jíst Hermionu Grangerovou.

Pošetilče, na co myslíš? Jako by ambiciózní advokátka obědvala v závodní jídelně! Takoví se už pravděpodobně zaměřili na pětihvězdičkovou restauraci v blízkosti Starostolce.

Potter často sedává se mnou, když do sebe ládujeme jídlo. Možná Ginevra nepodědila Mollyiny kulinářské schopnosti. Buď to, nebo je Potter opravdu ten největší lidstvu známý lůzr.

„Šeckovcajku, Snape?“ zeptá se vzdychky a pokračuje v přežvykování.

Nestává se často, že bych se obtěžoval s odpovědí. Nicméně dneska ano. Řekl jsem: „Včera na večírku jsem viděl vaši kamarádku.“

„Co jste vy dělal na večírku?“

Hm. Nelíbil se mi jeho nevěřící tón. Potter si rád představuje, že trávím večery zíráním na fotku jeho matky. Nepřináší to žádné uspokojení – zkusil jsem to.

„V Bradavicích jsem viděl Grangerovou. Merline, co se jí stalo?“

„Ech?“

„Celý večer tam stála, jako by měla v zadku zabodnutou hůl. Jako by jen samotná její přítomnost byla blahosklonností.“

Potter se krátce zachmuřil. „Prožívá teď špatné časy, co s rozvodem...“

Nezněl přesvědčivě a potvrdil mi podezření, že z Hermiony Grangerové se stala sebestředná zapsklá čuza.

„Weasley už má jejího kábonění dost, že?“

„Raději bych o tom nemluvil, Snape. Můžu vám říct, že celý ten debakl mě dostal do těžké situace, to teda jo.“

Suše jsem si odfrkl. „Loajalita, což? Je to prokletí.“

„Heleďte se, Hemiona je hodná holka. Myslím, že jste k ní docela nespravedlivý.“

Nad jeho předvídatelností jsem protočil očima a jen jsem si pomyslel: polib si a vysmahni zpátky k tomu svému bystrozorování, Pottere.

Nakonec odešel a já se teď také musím vrátit do své kancelářské žumpy. Pozitivní je, že už se necítím, jako by mě přejelo auto. Možná dokonce odpoledne i něco udělám.

Ne že by to něco změnilo.

Pondělí, 17. ledna

10:00 – kancelář

Dostal jsem letošní první nové maso... nováčka... k posouzení.

Samozřejmě ignoruji ministerstvem schválený postup. Vytvořil jsem si vlastní kritéria, jak posuzovat způsobilost. Jsem arogantní, možná, když jednám jako mně dobře známí byrokrati, ale věc se má tak, že prostě jednám.

Poledne

Byl mi předhosen pětadvacetiletý chlapec, který přede mnou stál náležitě vyděšený. Ani se mu nedivím. Vtip je v tom, že oni mají ještě méně informací než já. Celá záležitost je nejasná a záhadná a nejsem si jistý, zda do toho chci jít.

Nicméně jeho jméno zní Kyffin Armstrong. Přichází z... jen nahlédnu do jeho spisu...

U podobaného Merlina. Tupohlavec – okamžitá pohotovost!

Přichází z odboru kouzelných her a sportů.

Bohužel budu muset skutečně prokázat onu tupohlavost mému nadřízenému, panu Archibaldu Wilsonovi. Mimochodem, on sám je jeden z prvotřídních ministerských hňupů.

Mám podezření, že se mě trochu bojí, takže každé setkání s ním mi vždy přináší potěšení.

Středa, 19. ledna

14:00 – kancelář

Jsem přesvědčen, že pan Armstrong je předem ztracený případ. Právě jsem byl svědkem toho, jak nůžky píše se ,š'. A to mé hodnocení ještě ani nezačalo.

16:00

Už jsem o tom přesvědčen pevně.

Právě jsem Armstrongovi předložil jednoduchou logickou hádanku z mudlovské knihy rébusů a on se mi úplně sesypal před očima. Takže když se mu téměř podařilo vyrvat si všechny vlasy z hlavy, prostě jsem mu jen řekl, aby odešel.

Kde, do prdele, hledají všechny tyhle ,inteligenty'?

Kde?

Čtvrtek, 20. ledna

Myslím, že si toto deníkové špásování užívám. Právě jsem si přečetl některé zápisy a musím ocenit styl vlastního psaní. Zdá se, že jsem tomu opravdu přišel na kloub. Párkrát jsem i sám sebe rozesmál.

Domýšlivost jsem vždycky považoval za poněkud vulgární, ale nikdo nemusí vědět, jak vulgární umím být v soukromí, že?

Sobota, 22. ledna

Alkohol jsem nepil několik dnů za sebou. Za takový výkon si zasloužím pár drinků! K čemu by jinak byly víkendy? Kromě toho, když o tom tak přemýšlím, nechci být naprostý abstinents. Mírný pijan je zcela v pořádku.

Vše umírněně – jedna z životních zásad k dodržování.

Mimo to musím ještě promyslet, kde potkám potenciální přítelkyni. Jedinou mojí možností je asi hospoda. Jen tam, kromě ministerstva, chodím jakžtakž pravidelně.

Jsem odhodlaný usilovat o nějaký vztah. Za svůj život jsem splatil mnoho dluhů. Není příliš žádat o trochu přátelství, ne? Jestli si zaprděný Lucius Malfoy dokáže udržet šťastné manželství, pak, u Merlina, i já. Už proto, že mé svědomí je čistší než jeho.

Parchant. Zatracený samolibý blondatý parchant.

19:00

Uvědomil jsem si, že jsem se nezamyslel nad svými požadavky na ženu.

Hm... Nejsem tak zoufalý, abych neměl žádné standardy... Jestli pak bych si neměl třeba sepsat seznam?

Tady je:

1. Přijatelná věková skupina. Nechci, aby mě obvinili z něčeho nemístného.
2. Žádné zrzavé vlasy.
3. Žádné zelené oči.
4. Funkční mozek.
5. Čarodějka/mudla? Mudla může být mojí výhodou, protože o mně nebude mít žádné předsudky. Na druhou stranu... Možná to nechám na osudu...
6. Nezadaná. Netoužím zaplést se do konfrontací s žárlivým manželem nebo přítelem.

Ještě nad tím seznamem popřemýšlím a podle potřeby ho upravím.

No, teď musím kolem vrhnout pár čistících kouzel – ráno jsem se málem udusil prachem, když jsem vytáhl knihu z police.

20:00 - hospoda

Tak jsem došel do hospody a uvědomil jsem si, že nemám tušení, jak přitáhnout pozornost vůbec někoho, natož ženy.

21:00 – doma

Láhev Ogdenské je dostatečně uspokojivá společnost, aspoň prozatím.

Úterý, 25. ledna

17:00

Byl to poměrně příjemný den.

Začal mým divokým rázováním ministerskými chodbami, dokud jsem nedorazil ke kanceláři pana Archibalda Wilsona. Poté jsem nezaklepal, prostě jsem rozrazil dveře a vpochodoval dovnitř.

„Snape!“ vykřikl ten prťavec, až se mu zatřásly licousy. „Co to –“

Odhodil jsem srolovaný pergamen a prohlásil: „Kolik hňupů jste mi už předvedl, Wilsone?“

Wilson se nad svítkem zamyslel. „No –“

„Copak jen vždycky na ulici seberete libovolného kreténa? Ujišťuji vás, že už si to nenechám líbit.“

„Chápu to tak, že poslední nováček nesplnil očekávání?“ Wilson popadl svítek a zamračeně jej rozbil. „Podle dotčených orgánů byl v Bradavicích příkladným studentem.“

Následoval můj hlasitý výsměch. „Kdožkoliv může být příkladným studentem v Bradavicích. Vsadím se, sakra, že při dotazování si na něj nepamatoval žádný z učitelů! Kdybyste všichni věnovali větší pozornost pozorování cíle, místo spoléhání se na výsledky šetření, nemusel bych mařit čas a zdroje na líné, duchem chabé, nezralé idioty! A vám, Wilsone, by nadřizení nedýchali na krk!“

Wilson ostře vzhlédl. „Jak –“

„Wilsone, je toho jen málo, co nevím. Pamatujte si to.“

S tím jsem se otočil na patě a odkráčel pryč. Naštvaně jsem rázoval celou cestu do mého království a s obstojným prásknutím jsem za sebou zabouchl dveře. Pak jsem se na pár okamžiků zastavil, abych absorboval uspokojení z celého incidentu.

Navzdory svému výkonu jsem nepochyboval, že další rekrut bude stejně nedostačující jako ten poslední.

Nicméně jsem pojal podezření, že zítřek asi tak příjemný nebude.

Ach jo.

Středa, 26. ledna

18:00 – Yorkshire, East Riding

Dorazil jsem za bouře. Slyšel jsem, jak moře naráží do útesů. V této části země to může vyvolávat pouze dojem zlověstnosti. Přišel jsem k malému domku, a jakmile jsem překročil práh, ozval se hlas shůry.

„Severusu?“ zavolaal. „Si to ty?“

Obrátil jsem oči ke stropu a zatvářil se. „Ano,“ odpověděl jsem ponuře. „Jsem to já.“

Málokdy scházel dolů – nemohl moc dobře chodit. Ztěžka jsem vyšplhal nahoru a vystoupal na odpočívadlo. V ložnici bylo šero, už dávno padla noc a tmou zahánělo jen světlo malé lampičky. Seděl v posteli, zjevně měl jeden ze svých lepších, jasnějších dní, když si pamatoval, kdo jsem.

„Otče,“ pozdravil jsem.

„Enom ně sem fikni ten ovladač.“

„Hodný ogar,“ zasípal, když jsem kolem něj prošel, abych mu jej zvedl z podlahy.

Televize oživila a on už se na mě ani nepodíval. Po mnoho let už mě neuráží nic, co udělá. Když nic jiného, sám považuji za snazší nemuset se na něj dívat. I když ho poměrně pravidelně navštěvuji už tři roky. Předtím jsem ho od svých dvaceti neviděl.

Nešlo o výsledek nějakého konkrétního incidentu, myslím naše odcizení. Prostě jsem nikdy neměl rád rodiče, ani jednoho. Oni mě měli rádi jen sotva. A v tom to vězí. Ale přesto, krev není voda a všechny tyhle žvásty. Co jiného jsem mohl dělat, když jsem natrefil na trosku, kterou se stal?

Nejvíce času je s ním okresní sestra. Já zde trávím většinu večerů a bezúčelně hledím na televizi. Občas se stane, že mluví – většinou nesmysly – ale obvykle se ztratí v nějakém směšném programu, který sleduje. Nic neříkám. Bud' si čtu, nebo se zabavím jinak. Někdy si mě ani neuvědomuje.

Což je v pořádku.

Jindy neví, kdo jsem. Samozřejmě to není jeho chyba, prostě to tak je.

Což je taky v pořádku. Část mě to nerada přiznává, ale nevrám se v tom, co někteří považují za poněkud smutný fakt, totiž že mě nebolí, když mě otec příležitostně nepoznává. Opravdu to vypovídá hodně o našem vztahu – o jeho pravé podstatě. Nemá smysl předstírat něco jiného.

A vše je to prostě... v pořádku.

Vždy bylo a vždy bude.

Úterý, 1. února

18:00 – Doma

Opět jsem se rozhodoval, jestli nezajít do hospody, že bych snad potkal potenciální ženu. Avšak představa toho, která tam stojím bez nejmenšího nápadu, co dělat nebo říkat, mě ani v nejmenším neuchvacuje. Dotírá na mě myšlenka, že bych raději strávil večer s otcem, a to už o něčem vypovídá.

Uvědomuji si, že jsem celé té záležitosti ještě nedal pořádnou šanci, ale ten vnitřní rozpor za to asi nestojí.

Snad bych měl zaměřit pozornost na ženy, se kterými jsem se už kdysi seznámil. Pak alespoň si nebudu muset dělat starosti s vymyšlením, jak prolomit ledy. A snížím šance na trapné situace.

18:05

Tak mě napadá, že znám jen velice málo žen.

18:06

I velmi málo mužů, když na to přijde.

Moje tajemná, osamělá, odříkající si existence mě zjevně ovlivnila víc, než jsem předpokládal. Musím myslet pozitivně. Možná s trochou trpělivosti se dočkám i toho štěstí. Na pomstu Voldemortovi jsem čekal sedmnáct let – trpělivost, toť mé druhé já.

Minerva mě v blízké budoucnosti jistě pozve na nějakou zaprděnou společenskou akci. Stanu se mučedníkem a přinutím se zúčastnit.

Čtvrtek, 3. února

12:30 – Oddělení záhad

Dnes ráno mě Wilson předvolal do své kanceláře, abychom probrali naše téměř tři měsíce trvající selhávání – přestože mám pocit, že on to považuje za mé selhávání – při získávání úspěšných kandidátů na práci v oddělení záhad.

„Vždyť už víte, jak tento problém vnímám já, Wilsone. Ledaže byste mi to chtěl ozřejmit znova?“

Wilson vehementně zavrtěl hlavou. „Podívejte, Snape, vím, že jsme ne vždy sáhli po tom pravém nováčkovvi, a to je z velké části v pořádku, protože je naší prací oddělovat zrno od plev. Ale tak zlé výsledky jsme neměli už hodně dlouho.“

„Chcete naznačit, že si nevedu dobře?“

Wilson zbledl. „Ale, u Merlina, to ne, vůbec ne. Zaručil jsem se, že výběr vhodných kandidátů bude, ehm, přísnější. Ale je zde něco dalšího, na co jsem se chtěl zeptat... pan Armstrong, než na něj seslali kouzlo Obliviate, samozřejmě, zmínil něco jako, ehm, logickou hádanku? Něco takového mu přišlo nefér –“

Protočil jsem očima. „Je to první test, který jim dávám.“

„Mohu ji vidět?“ zeptal se skepticky.

Vnitřně jsem se ušklíbl. „Accio logická hádanka.“ Nato do místnosti přivlál pergamen a já jej rozložil na stůl. „Ve

skutečnosti, Wilsone, používám ji jako měřítko inteligence. Samozřejmě není průkazná a ještě méně v jistých kruzích. Vidíte, jde o mudlovský výtvar.“

Wilson vypadal nepřesvědčeně.

„Hodně vypovídá o tom, jak funguje mysl dotyčného, pokud je schopný hádanku vyřešit. Po nějakém čase je většina úspěšná, ale nemám zájem čekat celé dny. Chci, aby mi předvedli vlastní postupy a logiku. Není má chyba, že Armstrong na úkol nestačil. A, mohu-li dodat, logická hádanka nebyla jeho jediné selhání.“

Wilson neurčitě přikývl. „Jen nechci, abyste kladl příliš velký důraz na –“

„Takže, Wilsone, nepochybuji, že muž vašich schopností nebude mít problém s jejím vyřešením.“

„Ach, myslíte?“

Pergamen jsem k němu připosunul. „Nepochybně.“

V hrané nenucenosti pokrčil rameny, ale zjevně se cítil polichocen. Téměř jako by se styděl. „No, nejsem si jistý –“

„Ale prosím vás,“ pokračoval jsem hladce, „víte, že neoceňuji zbytečnou skromnost.“

Souhlasně přikývl. „Jistěže, rád bych to zkusil.“ Nadšeně se naklonil a popadl brk.

A přesně kvůli okamžikům podobným těm, co následovaly, jsem rád, že si na tyto stránky zaznamenávám události svého života. Víím, že tento zápis si budu užívat znovu a znovu.

Sledoval jsem, jak Wilsonovy oči po stránce střílejí tam a sem, jak zaníceně čte odstavec. S pokračujícím textem jeho tvář postupně sinala. A když se dostal k tabulce s odpověďmi, polkl a zavrtěl se.

„Aha, aha...“ mumlal si pro sebe.

V hlubokém soustředění strčil špičku brky do úst, vážně dojemné. Asi pět minut nepohnutě seděl a zíral na list, aniž by se pokusil odpovědět. Na čele se mu začaly dokonce tvořit kapičky potu, ale připouštím, že mohlo jít o hru světla a stínů.

Nemohl jsem si pomoci. Po pár dalších minutách jsem přehnaně dramaticky vytáhl hodinky a zkontroloval čas. Wilson vzhlédl a nedokázal zamaskovat paniku v očích.

„Promiňte, Snape, právě jsem si vzpomněl, že mám, ehm, za chvíli schůzku... Jestli mě omluvíte...?“

Energicky jsem vyskočil na nohy. „Nic se neděje. Nechám vám to tady. Jestli chcete, mohu vám donést hádanku, kterou jsem sám vytvořil.“

„Kterou jste...?“ Konec věty se nějak vypařil a on se rozpačitě usmál. „Báječné. Prostě báječné.“

Zbytek dne jsem se nepřestal zubit.

Sobota, 5. února

Ano, přesně, jak jsem očekával. Právě jsem obdržel Minervin vzkaz s podrobnostmi o minislezině u Děravého kotle příští sobotu večer. Možná bych se měl začít živit jako vědma.

Přirozeně, že mým prvním popudem bylo odmítnout. Nicméně pokud mám hledání partnerky brát vážně, pak se musím trochu snažit. Bez práce nejsou koláče.

Pátek, 11. února

17:30

Dorazil jsem z práce domů. Obvykle bych se v tuto dobu pustil do přípravy něčeho k jídlu, ale dnes nějak nemám hlad. Hodně přemyslím o zítřku – vážně zvažuji, jestli k Děravému kotli vůbec jít.

Ne. Musím se přimět tam jít, ať už mě to děsí jakkoliv.

Předpokládám, že tam bude hodně lidí... A mám právo tam být jako kdokoliv jiný.

Ale tentokrát musím být lépe připraven než minule. Ano, je to minulost. Nemůžu se tam jen ohřát a ,improvizovat', jinak budu doma natošup.

Možná bych měl kriticky zhodnotit vlastní vzhled a provést nějaké změny, abych byl přístupnější ženskému druhu?

Ehm... Ano, to dám.

19:00

Áááá!

19:10

Nemám rád zrcadla a posuzování svého vlastního obrazu.

Přinutil jsem se před jedním postát a pozorovat se plných deset minut, ale stále se nemohu přimět, abych vyhodnotil, co vidím. Jaký chlap se nedokáže dívat do očí svému obrazu, co?

Možná bych na to měl jít po křučcích. Nebrat na jeden zátaň celý svůj ubohý zjev. Možná začnu s vlasy a propracuju se dolů. To zní rozumně.

Dobře... Vlasy...

...

Zatím žádné šediny – to bych asi mohl přidat na nicotný seznam vítězství. Měl bych změnit jejich délku? Nevím, jaká je nejlepší – mohl bych je ostříhat... a vypadat pak jako ještě větší jeliman. Vlasy nechám tak.

Teď obličej... Ale křucifixhimllaudón.

Zapomeň na to, Snape. Vzdej to.

Proč se vůbec obtěžuju někam chodit? Stejně k těm lidem necítím žádnou sounáležitost. Nejsilnější pocit, co k nim mám, je pravděpodobně opovržení – stěží základ pro socializaci, že?

Přesto je schovávání se v bytě sotva vzrušující vyhlídkou.

19:30

Právě mě napadlo, když jsem si znovu přečetl dnešní záznam, že bych jej měl vytrhnout. Pokud, Merlin chraň, se někomu tento

deník dostane do rukou – možná po mé smrti, například – nechci, aby se na mě vzpomínalo takto!

Sobota, 12. února

20:00

Téměř hodinu jsem se rozmýšlel, zda mám kravatu přečarovat na jinou barvu, abych PROJEVIL SNAHU.

Jak se zdá, dokážu jen námořnický modrou. Bude muset stačit. Hurá do Děravého kotle.

1:00

Nooc fkt na huvvno...!

Neděle, 13. února

11:00

Ty zpropadené zvony! Probudil jsem se s hlavou jako škopek a v puse jsem měl jak v polepšovně.

Včera jsem musel vypít hektolitr alkoholu, abych dokázal vytěsnit všechny ty lidi, co nemohu vystát. Když jsem se konečně ukázal u Děravého kotle, vesele to tam bzučelo. Bez fanfár jsem se svlačil u baru. Vybavený touto velmi potřebnou úlitbou jsem se otočil a tam stála Hermiona Grangerová, nebo Weasleyová, nebo jak si teď říká.

„Dobrý den,“ pozdravila neobvykle nenechte-se-rušit hlasem, který jsem si s ní nikdy dřív nespojoval.

Jen jsem přikývl. Vůbec mě nenapadlo, že tu bude. Přijde mi jako ten typ, co nad podobnými večírky ohrnuje nos. Přiznejme si to, Děravý kotel je sotva vrcholem sofistikovanosti, a podle toho, jak měla vlasy vyčesané nahoru, jak se nesla, a z jejího neustále kontrolovaného výrazu číselo, že sama sebe považuje za ztělesněnou kultivovanost.

Neuškodilo by jí, kdyby se usmála, no ne? Koza jedna nevrhá.

Chvíli mě pozorovala a já si přikázal, že mě nebude přivádět do rozpaků moje námořnický modrá kravata.

„Pane... Severusi, chtěla –“

„Zatím bez titulů, paní Weasleyová,“ vložil jsem se do toho suše.
„Její Veličenstvo dosud nebylo laskavo.“

Její strohý výraz se nepatrně zachvěl, ale jestli pobavením, nebo podrážděním, jsem nepoznal. V té chvíli se k nám jako opilý námořník přikolébal Ronald Weasley ohánějící se kolem sebe pažemi.

„Hermiono...!“ zakvílel opilecky a řeč mu přerušovalo škytání.
„Hermiono, prosím... mluv se mnou...“

Tvář Hermiony Grangerové hořela, když jsem spořádaně poustoupil tomu vytáhlému kreténovi, co se vpotácel mezi nás. Se znechuceným úšklebkem jsem se vděčně vyprovodil co nejdál.

Merline. To byl prvotřídní příklad toho, proč bych měl zapomenout na hledání potenciální partnerky a vystačit si se životem samotáře.

Posadil jsem se vedle Minervy a z bezpečné vzdálenosti jsem mapoval, jak se Grangerová zbavuje přítomnosti toho imbecila Weasleyho. „Jaký je důvod pro nastávající rozvod Weasleyových?“ zeptal jsem se jí neohrabaně.

Sledovala můj pohled a skrz zaťaté zuby se nesouhlasně nadechla. „Všeobecné detaily nejsou známy,“ odpověděla. „Ale více či méně jisté je, že mladý Ronald byl přistižen při božovce.“

Nejsem si jistý, jestli se mu divím, jak jsem tak měl možnost Grangerovou sledovat. Ale po zralé úvaze jsem si vybral její

stranu. Největší nechuť z těch tří cítím k Weasleymu. Nicméně názory podléhají změnám.

„Už jste si našel ženu, Severusi?“

A tak se sestupná spirála noci roztočila.

Zamračil jsem se na ženštinu, která tuto otázku položila. Na Poppy. Ukázalo se, že v opileckém oparu na předchozím Minervině večírku jsem Poppy nešťastně prozradil svoji touhu po nalezení ženy. Za takové okamžiky nerozvážnosti na sebe nejsem pyšný. Bývaly časy, kdy jsem si nikdy nedovolil opít se v něčí společnosti.

„Ano, Severusi, je nejvyšší čas někoho si najít,“ ozvala se Minerva. „Nemládnete.“

„Ještě nejsem na prahu smrti,“ opáčil jsem ponuře. Ne jako někteří...

„Něco mě napadlo. Mám v Bradavicích pěknou novou učitelku starodávných run. Hodila by se k vám, nemyslíte, Poppy? Nesjednáme schůzku?“

Silně jsem sebou trhl. „Ne! U Merlina, zatraceně nic neorganizujte!“ vyštěkl jsem.

„No to je přístup! S takovou si nikoho nenajdete!“

„Nechte mě na pokoji,“ požádal jsem a opustil je, abych si našel nějaký alkohol. Bože, jen myšlenka na jakési (sotva ta slova dokážu napsat)... rande naslepo... mi zvedá žaludek,

U baru, kde jsem si tentokrát užíval osvěžující pintu, jsem se přinutil zvážít Minervina slova. Ne o učitelce starodávných run, ale o mém přístupu. Asi se budu muset zlepšit v přijímání vyhlídky na setkání s někým jiným. Ale nevím, jak to změnit k lepšímu.

Mysli pozitivně.

Nenápadně jsem se rozhlédl po hospodě a pokusil se zjistit, jestli není poblíž nějaká pěkná čarodějka. Opravdu jsem neviděl žádnou zajímavou. Ale na druhém konci baru jsem si všiml neznámé ženy s tmavými vlasy. A co víc, byla sama.

Přistihl jsem se, kterak ji pozoruji, obávám se však, že pouze z vědeckého zájmu. Ale ve skutečnosti nebyla nepříjemná pro oko. Ani nebyla věkem ode mne příliš vzdálená.

Nepovažoval jsem své sledování za nějak dotěrné, ale nakonec se začala vrtět.

Uvažoval jsem, co by se mohlo přihodit po očním kontaktu. Hodně věcí...

Ucítil jsem záblesk očekávání. Mohla by –

Ve skutečnosti se ukázalo, že se nestane nic. Až na to, že se zamračila a povýšeně otočila zády ke mně. To se stalo.

Zahleděl jsem se do svého pití. Zatím to jde sakra skvěle.

Zbytek večera jsem popíjel pintu za pintou a bědoval nad svojí zjevně smysl postrádající existencí.

Pondělí, 14. února

15:00 – kancelář

Dnes se stalo cosi šokujícího.

Ráno jsem přišel do kanceláře a na stole jsem našel něco, co tam rozhodně nepatřilo.

Bylo to srdce. Čokoládové srdce, aby bylo jasno, ne skutečné. Bylo docela malé a zabalené v červeném staniolu.

Přirozeně mi to nešlo na rozum. Co, u opičího zadku, dělá na mém stole? A přirozeně jsem si myslel, že musí být otrávené.

Takže po zjištění, že na čokoládě neleží žádné kletby, jsem udělal to, co by udělal každý bývalý Smrtijed a bývalý špion s trochou sebeúcty – hrotem brku jsem je shodil na podlahu a dupl na ně. Poté, co jsem odčaroval nepořádek a vyčistil karamel z boty, vytěsnil jsem celý ten incident z mysli.

Pokud se nejednalo o mstivý pokus, jak mě zabít, pak není pochyb, že šlo o dětský vtip. Možná že Wilson má poněkud nevyvinutý smysl pro humor a já do něj byl teprve nyní zasvěcen.

Až když mi zakručelo v břiše – docela brzy před obědem – zatoužil jsem, abych to srdce snědl.

Středa, 16. února

10:00 – kancelář

Tento týden začíná být plný podivných událostí. Nelíbí se mi to.

Když jsem dnes ráno vystoupil z výtahu, všiml jsem si, že se na mě usmála recepční. Na mě se nikdo neusmívá, obzvláště ne recepční, protože jim obvykle nevěnuju naprosto žádnou pozornost. Není to jejich chyba, ani to není tak, že bych je považoval za nedosahující mé úrovně, jde jen o výsledek mé nezkrotně úsečné povahy.

Hm... Asi to bude nová členka administrace, takže... časem se naučí neusmívat.

11:00

Wilson mi ráno představil našeho nejnovějšího rekruta a je mi jedno, co říkají ostatní – použiju svůj logický test.

A na něm teď to děvče pracuje. Ano, jedná se o osobu ženského pohlaví.

Samozřejmě jsem dokonalý profesionál a nikdy nebudu myslet na přednosti silného vlivu na nováčka. Notabene – slečna Helena Moranová zjevně má, ehm, jisté přednosti. Například pozoruhodně dlouhé a lesklé hnědé vlasy. Taký okouzlující vzezření. A ty její nohy –

Neměl bych zacházet do detailů.

Ale proč jsou vždycky tak mladé? Dvacet dva, jak říká její složka. Copak už není poblíž žádná čtyřicítka?

Přesto nebudu usilovat o pozornost slečny Moranové. Až skončím s jejím tréninkem, bude mě chtít zabít. Takže opravdu nemá smysl se obtěžovat.

12:00

Slečna Moranová dokončila hádanku do půl hodiny. Ne v rekordním čase, ani náhodou, ale vyřešila ji správně.

Hm... Nejsem si jistý, že se mi líbil její samolibý výraz, když mi vysvětlovala proces její dedukce. Sakra, ani jsem vysvětlení nepožadoval.

Zdvojnásobím úsilí pro druhé kolo.

Pátek, 18. února

18:00 – doma

Na poli neznámé valentýnské čokolády došlo k poměrně šokujícímu vývoji!

Když jsem v podvečer dokončil směnu, místo abych vystřelil přímo k výtahům, jak je mým zvykem, vydal jsem se pomalejším tempem a jaksi pohlédl na dámu v recepci.

A hle, dívala se přímo na mě. Ta samá, která se na mě předevcírem usmívala.

Její pohled nebyl tím obecným mračením nebo výrazem hrůzy, který mi není neznám, ale šlo o hodnotící pohled, který se změnil do utajovaného úsměvu, když zachytila mé oči. Vrátila se ke svým pergamenům a nemyslím, že bych si to představoval, ale pohodila vlasy. Zmohl jsem se jen na němé vržení se do výtahu.

To ona je za čokoládou na mém stole? Měla by mít přístup do mé kanceláře, takže je to vysoce pravděpodobné.

Budu muset počkat až do pondělí, abych shromáždil informace. Možná se ji v pondělí po příchodu pokusím pozdravit a uvidím, jak odpoví.

Nejsem si jistý, co přesně bych měl říct. Wilson své zaměstnance každé ráno zdraví vesele a nadšeně. Zcela jistě nic pro mě.

„Dobrý den“ bude muset stačit.

Pondělí, 21. února

13:00 – kantine

Zajímavé ráno.

Navzdory předchozímu odhodlání jsem dnes ráno nevěnoval recepční ani jeden pohled. Umím si představit, že cokoli jiného by mě přivedlo do situace, kdy bych se mohl cítit velmi směšně.

Ale dopoledne se ozvalo zaklepání a byla to ona. Vešla – drobná blondýnka, která mi z jakéhosi důvodu připomíná Mrzimorku. Napadlo mě, jestli jsem ji neučil, ale není mi povědomá. Nicméně, vešla a podala mi složku.

„Pane Snape, pan Wilson mě požádal, abych vám toto donesla.“

Musím říct, že se usmála docela roztomile.

Já na to pouze: „Výborně.“

Otočila se k odchodu, ale zastavila se. „Mimochodem, jmenuji se Lucinda, kdybyste něco potřeboval.“

Nejsem si jistý proč, ale když jsem na to zareagoval: „Výborně... Lucindo,“ zrudla a utekla.

Je třeba poznamenat, že si na ni budu dávat pozor. Že by mohla mít o mě zájem je zcela na konci seznamu možností. Spíš se doslechla o mé reputaci lektvaristy a potřebuje nějaký exotický

utřejch, který si nemůže dovolit koupit, nebo možná doufá, že se za ni přemluvím u Wilsona...

Nebo možná... zajímalo by mě, jestli mě nechce zabít? Když jste žili můj život, je třeba, bohužel, zvážit i tuto možnost.

A, především, nejsem včerejší.

Kéž bych si odložil kousek toho čokoládového srdce, abych provedl důsledný test na alkaloidy. No, nedá se nic dělat.

V budoucnu po každé, když se ke mně přiblíží, musím mít za všech okolností ruku na hůlce.

Čtvrtek, 3. března

12:30 – kancelář

Lucinda se na mě stále usmívá, kdykoliv ji v recepci můjím, navzdory faktu, že si jí sotva všímám.

Nemůžu si pomoci – prostě se nepřinutím jí úsměv vrátit. A ne protože se bojím, že by vyskočila a seslala na mě Crucio, když to budu nejméně čekat... Sečteno a podtrženo, myslím, že prostě nevím, jak být okouzlující.

Jsem totiž skutečně připraven si myslet, že je nepravděpodobné, aby měla za lubem nějakou strašlivou pomstu. Rád věřím, že za ty roky jsem nabyl trochu znalostí, jak číst lidi, a navíc, podle mého názoru, nezískal jsem v tomto směru žádný důkaz.

Jaké je asi její příjmení? Kdybych ho znal, mohl bych přijít na to, zda má důvod na mě zaútočit.

Nemá smysl se v tom vrtat. Bez ohledu na mé působení coby Smrtijeda, svým exkluzivním stylem výuky jsem se odcizil celým generacím.

Výkon, na který jsem docela hrdý.

Pondělí, 7. března

18:00 – doma

Stalo se něco strašného.

Dorazil jsem domů a mé orchideje ve skleníku bezvládně skláněly listy. Připomněly mi, že jsem je několik dní nezalil!

Šokovalo mě, když jsem si uvědomil, jak jsem byl roztěkaný, a to jen proto, že mi v kanceláři číhá možný vrah.

Musím to během krátké doby vyřešit, takto nemůžu pokračovat. Příští týden se celé situaci dostanu na kloub.

Čtvrtek, 10. března

21:00 – Withernsea, Yorkshire

Dnešní večer byl opravdu poněkud absurdní.

Odpoledne jsem se přemístil na sever, abych navštívil otce. Avšak Snape starší nebyl v nejlepší náladě. Když jsem vešel k němu do ložnice, nevěděl ani, kdo jsem. Než jsem mu stihl vysvětlit, že jsem jeho syn, vzal si do hlavy, že jsem jeho bratr Philip. Ve skutečnosti jeho dávno zemřelý bratr Philip.

Pať se na mě rozeřval, stěží srozumitelně, o jakési příhodě, o níž jsem neměl ani ponětí. Podstata spočívala asi v tom, že jsem mu něco provedl. Tedy nic nového.

Potěšilo mě, že jsem nepřišel o své morální zásady, jelikož se pokáždė za podobné situace udržím a neuvrhnou na něj tišící kouzlo.

Bezvýsledně jsem se snažil jej uklidnit. Nepodařilo se, samozřejmě.

Nakonec jsem usoudil, že jde o prohranou bitvu, vstal jsem a odešel. Nechtěl jsem odejít úplně – ne, když byl v takovém stavu – tak jsem popadl otcovu tvídovou čepici s kšiltem, abych si ochránil hlavu před mrazivým mrholením, a vydal se ven.

K okraji útesu jsem došel jen tak daleko, jak jsem se odvážil. Nešlo o moc kroků, když se uváží, jak blízko u domu útes leží.

Hluk moře na pláži pod ním byl ohlušující a výhled přede mnou tak monotónní, nekonečně šedý a depresivní, že jsem si říkal, jestli by mi nebylo jedno, kdyby se země pod mýma nohama rozpadla.

Zapálil jsem jednu z otcových cigaret, které jsem sebral cestou z jeho ložnice. Nejsem kuřák v tradičním smyslu slova. Můj zájem o cigarety je čistě vědecký.

V létě před sedmým ročníkem jsem si vzal do hlavy, že provedu experiment. Začal jsem kouřit krabičku denně, dokud jsem neměl pocit, že jsem konečně závislý – už jsem zapomněl, jak dlouho přesně trvalo, než jsem cítil první potřebu. Jakmile jsem tohoto stadia dosáhl, experiment mohl skutečně začít – najít způsob, jak bojovat s účinky závislosti. Co jsem udělal? Vyvinul jsem lektvar, který jen po pár dávkách zmírnil potřebu nikotinu.

Bohužel vývoj lektvaru trval déle, než jsem původně očekával, takže jsem pár měsíců sedmého ročníku umíral touhou vypadnout z přeměňování a dát si čoudu.

Samozřejmě jsem ztratil veškerý zájem o kouření poté, co jsem vyléčil jeho účinky. Přesto ho v časech podobných dnešku využívám k soustředění mysli.

Krátce jsem si pohrával s myšlenkou na zopakování pokusu, tentokrát však s alkoholem, ale rozhodl jsem se, že by to mohlo zajít příliš daleko.

Je to zvláštní. Otcova mysl se sice postupně zhoršuje, ale vsadím se, že mu stále neujde jediná chybějící cigareta. Jednou jsem mu nabídl svůj lektvar, aby omezil následky na plicích.

Řekl: „Neblázni! Dyt' to je moje jediné potěšení!“

Tomu asi nemohu oponovat.

Už jsem nějakou chvíli vykuřoval a hleděl na pobřeží, když se po cestě před domem přiblížila osamělá postava. Nevěnoval jsem jí žádnou pozornost, ale ona ji zjevně věnovala mně. Další věc, kterou jsem si uvědomil, bylo její zavolání.

„Ahoj, vy tam. Copak tady děláte?“

Kriste na nebi. Byla to Grangerová. Její kamenný výraz bych rozpoznal i v pološeru. Jak je možné, že někoho nevidíte věky, ale pak ho všude potkáváte?

„Paní Weasleyová –“

„Stačí Hermiona,“ přerušila mě.

„Hermiono,“ pravil jsem klidně a nohou típl cigaretu. Moc dobře jsem si uvědomoval čepici na hlavě, ale sundat ji by té ženské signalizovalo mé nepohodlí. Tak jsem obětoval důstojnost a nechal ji tak, „Jaké potěšení.“

Udělal mi radost, že můj tón byl natolik suchý, aby mohl posloužit coby troud. Dobře. Ona může trpět mým posměchem, jako já trpím jejím.

„Žije tady můj otec.“ Hlavou jsem kývl směrem k domu.

Chvilku vypadala překvapeně, poté si upravila deštník, aby se mohla podívat na to malé stavení. „Opravdu?“

„Ano, opravdu.“ Proč bych lhal?

Pousmála se. „Já tady poblíž nežiju, ale ráda chodím k tomuto kousku pobřeží, hlavně po dlouhém dni.“

Mohl jsem jen hádat, co může představovat pojem dlouhý den u přesnaživého ideálu spravedlnosti a rovnosti.

Pořád hleděla na otcův dům.

„Tady jste vyrostl?“ zeptala se.

K jejímu náhlému zájmu o mou osobu jsem nic nepoznamenal. „Ne, to opravdu ne. Vyrostl jsem na druhé straně Penin. Ale můj otec je až do morku kostí Yorkšhířan. Zkusil štěstí jinde, a když se ukázalo jako klamné, vrátil se do milovaného East Ridingu...“

Konkrétně bez manželky a syna.

Kdožkoliv by omluvil pohrdání, s nímž jsem promluvil, ale mám tajné podezření, že ne ona.

„Není pro něj nebezpečné tady žít?“ Obrátila zrak ke stále ustupujícímu skalnímu masivu.

Ledabyle jsem pokrčil rameny. „Myslím, že v to doufá – že ho nakonec moře pohltí.“

Vytřeštila oči šokem.

„Je nemocný,“ vysvětlil jsem, „Nevyléčitelně.“

„To je strašné,“ řekla a vypadala zamysleně. „Je mi to líto.“

Opět jsem pokrčil rameny. „To už je život.“

Samozřejmě – zpětný pohled mi napoví, že ji moje kavalírské chování urazilo, ale v té chvíli jsem si to neuvědomil, jak naznačuje naše další výměna.

„Žijete s ním?“

„Sakra ne,“ ušklíbl jsem se. „Tohle bohem zapomenuté místo nenávidím. Co se mě týká, moře má zelenou.“

Zírala na mě. „Aha,“ odvětila upjatě. „No, jestli... jestli mě omluvíte, musím jít. Na shledanou... Severusi.“

A s tím se ztratila zpět na silnici. Lehce zmatený jsem její odchod sledoval. Část mě na ni chtěla zakřičet, ať je opatrná, kam na této zrádné zemi šlape, zatímco moje druhá, obávám se, docela nejistá část chtěla sama vyběhnout a shodit jí z útesu.

Podářilo se mi potlačit oba impulzy.

Nelíbilo se mi, jak se na mě podívala. Asi si myslela, že nemám v těle jedinou soucitnou kost a že jsem nechal invalidního otce žít

samotného v prázdném domě, který těsně přiléhá k rozpadajícímu se větrem ošlehávanému útesu.

Co, sakra, může vědět? Neví nic o mém vztahu k otci. Tady její bohorovné ideály nejsou vítány.

Faktem však zůstává, že jsem odešel s výrazným dojmem, že mě Hermione Grangerová zcela a rozhodně, naprosto a jednoznačně odsoudila.

No, ať se jde vycpat.

Pondělí, 14. března

11:30 – kancelář

Nemůžu se přinutit ke konfrontaci Lucindy (moje hlava je ráda zastrčená v písku), i když události nabírají na obrátkách. Dnes ráno mi donesla hrnek čaje – zjevně zaslechla, jak slečně Moranové říkám, aby mě nechala na pokoji, dokud nebude mít s sebou čaj a talíř sušenek k nabídnutí (včera jsem si příliš dopřával a dnes se cítím trochu slabě).

Byl jsem tak rozhozený, že – je mi líto, že to musím říct – jsem si lokl a poznamenal, že příště bude vrchovatá lžička cukru vyhovující stejně jako vrchovatá lopata.

Příště – bylo mi řečeno – si můžu čaj připravit sám.

Dobře mi tak, asi.

Až po jejím odchodu jsem si uvědomil, že bych měl vlastně vše od ní kontrolovat. Čaj vypadal v pořádku a necítil jsem nic neobvyklého, což o ničem nevypovídá, poněvadž, jak víte, existuje spousta nezjistitelných jedů. Takže jen pro jistotu jsem zbytek čaje vylil do květináče.

Měla by si dát pozor, jestli moje kapradina seschne a uhynie.

Středa, 16. března

11:00 – ministerstvo

Ta drzost!

Slečna Moranová se mě právě zeptala, jestli jsem si vědom toho, že recepční na mě letí!

Zamračil jsem se na ni a doporučil jí, aby se do tří vteřin vrátila ke svým rovnícím z věštění čísel, jinak si může podat žádost o zaměstnání uklízečky všech ministerských záchodů.

Netřeba dodávat, že okamžitě poslechla.

Není špatné na někoho štěkat – to jediné mi z učitelské kariéry chybí. Zvlášť příjemné je štěkat na ni, protože slečna Moranová si až příliš věří. Měla by vědět, že se nekrotím před nikým – nezáleží, jak dlouhé nohy má.

Co však nelze ignorovat, je opodstatněnost jejího tvrzení. Lucinda přišla dnes ráno do mé kanceláře kvůli jakýmsi drobnostem ne méně než pětkrát. Jak se zdá, budu si muset nechat namontovat otáčivé dveře, jestli to bude trvat i nadále.

Mám dnes strašlivý pocit, že se s ní budu muset utkat.

Mělo by to být zajímavé.

12:30

!!!!

17:30 – doma

Teprve nyní dokážu popsat události, jak se dnes odpoledne přihodily. Až dosud jsem byl příliš omráčený.

Konečně jsem se vyhecoval, abych si s Lucindou promluvil a diskrétně zmínil její poněkud podezřelé chování. Když jsem došel k jejímu stolu, tajně jsem vytáhl hůlku a držel ji, aby nebyla vidět. Jen pro jistotu, abyste rozuměli.

„Pane Snape,“ pozdravila vesele, jakmile mě zahlédla. „Co pro vás mohu udělat?“

„Lucindo,“ pravil jsem klidně, ačkoliv mi zvony byly na poplach uvnitř hlavy, až mě rozbolela. Měl jsem strašlivý pocit, že ze sebe udělám pitomce. „Nu, ach... Nedávno jsem si všiml... že... chci říct, jestli byste mohla vy –“

„To bych ráda,“ vyhrkla.

Mohl jsem na ni jen přihloupě zírat. Sakra, nedokončil jsem větu! „Promiňte?“

Zrůžověla. „Ráda bych s vámi zašla na drink.“

Potřeboval jsem veškerou sílu vůle, abych nezůstal civět.

Na někoho tak skromného je pozoruhodně troufalá! Nicméně jsem nenašel hlas, abych ji nasměroval k mému skutečnému důvodu, proč jsem ji vyhledal. Což, nemusím dodávat, nebylo pozvat ji ven!

O jejích postranních úmyslech jsem teď přesvědčen víc než jindy.

„Proto jste přišel, že ano?“ zeptala se spěšně a vypadala nesvá.

Měl jsem zařvat: „Ne! Zcela jistě ne!“ Ale její upřímnost mě tak zasáhla, že jsem pokračoval ve směru nedorozumění. (Asi mi to polichotilo a vycházím z toho neomluvitelně k pláči.)

Pokusil jsem se usmát na souhlas, ale, ehm, no, lhal bych, kdybych řekl, že se mi to povedlo. Namísto toho jsem zachrčel: „Jistě.“

Okamžitě jsem si vynadal. Pořád nevím, co mě to napadlo, že jsem souhlasil.

„Co v pátek večer u Děravého kotle?“

Byl jsem tak otřesený, že by si klidně mohla navrhnout zatracenu cukrárnu Floreana Fortescuea a já bych přikývl na souhlas jako nějaký zatracený neschopný nebetyčný blb!

Merline.

„Bezva,“ řekla.

Omluvil jsem se a vrátil do kanceláře. Jakmile jsem byl uvnitř, zhroutil jsem se na židli a soustředil veškerou energii, aby mě nepřepadl záchvat paniky.

Čtvrtek, 17. března

3:00 – doma, v posteli

Áááá!

Právě jsem se z ničeho nic probudil. Potím se a nemůžu dýchat. A nezpůsobila to noční můra. Neprožíval jsem útok obřího hada. Nepředstavoval jsem si Voldemortovo zmrtvýchvstání.

Ne.

Jen jsem si vzpomněl, že zítra jdu s Lucindou do Děravého kotle.

Lucinda – potenciální zabiják mužů s pochybnou minulostí.

Pátek, 18. března

17:15 – doma

Dnes se mi podařilo soustředit se jen mírně. Samozřejmě jsem neudělal žádnou práci, ale toho si nikdo ani nevšimne.

Měl bych být rád za důležitý průlom v úkolu najít si ženu, obzvláště když jsem toho v tomto směru sám moc neudělal. Mám ale tušení, že podvědomě doufám, že mě chce zabít. S hrozbou smrti se umím vypořádat.

Nicméně se snažím o tom moc nepřemýšlet.

Ačkoliv bych si přál, abychom šli jinam než do Děravého kotle. Na druhou stranu, zrovna já můžu být sotva náročný na detaily.

Je dost možné, že teď píšu naposledy. Nehodlám pokračovat, dokud to utrpení neskončí, a, no, konec může představovat mé ochromení nebo smrt. To teď nevím.

23:00 – doma

Hm.

Večer se nevyvíjel zcela tak, jak jsem očekával, což je, samozřejmě, dobré.

Ani Děravý kotel nebyl tak špatný, jak jsem předpokládal. V hospodě jsme si našli dostatečně tiché místo a posadili se tam.

Donesl jsem nám pítí a pak jsem nevěděl, co dělat. Což jsem jí nezmínil, že ano.

Ona tedy byla méně váhavá a prostě se rozhovořila. Klábosila o tom, co se událo v práci, a mě to ve skutečnosti ani neiritovalo. Mluvila i trochu o sobě – odkud je, o své rodině... asi takové ty obvyklé věci.

Ale pak se odmlčela a jen se na mě dívala. A já si s hrůzou uvědomil, že bych měl teď mluvit já o sobě.

Najednou jsem měl okno. Nevěděl jsem, kolik toho o mně už ví, ale něco určitě. Pokud tedy posledních pět let nežila zahrabaná pod zemí.

Zřejmě mé obtíže zaznamenala, protože řekla: „Ehm, nečekám, že budete mluvit o, no, válce nebo tak...“

Ponouře jsem se usmál, nebo to taky mohl být úšklebek. Úsměv, úšklebek – to samé, dle mých zkušeností.

Nevzpomínám si, co jsem odpověděl, ale vím, že hlavním průlomem rozhovoru z mé strany se stala otázka, kdy pobývala v Bradavicích. Chtěl jsem vědět, jestli byla mou studentkou a jestli jsem na ni prostě zapomněl. Abych byl upřímný, odhadoval jsem, že je alespoň o deset let mladší než já, což by potvrdilo, že jsem se nemýlil.

K mému překvapení jí po tváři přeběhl stín. „Věděla jsem, že k tomu dojde. Asi jsem dost mladá, abych byla vaší žaččkou, že?“

Přikývl jsem a myslel si – teď to přijde. Začne mě proklínat za všechno zlé, co jsem jí provedl, a její hněv bude vyvolán v první řadě tím, že jsem na ni zapomněl.

Nicméně, co řekla, mě šokovalo víc.

„Nechodila jsem do Bradavic,“ prohlásila a obranně se narovнала, „protože jsem magicky oslabená. Ne úplně moták, ale na kouzelné vzdělání to nestačí.“

No, šlo o vývoj jako z románu, to musím říct. Teď jsem se cítil směšně, že jsem ji podezříval z plánování nepromíjitelných... Pokud mě tedy nechce ukolébat falešným pocitem bezpečí.

Ne. Projednou si budeš o lidech myslet to nejlepší. Paranoidní starý hňupe.

„Je to pro vás problém?“ zeptala se mě troufale.

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem.

Není to problém, ale myslím, že by se to mohlo ukázat jako zajímavé.

Vypadá jako milé děvče a nevadí mi její povídání. Ale i když mi večer přišel příjemný, obávám se, že jsem poněkud neuchvácený. Nechci říct, že je to její chyba, protože byla zapálená, a nemůžu si pomoci a musím přiznat fakt, že mě má upřímně ráda a chce, abych já měl rád ji.

Asi je něco špatně se mnou. S celou situací se jaksi nedokážu smířit. Sedět tam, hovořit s někým, koho sotva znám... Celou tu dobu jsem měl pocit, že se snažím být jiný. To prostě nejsem já, abych si s někým vyšel na skleničku a abych byl poutavý a okouzlující. Ta zkušenost mi byla proti srsti.

Uvědomuji si, že je moudré dát takovým situacím víc než jednu šanci. Vyjádřila touhu si znovu vyjít, tak bych to možná měl zkusit a napodruhé, napotřetí, atd. se s ní budu cítit příjemněji.

Ačkoliv mě políbila na tvář – v té chvíli by mě vánek porazil – a když o tom tak teď přemýšlím, jsem vděčný, ale obávám se, že nikoli přímo u vytržení.

Uvidíme.

Pondělí, 21. března

14:00 – kantýna, ministerstvo

Zatracený Potter! Ať jde k čertu!

Kymil jsem se klobáskou a kaší, když se přihnul naproti mě a bez okolků pravil: „Vrabci štěbetali, že jste si v pátek vyšel s nějakou ženskou.“

Zatracen buď jeho domýšlivý tón – mluvil ke mně, jako bych byl v rozpuku mládí! Vztekle jsem se na něj zamračil. „Kdo vám to řekl?“

„Na tom nezáleží.“ Ještě jednou se nesnesitelně uškříbl. „Jak to šlo?“

„To není vaše zatracená starost, rozumíte?“

Namáhal jsem si mozek, abych zjistil, jestli jsem toho večera v hospodě neviděl nějakou známou tvář, ale marně.

„Klídek, Jen jsem se ptal.“ A zvedl ruce na obranu. „Nechtěl jsem žádné chlípné detaily.“

Viděl jsem jeho grimasu namířenou do talíře. Zamračil jsem se. Aby do toho Potter strkal frňák, je to poslední, po čem bych, sakra, toužil. Dobře mu tak. Ženatý s první holčkou, na kterou se podíval. Jaký otec, takový zpropadený syn. Cívil jsem do kaše a byl jsem tím idiotem naproti iritovaný. Napadlo mě, jestli na něj nepoužít nitrozpyt, abych zjistil, kdo mé záležitosti šíří dál.

„Pottere, asi mi cosi padlo do oka,“ pravil jsem vážně a rychle zamrkal. „Nemohl byste se mi tam podívat?“

Zareagoval: „Běžte se vycpat. Na tohle znova neskočím.“

Pondělí, 4. dubna

14:00 – kancelář

Na západní frontě klid, jak se říká. Ve skutečnosti jsem za poslední týden neměl o čem psát.

Lucinda měla týden volna, tak jsme se viděli až dnes. Ráno seděla za svým stolem a, samozřejmě, mě srdečně pozdravila. Zvládl jsem jen: „Dobrý den,“ a to bylo asi tak vše. Možná bych se jí měl zeptat, jaká byla dovolená... No, jo.

Napůl jsem čekal, že přijde a domluví další večer, ale nepřišla. Hodně jsem nad tím přemýšlel a rozhodl jsem se, že bych rád viděl, jaké by to mohlo být, kdybych ji poznal lépe.

Možná se ještě stavi.

17:30 – doma

Lucinda nepřišla.

Hm.

Úterý, 5. dubna

Poledne – ministerstvo

Přinutil jsem se ráno zastavit u Lucindina stolu a pořádně si s ní promluvit. Samozřejmě jsem měl záminku – potřeboval jsem doplnit zásoby pergamenu, že.

Ale šel jsem na to chytře. Než jsem nadnesl pergameny, zeptal jsem se jí, jak si užila dovolenou. To ji zjevně potěšilo, protože odhodila brku a usmála se.

„Byla úžasná, děkuji za optání, Severusi.“

Musím přiznat, že to lehce bronzové opálení její pokožce slušelo... docela.

„Ibizu miluju – byl jste tam někdy?“

Bohužel to musím říct – tato otázka mi byla položena zcela vážně. Bylo na mě, abych stejně vážně odpověděl.

„Ne, nebyl,“ odvětil jsem. „Ještě jsem neměl to potěšení.“ A nikdy mít nebudu. Sakra.

Krátce poté jsem vzal pergameny a stáhl se zpět do kanceláře. I tak, neobjevil se žádný náznak zájmu o budoucí setkání. Možná na mě změnila názor.

Ve skutečnosti mě to trochu zklamalo.

Pátek, 8. dubna

14:30 – kancelář

Ráno jsem měl poradu s Wilsonem na téma pokroku slečny Moranové.

Musel jsem mu říct, že pravděpodobně projde i zbytkem, čímž se mu ulevilo.

Řekl bych, že si Moranová vede docela dobře. Nemám žádný důvod, proč proti ní něco mít. Vlastně jsem si u ní musel odškrtnout téměř všechna má kritéria.

Nicméně ne všechna. U ideálního kandidáta je žádoucí dobrá znalost mudlů, jak jsem se dozvěděl z pokynů, do kterých jsem nahlédl, když jsem se nudil. Slečna Moranová je čistokrevná, a přestože nikoli zcela ignorantská, stále má tendence se uchýlovat k používání směšných zkomolenin slov, zaměňování podobně znějících výrazů jako ‚křevetní karta‘, a obecně mluvit o mudlech docela protivně – ač nevědomky – puntičkářsky. Tuto oblast budu muset řešit a je pro mě jednou z nejtěžších, protože to obvykle znamená, že musím opustit hranice své malé kanceláře a podniknout ‚exkurzi‘.

Odložím to na jindy.

Další problém mám se stavem jejího rukopisu. Musím si, sakra, pořídit lupu, abych ho přečetl.

Už jsem se do ní málem pustil, když mě, k mé zlosti, napadla první.

„Promiňte,“ začala jednoho dne, ach tak upřímně, „ale obávám se, že vaše písmo nepřečtu. Byl byste tak laskav a vysvětlil mi vaše pokyny?“

Málem jsem ji za její drzost uřknul.

Aby toho nebylo málo, když jsem jí vytrhl pergamen z ruky, sotva jsem své písmo přečetl sám. Muselo se za ta léta zhoršit, protože jakkoliv bývalo malé a pavoučí, bylo čitelné. Ted' bylo malé a pavoučí, ale nečitelné.

Když se slečna Moranová nedívala, diskrétně jsem předpažil pravou ruku a prozkoumal její stabilitu. Napadlo mě, že možná se už pití vymklo kontrole a vyvinulo nervový třes.

Samozřejmě nic takového jsem neshledal.

V hloubi duše vím, proč se mé písmo tak trestuhodně zhoršilo. Protože je mi jeho vzhled zatraceně u prdele.

16:30

Proč mě Lucinda znovu nepožádala o schůzku?

Mohli jsme dnes něco podniknout.

Neděle, 10. dubna

13:00 – Yorkshire

Ach.

Čeká, až já něco nadhodím?

Zatraceně, začínal jsem přece posledně! No, jistým způsobem.

Hm... Nebo prostě jen nechce nikam chodit. To je v pořádku.

Pondělí, 11. dubna

10:30 – kancelář

Ha!

Dnes ráno mi přinesla čaj a sušenky!

„Měl jste hezký víkend, Severusi?“ zeptala se mě s lehkým úsměvem.

„Přijatelný, děkuji, Lucindo.“ Nepotřebovala vědět, že jsem jej strávil pročesáváním vřesoviště, abych našel vzácné byliny. „Jaký byl váš?“

„Nudný,“ pronesla a podívala se přímo na mě.

To byla ta chvíle. V ten okamžik jsem měl říct: „Co kdybychom spolu něco podnikli ten příští?“

Měl jsem.

Zvládl jsem jediné – pokývnout a strčit si tu sladkost do pusy.

14:15 – kantýna

Potter se mě právě zeptal, jestli přijdu na setkání pořádané jím a jeho směšnými přáteli, které se bude konat v Bradavicích o velikonočních prázdninách. Nejasně si vzpomínám na nějakou pozvánku, ale bohužel, s něčím takovým si utírám zadek.

Ha, ha. Neutírám. Ale kéž by mě to napadlo dřív a já to Potterovi řekl. Úplně vidím jeho obličej.

Prý že: „Nemůžeme mít žádné setkání bez našeho úhlavního nepřítele, že?“

„To zvládnete.“

„Budou tam bývalí studenti nejen z mého ročníku. Nechcete vědět, jak se všem vede?“

Věnoval jsem mu prázdný pohled. „Pottere,“ pravil jsem. „Pletete si mě s někým, kdo na takovéto informace zvysoka nekašle.“

„No... domácí skřítki se velkolepě ukážou...“

„Kdy to vypukne?“

Ano. Tak slabý jsem.

Středa, 13. dubna

11:25 – kancelář

Dostal jsem docela zajímavý nápad.

Zajímavý, znepokojujivý, dobrý, pochybný a podnětný nápad.

Asi by bylo lepší předstírat, že mě nikdy nenapadl, ale...

Uvažuji, že bych na to setkání pozval Lucindu. Poslední dobou jsem přemýšlel o nedostatku jejích magických schopností a o její neobeznámenosti s Bradavicemi. Jsem si jistý, že návštěvu hradu by ocenila. A přiznejme si to, pozvání na takovou událost by ji mohlo ohromit a polichotit jí.

Není pochyb o tom, že jsem sám sebe uřknul, když jsem něco takového napsal. Můj debilní vnitřní hlas mi napovídá, že se mi vysměje do tváře a řekne, že do Bradavic se mnou nepůjde, i kdybych jí zaplatil.

Do prkenné ohrady. Pěkný pokus, Snape. Copak nedokážeš udělat alespoň něco správně?

Troubo.

Čtvrtek, 14. dubna

12:30 – kancelář

Áááá!

12:35

Áááá!

Právě jsem pozval Lucindu na to bradavické setkání. Řekla ano a byla velmi potěšená a vzrušená, ale pořád nemůžu uvěřit, že jsem to zvládl. Sám sebe zbytečně stresuji. Neudělal jsem ze sebe pitomce, ale jen z pomyslení, že bych mohl, se mi chce uříknout sama sebe.

Řekl jsem si, že jsem natolik statečný, abych pozval ženu na schůzku, a také jsem to dokázal. Navenek jsem byl klidný a vyrovnaný. Jakkoliv jsem totiž v nitru roztřesený, mohu se vždy spolehnout na kamennou tvář a pohotově připravený znuděný tón. Předpokládám, že jde o výhody bystré mysli.

Neprošel jsem kolem a neprohodil: „Nechcete si se mnou zaskočít na sraz v Bradavicích?“

Vskutku. Opravdu jsem na sebe pyšný.

Byl jsem tak klidný a nezaujatý, že jsem mohl mluvit o počasí...

Ale je to skutečně dobře? Hm...

Čtvrtek, 21. dubna

01:00 – postel

U Merlina. Kéž bych ji do Bradavic nezval. Pocit hrdosti nad svým výkonem vyprchal, byv nahrazen hrůzou a děsem.

Středa, 27. dubna

3:00 – postel

Co když bude někdo předpokládat, že Lucinda je moje dávno ztracená dcera, se kterou jsem se nedávno shledal?

U Merlina.

To ztrapnění mě určitě zabije.

Díky bohu, že vůbec nevypadá jako já. Možná z toho vyvážnu se ctí.

Sobota, 30. dubna

17:30 – doma

Čas do vyzvednutí Lucindy: devadesát minut.

Bojím se, že to nestačí. Zvedá se mi žaludek. Opravdu se snažím vzpomenout si, proč jsem považoval za dobrý nápad ji pozvat.

A cítím se pod psa.

Fujtajbl.

17:45

Ale k čertu se vzpomínáním, proč jsem Lucindu pozval. Proč, do křelu, jsem hlavně souhlasil, že tam půjdu?

Asi je načase, abych se nechal prohlédnout léčitelem. Možná jsou mentální problémy mého otce dědičné a u mě se začínají projevat dříve.

Ted' vyhlídka radovánek...

18:45

Přinutil jsem se nasoukat se do hábitu.

Doufal jsem, že o něj zakopnu a skutálím se ze schodů a ušetřím se hrozícího večera, ale ne, takového štěstí jsem se nedočkal.

Možná se rozštěpím během přemístění...

Možná se musím vzpamatovat. Nebo si dát pořádného panáka.

Kdo ví, o čem napíšu, až se vrátím...?

23:45 – doma

Hotovo. Přežil jsem. Bohužel to nebyl dobrý večer.

Začal docela dobře. Lucindě to poměrně slušelo, a když jsem ji viděl, pokáral jsem se za svůj předchozí strach. Řekl jsem si, že bych měl být rád, že se vůbec chtěla ukázat na veřejnosti s takovým zkrachovalcem, jako jsem já.

Pookřál jsem na duchu... (Merline. Zním jako nějaká přecitlivělá panna z osmnáctého století, která vyčerpáním padla do postele...) Když jsme vstoupili do Velké síně (hlavními dveřmi!), nemohl jsem si pomoci, ale byl jsem sám se sebou samolíbě spokojený. Poprvé za dlouhou dobu (pokud vůbec) jsem se cítil téměř normálně a překvapivě přirozeně.

Asi tak pět vteřin. Pak jsem na sobě ucítil oči.

Jemně jsem odmanévroval Lucindu, kterou pohltilo bezostyšné zírání na strop, abychom nebyli tolik na očích. Párkrát jsem se krátce rozhlédl a hned jsem si všiml bývalých studentů, jak do sebe šťouchají s výrazem, který bych rád považoval za vyděšený. Příjemné zjištění, že se věci nemění.

Chystal jsem se Lucindu odtáhnout od místa, z něhož obdivovala okenní vitráže, když jsem je uviděl. Oči na mě pouklil sabat čarodějnic.

„Co je?“ naznačil jsem se jen pohybem rtů a zamračil se na ně.

Lucinda momentálně zkoumala zmijozelský erb, takže jsem rychle přistoupil k našim divačkám. Dorazil jsem právě včas, abych zachytil Minervino syčení k Poppy: „Padá to. Rychle, utíkejte a řekněte Charlottě, že plán padá. Zatraceně si přivedl vlastní doprovod!“

„Kdo je, u všech rohatých, Charlotte?“ vznesl jsem dotaz.

Minerva sebou škulbla.

„Ach, nu, nikdo, s kým byste si měl dělat starosti...“ uklidňovala Poppy.

„Neučí náhodou starověké runy, že?“ zeptal jsem se.

„Je známá tím, že do zmíněných hodin dochází...“ uškříbla se Pomona.

Než jsem se jich stihl zeptat, co si, u Merlinova zadku, myslely, Minerva si odfrkla a našpulila rty. „No, zatím jste se s ní příliš nechlubil.“ A zatvářila se, jako by mě obviňovala, když strhla pohledem ze mě na Lucindu.

„Promiňte, příště dám oznámení v Denním věštci, ano?“

Aspoň si nikdo nemyslel, že je mojí dcerou. Za malé laskavosti jsem vždy vděčný.

Všem jsem Lucindu představil, ale sotva bylo zdvořilostem učiněno zadost, jal se mě neústupně škubat za paži Horacio.

„Na slovíčko, prosím, Severusi.“

Ukázalo se, že pod volnou dlaždicí v mém starém kabinetě našel přehršel jedovatých lektvarů a nezjistitelné množství smrtícího prášku. Nejen to, ale vše bylo zjevně chráněno proti jeho doteku. Obával se, že by je mohl objevit někdo další a nahlásit jej orgánům. Chtěl vědět, jestli jsem o nich svého času věděl.

Sděлил jsem mu, že jimi může nakládat, jak je líbo, jelikož už je ve své současné branži nepotřebuji.

Jsem si jistý, že jsem dost pochybných směsí, které by bystozorům způsobily embolii, ukryl i jinde v Bradavicích. Nepamatuji se však kde. No, nikdo nemůže dokázat, že jsou moje.

„Ještě něco, Horacio?“

Dle mého názoru se na mě podíval krapet vyděšeně. Nechápu proč. Vždyť mě zná. Otočil jsem se k odchodu, ale Minerva máváním upoutala moji pozornost.

„Má Charlotte zlomené srdce?“

„Ne,“ zasmála se. „Vůbec ne.“

Chvíli vypadala ustaraně, což mě krátce znepokojilo. Jen krátce. „Něco se děje?“

„Lucinda je milá,“ začala. „Zrovna jsme si povídaly a, no...“

„Ven s tím!“

„Věděl jste, ach, že je...“ snížila hlas k šepotu. „Moták?“

Málem jsem se rozesmál. „Samozřejmě, že to zatraceně vím!“
Bože, za jak pitomého mě lidé považují?

To ji překvapilo. Nicméně já se rozvzteklil. „Myslíte, že mám předsudky, Minervo?“ Založil jsem si ruce a nekompromisně se na ni podíval.

„Ach, ne...“

„Nuže?“

„Ale, no tak, Severusi! Vy jste ten největší snob na světě, pokud jde o inteligenci a magické schopnosti. K těm s menšími znalostmi a silou přistupujete s pohrdáním! Nebo jste zapomněl, jak jste kdysi týral Sibylu?“

„To proto, že jsem Sibylu nikdy neměl rád. Lucindu rád mám, a proto není na nižší úrovni.“

„Dobře, dobře.“

Už jsem se vydal k místu, kde jsem Lucindu opustil, když jsem zděšeně ztuhl.

Mluvila s Potterem.

Vyrazil jsem skrz hemžící se lid. Snad si uvědomili, že jsem muž na misi, možná si někteří v důsledku pozorování mé osoby mysleli, že se chystám vymazat Pottera z povrchu zemského. Příjemná fantazie, to musím podotknout.

Všiml si, že se blížím a, čert ho vem, ušklíbl se. „Jsem Severusův asi největší přítel, víte? Mluví o mně hodně?“

„Ehm, ne,“ odpověděla Lucinda. „Nikdy vás nezmínil.“

„Jistěže nezmínil!“ Na Pottera jsem se zamračil. „Proč se nevrátíte ke svým přítelíčkům?“ Rozhlédl jsem se síní a uviděl, že Weasley a Grangerová nás sledují. Doufám, že i oni zůstanou mimo celý zbytek večera.

„Pojďte, Lucindo,“ pobídl jsem ji. „Nechtěla byste si prohlédnout i další části hradu?“

Při odchodu jsem zaslechl Pottera: „Ano a já pak zkontroluju růžové keře, Snape.“

Přesně tam. Právě tam, uprostřed Velké síně, jsem málem uškrtil Harryho Pottera.

Jen při pomyslení na tu akci se mi ruka cukala. Bohužel, má svoboda musí být zachována, takže jsem předstíral, že jsem ho neslyšel.

Naneštěstí se večer už jen zhoršoval. Bylo ohlášeno, že se podává večere, a já zaváhal.

Když Potter přednedávnem řekl, že se skřítci velkolepě ukážou, předpokládal jsem bufet. Ne večeri.

Objevily se stoly a s nimi Potter u mého lokte. „Zabral jsem vám dvě místa u nás, Snape,“ prohlásil a přímo kypěl dalším úšklebkem.

Chtěl jsem jediné, zařvat: „Prosím, ne!“

Ale bylo to tak. U mé židle se objevilo jméno sousedící s řadou nežádoucích osob.

Posadili jsme se ke stolu a já odolával touze probodnout se vidličkou. Seděli zde také – Grangerová, Weasley, paní Potterová, Longbottom, Láskorádová a další. Jaká čest být zahrnut do jejich speciální, sebestředné skupiny. Alespoň jsem

řivítal, že je tam Minerva. Jistěže nemůžu říct to samé o Hagridovi.

Lucinda si svoji společnost docela užívala. Chudák naivní děvče.

Sotva jsem zahájil útok na předkřm a už jsem zachytil první neodbytné bodnutí netrpělivosti. Weasley nás zasypával líčením svého nejnovějšího vítězství ve famfrpálu.

Je to ale kretén.

Nicméně jsem se málem utopil vínem, když se Lucinda zcela vážně zeptala: „Bohužel famfrpálu nerozumím. Za jaký tým hrajete?“

Mohli jste slyšet špendlík upadnout.

„Za Kanonýry, jak jinak,“ odpověděl ohromený Weasley.

„Jejda,“ zašeptala mi Lucinda, když se hovor posunul dál. „Měla jsem to vědět?“

Tlumeně jsem se zasmál. „Jsem nekonečně vděčný, že nevíte.“

Zatímco jsme čekali na další chod, Potter a jeho kumpáni začali básnit o jejich školních letech. Přestal jsem je vnímat. Lucinda je však poslouchala se zájmem a Minerva, samozřejmě, má nešťastné sklony rozmazlovat své bývalé svěřence. Pozornost jsem jim vrátil, když se do konverzace nepatrně vložila Lucinda.

Mluvili o oblíbených učitelích a ona se škádlivě ozvala, aniž by si uvědomila pravdivost svých slov: „Severus tedy nebyl vaším oblíbeným učitelem?“

Rozlehl se sbor odfrknutí.

„Asi jako morová rána,“ vyštěkl Weasley.

Typicky, Potterovi to bylo nepříjemné a já věděl, co přijde a vyvolá ve mně exponenciální iritaci.

„Když si to tak vezmu, nebyl tak špatný –“

„Dejte si pohov, Pottere. Byl jsem vaší osinou v zadku a vy jste byl přímo harpunou v tom mém.“ Co se mě týkalo, mohl si sundat své zatracené růžové brýle a rozšlapat je.

Podíval se na mě a zamračil se. „To vy jste byl zatracenou harpunou.“

„Tak to by nemuselo být nutně nepříjemné, ne?“

„Stěží to byla Harryho chyba, že byl osinou ve vašem zadku, že?“

To se ozvala Grangerová. Ignoroval jsem ji. Ale musel jsem jí nadzvednout mandle, protože další její otázka mnou trhla.

„Mimochodem, jak se má váš otec?“

U stolu se rozhostilo naprosté ticho. Dívala se přímo na mě a já jí oplácel tvrdým pohledem. Jak jen se opovazuje to vytahovat. Zajímalo mě, jestli i ostatní slyšeli obvinění v jejím hlase. Ne že by mu rozuměli, ledaže by jim povykládala o našem setkání v Yorkshiru.

Před odpovědí mě zachránila Minerva. Šokovaně se na mne podívala. „Váš otec?“ zeptala se. „Nezmínil jste se, že jste ho kontaktoval.“

Výrazem Grangerové problikla nejistota. Byla jen její chyba, že jsem se váhavě uvolil probrat tak osobní záležitosti v takovéto společnosti.

„Já jsem ho nekontaktoval. Sám si mě před pár lety našel.“

„A vy jste ho nesprovodil ze světa?“ zeptala se nevěřičně. „Proč jste se nikdy nezmínil?“

Grangerová měla alespoň tolik slušnosti, aby vypadala v rozpacích. Sledoval jsem, jak proklíná své povýšené, vševědné já. Postupem času jsem obrátil pozornost k talíři a naznačil tak, že rozhovor je u konce.

Minerva znala část toho, co se stalo s mým otcem, když jsem byl malý, protože jí to pověděl patrně Brumbál; já rozhodně ne. Ani Brumbál léta neznal pravdu a kdybych měl možnost, zůstalo by to tak,

Kdosi podnítil další diskuzi, ale já ji neposlouchal. Večeřel jsem automaticky, ani jsem nevnímal chuť jídla. Jak jen etiketa dovolila, zeptal jsem se Lucindy, jestli by nechtěla připojit se ke mně na procházku. Když jsme odcházeli, nikdo nic nepoznamenal.

Vešli jsme do vstupní síně a ona se postavila přímo před kolejní přesýpací hodiny. Zmijozel, jak jsem si všiml, si nevede dobře. Hm.

„Ve které koleji jste byl?“

Pokývl jsem ke žlutým kamenům. „Mrzimor,“ pravil jsem vážně.

„Opravdu?“ zapochybovala. „Ti by měli být pokorní a mírní, ne?“

Jejda.

Ted' se obrátila k portrétům. „Kam bychom měli jít? Musí tady být stovky zajímavých míst.“

Vypadala nadšeně a já měl na paměti předsevzetí, že jí budu podkuřovat, ale najednou jsem nemohl. Nic se mi nechtělo méně, než potulovat se po hradě. Ve skutečnosti jsem nechtěl dělat nic. Její nadšení pro hrad ve mně vyvolalo ostrou bolest; bolest, která mě nutila k jejímu analyzování a která se, skrytá uvnitř mne, po dlouhé době důrazněji ozvala.

Oči mi utkvěly na plaketě připomínající ty, co padli v bitvě o Bradavice. Mohl jsem myslet na jediné – že to nezvládnou. Co udělám? Vezmu ji na místa, na která mám tak báječné vzpomínky?

Na astronomickou věž?

Do ředitelny?

Do podzemí?

Bylo to směšné. Všechno. Včetně mě a jí.

„Je mi líto, Lucindo,“ řekl jsem. „Asi bych se měl vrátit do síně.“

Aniž bych počkal na odpověď, odešel jsem od ní, a ihned jsem si dopřál skleničku. Nakonec se vedle mě objevila a tvářila se stejně rozpačitě, jako se já cítil.

„Tančíte?“ zeptala se prostě.

Téměř jsem se udusil. „Ne, rozhodně ne,“ odpověděl jsem bez přemýšlení. Poněkud se zachmuřila, ale co jsem měl dělat? Byl jsem upřímný.

Obrátil jsem pozornost na lidi kolem. Všichni si užívali. Dokonce i Grangerová se usmívala. Na nikoho jiného než Weasleyho.

A já cítil jediné. Že si něco namlouvám. Nevím, jak jsem dospěl k tomuto závěru, ale faktem je, že dospěl. Jak bych to měl

vysvětlit Lucindě? V zájmu spravedlnosti jsem věděl, že bych měl.

A tak mě možná pocit viny dovedl k následujícím slovům: „Projednou snad můžu udělat výjimku. Chtěla byste si zatančit?“

Asi věděla, že z mé strany jde o nejistý návrh, protože souhlas doprovdila jen slabým úsměvem.

Držet ji za ruku bylo docela příjemné. Ale cítil jsem se podivně vzdálený od onoho vřelého dotyku, jako by mě nemohl emocionálně významně ovlivnit, a začal jsem si myslet, že to už nikdy nic nedokáže.

Tančili jsme pomalu, někomu to mohlo připadat až romanticky, což rozhodně nebyl ten případ. Realita byla prostá – sotva vím, jak tančit, a navíc jsem se soustředil na sebezpytování.

Proč jsem se této ženě přihodil? Mohla mít o mne jiskru zájmu, ale z toho by nikdy nic nevzešlo. Rozhodně jsem nechtěl, aby si myslela, že ano.

Právě jsem se vrátil k jednomu z předchozích zápisů, kde jsem psal o nalezení někoho, s kým mohu trávit čas. Ted' vidím, že šlo o klamavý nesmysl. Nic víc, nic míň. Tolik se toho stalo v mém životě, co mě ovlivnilo způsobem, který jsem nikdy opravdu neuvážil.

Nemůžu ze sebe dát víc, než je nezbytně nutné. Proč jinak bych zažertoval, že jsem byl v Mrzimoru? Navenek to mohl být vtip, ale couvl jsem od vysvětlení, kdo skutečně jsem. Vždycky jsem chtěl odrážet zvědavý zájem.

Nemyslím, že někdy k někomu znovu pocítím skutečnou přitažlivost, protože moje touha otevřít se jen sám sobě je příliš silná. Celá tato záležitost s Lucindou je jen mojí marnou snahou ignorovat tuto nepatrnou skutečnost. Obávám se, že vyvolání mého zájmu pramení z nevyhnutelného pocitu vděčnosti k první ženě, která se na mě, za Merlin ví jak dlouho, podívala. Patetické a smutné, ale bohužel pravdivé.

Když hudba dohrála, vyprostil jsem se. „Lucindo,“ začal jsem.

Přerušila mě však, přiblížila se ke mně a políbila mě. Bylo to měkké a příjemné, ale opět jsem neměl pocit, že tam stojím já. Jako by byl na mém místě někdo jiný.

Z výrazu tváře jsem poznal, že to vnímá taky. „Všechno je v pořádku,“ řekla. „Nemůžu ale říct, že to zcela funguje.“

„Je mi to líto. Jen nemůžu... Neumím to správně vysvětlit...“

Jsem nenapravitelně v prdeli.

Řekla, že by byla ráda, kdybychom zůstali přáteli. S tím problémem nemám. Koneckonců, pracujeme spolu. Až na to, že ani v udržování přátelství nejsem dobrý.

Ještě chvíli jsme zůstali. Vina a zklamání mě donutily vyvinout snahu a postarat se jí o nějaké potěšení, takže jsem na všechny její otázky ohledně Bradavic odpovídal s co největším zápalem. Během té doby jsem si uvědomil, že ji obdivuji. Nebyla vůbec zahořklá. Na jejím místě by se mi tajně líbila představa učit se v Bradavicích, ale navenek bych jí zlomyslně pohrdal a pravděpodobně pohrdal i magií.

A teď jsem doma. Zpět v bodě nula, pokud jsem jej vůbec kdy opustil.

Abych byl upřímný, cítím se poněkud melancholicky. Dokonce ani nemám chuť na skleničku.

Možná se házím do starého železa předčasně, ale víte co?

Zatraceně o tom pochybuji.

Neděle, 1. května

14:15 – Yorkshire

Dnes je otec tichý. Tedy tišší než obvykle. Pokud nemá zatemnělou mysl, málokdy toho napovídá víc. Ted' spí a já jej sleduji – snáze se pozoruje, když je ospalý.

Nedávno jsem si uvědomil další skutečnost, která se skrývá za mojí touhou nalézt si partnerku. Nemůže za to jen přání být jako 'ostatní'. Spíš prostě nechci dopadnout jako tento muž přede mnou.

Jakkoli bych to raději nepřiznával, s otcem jsme si podobní víc než jen fyzicky. Oba jsme střídavě netrpěliví, náladoví, zdrženliví... vzteklí a rozčarovaní muži.

Můj otec je hořce zklamaný člověk. Je zklamaný životem, který žil. V tomto ohledu se lišíme – on si neuvědomuje svoji vinu. Za jeho zpackaný život mohou všichni ostatní, jen ne on.

A to je částečně důvod, proč se na něj většinou nedokážu dívat bez opovržení. Nechápe, že – pohlcený vlastní mizérií – zničil život i ostatním.

Když říkají, že jablko nepadá daleko od stromu, v mém případě, obávám se, to tak i může být. Dokážu si představit své budoucí

já stejně pokroucené a mizerné jako je můj otec dnes, nenávidící každého a všechny, ale ze všeho nejvíc bolestně nenaplněné.

Že to poznávám, přináší jednu výhodu – mohu se pokusit zajistit, aby se to nestalo. Ale jak jsem viděl, má budoucnost je možná nevyhnutelná. Nedokážu se změnit.

Možná se jednou objeví žena, se kterou budu moci být sám sebou, která mě přijme coby člověka, jakým jsem. Ale už si nemůžu dávat za úkol, abych si ji našel sám. Pokud se budu snažit své předsevzetí splnit, pak mne čekají neustálá zklamání. Takže, ať se stane, co se má stát.

Neexistuje žádná vyhláška, podle níž bych měl skončit zahořklý a nešťastný jako můj otec. Prostě se uvidí, co sám dokážu se svým životem.

14:50

Možná bych měl začít nanovo s 'čistým štítem'?

Příslovečný 'čistý štít'. Zpět na startovní čáru. Nový začátek. Kdysi jsem v novinách četl článek na téma 'zapomeňte na včerejšek' a o důležitosti 'nechat plavat'.

Byla to hromada povýšených hovadin.

Dokážu si představit, že emigruji do mudlovského světa a přijmu úplně novou identitu – 'přetvořím se'.

Určitě si budu muset změnit jméno. Hm... Vyberu si první v novinách na otcově nočním stolku.

Stanley Pumphrey...

No, má to zvuk, ale... Už je vybráný, musím se ho držet.

Stanley Pumphrey by mohl pocházet... počkat... z Wigglesworthu, severní Yorkshire, odtud bude.

Takže. Až se jednou rozhodnu zapomenout na Severuse Snapea, své já změním na Stanleyho Pumphreya, původem z Wigglesworthu, severní Yorkshire.

Připadá mi jako perfektní chlápek.

Pondělí, 2. května

11:00 – kancelář

Za to, co se stalo v Bradavicích, se na mě Lucinda patrně nezlobí. Nemyslím, že si opět budu muset dělat starosti s otrávenou čokoládou a útoky na mou osobu. Pořád se usmívá na pozdrav, když ráno dorazím do práce. Docela se mi ulevilo. Je to trochu změna, když se na mě někdo dívá bez znechucení nebo strachu.

I když bych nechtěl, aby se to moc rozšířilo mezi další lidi.

Proto mi v poslední době leze Potter tolik na nervy. Bez té všepohlcující nenávisti to není ono.

Středa, 4. května

16:15 – ministerstvo

Ráno jsem musel vzít slečnu Moranovou do mudlovského Londýna. Mojí povinností je se zaručit, že má dost důvtipu, aby se uměla zamíchat do davu mudlů, přestože to nikdy nebude potřebovat.

Znamená to žádné bezduché zírání do počítače nebo na televizi a tak podobně; žádné vyřvávání do telefonu; nedělat ze sebe mimozemšťana v městské dopravě; žádné mluvení na bankomat... Seznam je nekonečný.

„Viděla jste už někdy mudlovské peníze?“ zeptal jsem se jí onehdy, když jsem připravoval náš malý kurz mudlů.

„Ano,“ vyrazila ze sebe, jako bych byl směšný. „Mají libry a pence.“

„Na nich je čí tvář?“

„Královný,“ odpověděla svižně, přestože se jí trochu protáhl obličej a já poznal, kde zvítězím.

„Její jméno?“

Oči se jí zúžily a chvíli jsem čekal na odpověď. „Alžběta...“

„Alžběta...?“

„Co Alžběta?“ zamračila se na mě.

„Alžběta kolikátá?“

„Co kolikátá?“

„Její pořadí.“

„U Merlinu,“ zamumlala pro sebe. „Čtvrtá?“

„Špatně, je druhá. Jak se jmenuje současný předseda vlády Spojeného království?“

Zavrtěla hlavou a nechala ji spadnout do dlaní. „To není dobré. Upřímně, zatraceně netuším.“ Chvilí se odmlčela. „Ne, je to Churchill?“

„Ano, s partou mudlů si povedete báječně, že? Úplně vidím, jak básníte o úžasnosti Alžběty čtvrté a, jemináčku, neodvádí ten Churchill skvělou práci s řízením země ze zahraničí?“

„Proč bych měla znát všechny tyhle zbytečnosti?“ vyštěkla.

„Říká se tomu obecné znalosti, mít povědomí, jde o udržení zájmu o věci vzdálenější, než je konec vašeho zatraceného nosu!“

„Fajn,“ prskla podrážděně, „přečtu si mudlovské noviny...“

„Nestačí jen zpropadené noviny,“ zamumlal jsem na ni.

Přepadla jí zlost. Byl jsem rád. Na okamžik jsem se bál, že mě vyzve, abych jí tedy objasnil, kdo že je předseda vlády, a to by byla katastrofa, protože naprosto netuším, kdo ten úřad v současnosti zastává.

A nebudu tak odhalený jako pokrytec.

Pať jsme se vydali do mudlovského Londýna, hlavně abych jí předvedl veřejnou dopravu. „Pro jisté ‚pracovníky‘ může být nezbytné, aby infiltrovali mudlovskou společnost,“ řekl mi jednou Wilson tak vážně, až by si jeden myslel, že odhalil tajemství vesmíru a ne jen zbytečný fakt, který si vydedukuje kdejaký blb.

„Vlakem jste už jela,“ začal jsem. „Mudlovské jsou stejné.“

Samozřejmě cestování spěšným vlakem do Bradavic není stejné jako ty stísněné, klaustrofobní, přeplněné pekelné díry mudlovského metra.

Stáli jsme před vchodem do podzemí u katedrály svatého Pavla. „Dejte mi hůlku,“ vyzval jsem ji.

„Zmizte,“ zasyčela hrubě. „Ani náhodou vám nedám hůlku!“

„Dejte mi hůlku,“ zopakoval jsem. „Přistích třicet minut budete mudla. Rozumíte? Nebo mám raději Wilsonovi říct, že jsme natrefili na neodstranitelnou vážnou překážku?“

Mračila se, ale požadovaný předmět zdráhavě vytáhla.

„Tady máte nějaké peníze.“ A do ruky jsem jí upustil pět babek. „Chci, abyste použila podzemku a dojela na Viktoriino nádraží, kde na vás počkám v hale. V myslance se pať podíváme na vaše cestování a dozvím se, jestli jste ze sebe udělala blázna, nebo ne.“

Přepadly jí obavy. „Co když se ztratím?“

„Co jste? Děčko?“

Otočila se na patě a zmizela dolů po schodech.

„Také se nenechte zavřít!“ zavolał jsem za ní. Ušklíbal jsem se sám pro sebe, když jsem si našel tiché místo na přemístění. Toto bývalo vždycky zajímavé cvičení.

A nešlo vždy jen o čistokrevné. Jednou jsem měl mudlorozenou, která vyrostla na jakémsi opuštěném skotském ostrově a sotva když předtím vkročila do Londýna. Dostala záchvat paniky a z vlaku nemohla vystoupit přes dvě hodiny. Mělo to své pozitivum – dost dobře se seznámila s linkou Bakerloo.

Ale většinou mají problémy se adaptovat ti zcela zakorenění do kouzelnického světa. Zjistil jsem, že hodit je do hluboké vody je jediný způsob, jak posoudit jejich schopnosti zvládat neznámé situace.

Na rušném Viktoriině nádraží jsem se vydal k místu s dobrým výhledem na vchod do podzemky, odkud uvidím, až (pokud)

slečna Moranová dorazí. Kdyby jsem byl nucen dohledat jednoho chlapce až v Essexu. Netřeba říkat, že nakonec musel z programu odejít.

Zalovil jsem v kapse a vytáhl zbytek mudlovských peněz, načež jsem popošel, abych si koupil koblihu. Koneckonců to byly ministerské peníze, tak jsem si objednal i kávu. Nevěděl jsem, jak dlouho budu ještě čekat, tak co. Musel jsem si nějak ukrátit čas.

No, stálo to za to. Skončil jsem celý posypaný cukrem, ale nic, co by nespravilo kouzlo.

Uvažoval jsem, že si koupím ještě jednu, ale ve frontě jsem uviděl kohosi známého. Do prkýnka dubového. To jsem si mohl myslet. Opět ta fuchtle Grangerová.

Ona mě snad pronásleduje. Už to začíná být směšné. Asi si budu muset u Starostolce zařídit zákaz přiblížení.

Chystal jsem se schovat, když se otočila a uviděla mě. Byla dost překvapená, protože mě oslovila: „Profesore Snape.“

„Dobrý den, paní... jak se jen jmenujete...“ pozdravil jsem podrážděně.

Zamračila se. „Přísně vzato, stále Weasleyová...“

Popadla svůj šálek kávy, posunula si kabelku na rameno a zatvářila se rozpačitě. Co se mě týče, já nebyl vůbec rozpačitý ze

svého mudlovského vzhledu. Pravda, vázanka měla výstřednější barvu. Nejsem velkým příznivcem šedé.

Najednou zvedla hlavu a nadechla se. „Něco bych vám ráda řekla –“

Musel jsem ji přerušit. Zrovna jsem zahlédl slečnu Moranovou, která se objevila na vrcholu schodiště. Madla se držela jako klišé a chvěla se jak list ve větru. Zvedl jsem ruku, aby si mě všimla.

„Moment, paní Weasleyová,“ přerušil jsem ji, „objevil se někdo, na koho čekám.“

Přikývla a podívala se směrem, kterým jsem vykročil. Přišel jsem ke schodům a slečna Moranová mě konečně uviděla. Hnala se ke mně zelená jak sedma, ale s širokým úsměvem.

„Merline!“ vydechla. „Tohle miluju!“

Srdce mi pokleslo. Typické. Nenachytám ji na ničem.

„Velmi dobře,“ zamumlal jsem a otočil se, abych promluvil s Grangerovou.

Grangerová však zmizela. Bože, copak její neurvalost nemá hranic? Zatracená nána. Příště, až ji uvidím – a postavme se tomu čelem, jak to vypadá, bude to brzy – výmluvně jí ukážu, jak taková neurvalost vypadá.

17:15 – doma

Ještě se směju slečně Moranové a jejímu přesunu vlakem. To cestování jsem sledoval v myslánce a pohled na její smrtící sevření madla eskalátoru je prostě k popukání.

Ani se do ní nepustím kvůli průchodu s turnikety. No, řekněme, pár lidí se na ni dívalo zvláště.

Přesto se projevila jako ne zcela nekompetentní. Musím ohodnotit, co je třeba.

Pff.

Čtvrtek, 12. května

15:00 – kancelář

Dneska jsem v kantýně viděl Pottera.

Co se minulý měsíc událo v Bradavicích, je stále čerstvé, a proto jsem se chystal odnést si svůj masový koláč a hranolky do nejzazšího rohu místnosti. Bohužel jsem při míjení Pottera zaznamenal, jak nešťastně hledí do talíře na salátové listy.

Okamžitě jsem se posadil naproti.

„Pottere, nevadí, když se k vám připojím? Obávám se, že můj tác je příliš těžký, abych se s ním mořil nějak daleko.“

Otráveně koukl na můj náklad kouřícího tuku a cholesterolu.

„Co je s tou květenou?“ zeptal jsem se, když si nacpal listy do úst a s bolestným výrazem je začal žvýkat.

„Ginny mi řekla, abych omezil obědové porce, že přibírám.“

Nesouhlasně jsem mlaskl jazykem. To je tedy další důvod, proč se držet vlastní společnosti. Těžko bych ocenil povyk ohledně mého příjmu kalorií.

„Dnes jdeme k Hermioně na večeři, takže se šetřím. Je skvělá kuchařka.“

„Vypracovala se?“ zeptal jsem se zdvořile. Plus pro ni. Existuje, sakra, něco, co nedokáže? Možná by během škrábání brambor zvládla vyřešit světový hladomor.

„Ale moc se tam netěším,“ pokračoval Potter a opatrně se šťoural v salátu. „Bude tam Ron. Je nabíledni, že má jít o jakési usmíření –“

Bohužel to musím říct, ale téměř jsem se zadusil křustou koláče. „Nějak uvízli na mrtvém bodě, že?“ zeptal jsem se nenuceně.

Potter přikývl. „Taký myslím. Ale jsem za ně šťastný. Jen doufám, že to zase nepůjde do kytek.“

Z nějakého důvodu měla tato zpráva na mě vliv. Chuť k jídlu se ztratila. Nakonec jsem se omluvil, že musím do kanceláře, a napolo sněžený oběd jsem nechal napospas Potterovi.

Zatracená Grangerová a zatracený Weasley to spolu tedy ještě jednou zkusí? Káčí si do vlastní kapsy, rozhodl jsem se.

Každý ví, že Weasley je vidlák,

Co na něm, u všech dřeváků, vidí?

Jak je možné, že vidlák Weasley si dokáže najít ženskou, a já ne?
Jak je možné, že výstavní vidlák Weasley může zahrnout a pak dostane další šanci? Jak to? To prostě není fér.

16:45 – kancelář

Pořád na to nemůžu přijít.

17:30 – doma

Do prkenné ohrady!

Co se to, sakra, děje?

Lucinda mi právě řekla, že si našla přítele. Už! Procházel jsem kolem jejího stolu a ona jen tak prohodila: „Všechno v pořádku, Severusi? Dnes večer mám s někým rande.“

Koneckonců, mohla být trochu dopálená.

Dobře mi tak, asi.

Proč se starám? Přijal jsem možnost, že budu trvale žít o samotě. Nevěnuji žádné další myšlenky tomuto nesmyslnému vztahu. Namísto toho bych se měl zaměřit na kariéru. Nakonec toto bylo také jedno z mých novoročních předsevzetí. Ano, musím se na svém hřišti vypracovat ještě výš než obhájkyně občanských práv Hermiona Grangerová.

Stačí přijít na to, co přesně je moje hřiště.

Pondělí, 16. května

Poledne – kancelář

Celé dopoledne jsem uvažoval nad možnými kroky v kariéře. Proč bych měl dál trčet v této kapesní latríně ministerstva? Určitě existují lepší a produktivnější způsoby, jak využít svůj čas a talent?

Některé profese mohu okamžitě vyloučit. Zcela jistě se nehodím na život léčitele nebo lékouzelníka. Mé chování k pacientům – obávám se – nestojí za řeč; vlastně i další sociální dovednosti...

Vůbec netoužím bojovat proti zločinu jako bystrozor. Tuto proslulou kariéru přenechám všem Potterům tohoto světa.

Takže... V čem jsem dobrý? Co ovládám?

Mám bohaté zkušenosti s vyučováním, ale... k tomu se už nevrátím (uvědomuji si, že v současném zaměstnání prakticky učím, ale nemám to v popisu práce).

Mám bohaté zkušenosti s všestrannou špionáží a klamáním. Tudiž je ironií, že se pravděpodobně nejlépe hodím pro to, co dělám, s výjimkou mírného posunu výš v potravním řetězci. Bylo mi jasně řečeno, že nikdy nebudu patřit k těm, o kterých se nemluví. A nehodlám se ponižovat, abych se dožadoval.

Jsem výjimečný lektvarista, ale zdá se, že na této dovednosti vydělám jen nepatrně peněz. I když zvážím lék proti závislosti na nikotinu. Nevydělám na něm. Kouření se v kouzelnickém světě nepovažuje za stejný problém jako v mudlovském. Ale těžko můžu ten lektvar prodávat mudlům. Nu, možná na černém trhu, ale chci mít poctivou kariéru.

Zatracený zákon o utajení.

Teoreticky bych mohl vydělat miliony.

Bože, mohl bych rozprodat jakékoli množství výtvorů a bez námahy zbohatnout. Peníze nejsou mojí hlavní motivací, ale rád bych věděl, jaké to je mít pocit z ‚dobře odvedené práce‘.

Mohl bych být spisovatelem? To by mohlo skýtat trochu uspokojení z práce, ale ne moc peněz, a ohledně nich musí být člověk praktický.

Mohl bych založit firmu? Ne... to je až moc namáhavé.

Prostě nevím. Jak to tak vypadá, v dohledné budoucnosti zůstanu trčet tady.

Nuže, vzhůru k další archivaci.

Sobota, 21. května

22:00 – doma

Do řiti!

Právě jsem si vzpomněl, že zítra má Minerva narozeniny a já jí nic nekoupil.

Kdyby záleželo na mně, nechal bych to být, ale před pár lety se se mnou tři týdny odmítala bavit, protože jsem na její narozeniny zapomněl.

Některým lidem nikdy nebudu rozumět.

Seberu se a zítra cestou ke Třem košťatům jí koupím obojek proti blechám.

Neděle, 22. května

21:00 – U Tří košťat, Prasinky

Skutečnost, že tento záznam píšu v hospodě, přímo řve do světa, jak otřesný večer právě prožívám. Hádejte, koho vedle mě na celou noc posadili?

Zatracenou Charlotte.

Minervu bych za to nejráději proklel do horoucích pekel. Samozřejmě, moje chyba. Neměl jsem jí říct, že to se mnou a Lucindou nikam nepovede.

Alespoň Charlotte vypadá stejně vytočená jako já. I když... celý večer jsem s ní nepromluvil, takže nevím, co si myslí.

...

Nudím se. Jediné, o čem mluví, jsou Bradavice sem a Bradavice tam. I Filius vypadá poněkud otrávený. Možná ho vyzvu na soutěž v pití panáků. Pokud se nepřipojí Hagrid, mělo by to být v pořádku.

Pondělí, 23. května

Poledne – v posteli

Nemohu tomu uvěřit, ale musel jsem zaletaxovat do práce, že jsem nemocný.

Zjevně jsem včera nebyl ve stavu přemístit se domů. Na Minervu to jaksi vůbec neudělalo dojem. S Filiusem jsme při návratu do hradu odpadli ve sborovně.

Byla to Hagridova vina. Má špatný vliv na nás, menší týpky. Hodí do sebe pár pint a ani se neotřepe.

Ale ani on neunikl bez úhony. To já neusnul ve svém vlastním dýňovém záhoně, já se neprobudil s ptačincem na tváři.

Čtvrtek, 26. května

13:00 – oběd, ministerstvo

Pořád nemůžu přijít na možnou novou kariéru.

18:00 – doma

Do řítě.

Minerva mi dnes odpoledne letaxovala a ptala se, jestli jsem se už dostatečně zotavil z nedělních opičáren. Osobně považuji tento dotaz po třech dnech za zbytečný a ve skutečnosti i trochu lhostejný, ale nic v tomto smyslu jsem neřekl.

Nicméně tento okamžik ještě nezpůsobil, že jsem chtěl namířit hučku sám na sebe. Až když se mě zeptala, jestli mě opravdu viděla s deníkem, který mi věnovala.

Pravil jsem, že ano. Suše jsem také poznamenal, že do něj píšu v naději na zveřejnění mého nudného, tuctového života.

„Nu,“ ona na to, „nějak si nemyslím, že by si příliš lidí chtělo přečíst o vašich opileckých eskapádách a o vaší naprosté nespokojenosti s okolním světem a s každým v něm.“

(Jak moc kruté to bylo?)

„Měl jste si psát deník za války. Ted' už byste měl vydělány miliony.“

!!!

Zatraceně, měla pravdu. *Válečný deník*. Proč mě to nenapadlo?

Lidi by mi ruce trhali za *„Deník Smrtijeda“*. Nebo možná *„Paměti dvojitého agenta“*.

Možná bych to mohl napsat retrospektivně.

„Život Severuse Snapea, superšpiona“.

Nebo: *„Severus Snape: Válečná léta“*.

Následováno svazkem dvě: *„Svinské, nudné a nesmyslné roky zaplněné zaměstnáním bez budoucnosti“*.

Příjemná fantazie, ale ne, nikdy nebudu chtít vydat prazádnou publikaci o sobě, ať už bych na tom vydělal jakkoliv. Pomyslení na to, že můj život projde tiskem, ve mě vyvolává touhu se zneviditelnit a umřít.

Ale možná bych neměl zavrhnout spisovatelskou kariéru. Ta má potenciál. Mám hodně životních zkušeností, ze kterých bych mohl čerpat...

Co třeba...

„Stanley Pumphrey: Válečné roky“?

Ne... to by bylo pošetilé, že?

Velmi pošetilé.

Hm...

Zpátky na začátek,

Pf.

Středa, 1. června

10:00 – kancelář

Stanley Pumphrey stál v učebně a potemněle se mračil na děti v lavicích.

„Jestli někoho přistihnu, že si opět pohrává s Bunsenovými kahanými, každý jeden z vás dostane měsíc trestů! Je to jasné?“

V odpověď se mu dostalo jen moře slabých pokývnutí.

„Máte hodinu, abyste dokončili experiment.“

Stanley se vrátil ke stolu. Bože, jak jen nenáviděl učení. Povzdechl si pro sebe a natáhl se pro sešity. Zrovna hledal červené pero, když v kapse ucítil zavibrování. Jeho telefon.

Přepadl jej strach, když přístroj nenápadně vytahoval. Přečetl si zprávu:

„Setkání dnes večer v sedm. Neopozdíte se.“

Ach ne, pomyslel si Stanley. Už ne.

Bude muset informovat ředitele, že dnes opustí pozemky. Brian mu, jako obvykle, řekne, aby byl opatrný – obvyklá prázdná slova. Ne že by Brian musel riskovat zdraví a život, že? Stanleyho napadlo, že...

Ne.

Byl to hloupý nápad. Nemůžu svůj příběh prodat mudlům. Ani mudlům nepřejde učitel chemie jako pravděpodobný špion.

Evidentně nemůžu být spisovatelem. Stanley Pumphrey prostě nebude mít úspěch jako postava. Mohl bych se držet starého suchého akademického stylu, ale...

Pch.

Co, kruci, udělám se svým životem?

Pátek, 3. června

21:00 – doma

Číhá na mě děsivá vyhlídka.

Příští týden má přijít každoroční vzpomínková akce u příležitosti Voldemortova pádu, velká slézina organizovaná ministerstvem a jeho sebechválou postiženými byrokraty.

Opravdu nechci jít – nechci si připomínat zatraceně vůbec nic.

Nicméně nemohu popřít, že by bylo docela hrubé a neuctivé, kdybych se nezúčastnil. Otázku pozvánky nadnesl Kingsley. Ani si nejsem jistý, jestli mám dost kuráže ignorovat žádost samotného ministra kouzel.

Jen se tam ukážu a nikdo nemůže nic namítat.

Jediné plus je, že Wilson bude závistí zelený celý týden. Je to takový ten typický kariérista. Dal by pravou ruku za to, aby mohl popíjet společně s těmi milionáři a darmošlapy z ministerstva.

Nikdo se jich neptá, jakou roli hráli ve válce, že? Myslím, že odpověď je nasnadě.

A aby té děsivosti nebylo dost, slečna Moranová mě – zdá se – začala poněkud více zkoumat.

*„Ach, ano,“ těžkopádně zahájila konverzaci začátkem týdne.
„Máte Merlinův rád, že ano?“*

Zjevně stačí málo, aby na ni něco udělalo dojem. Ovšem dokud přede mnou nezačne odhalovat nohy s cílem získat mé pozvání na tu šarádu, budu v pohodě.

Právě mě atakoval příšerný obraz toho, jak mi s tímto cílem ukazuje nohy Wilson.

Jdu na sebe seslat Obliviate. Opačovaně.

Úterý, 7. června

11:00 – kancelář

V Denním věštci jsem si dnes prohlížel nabídky volných pracovních míst. Inzerují potřebu kuchaře u Děravého kotle. To asi ne. Volná je také pozice prodavače ve Velkoprodejně Mžourov. Taky ne. Chci být čističem krbů? Ne.

Taktéž jsem si obstaral neoficiální seznam volných pracovních míst ministerstva.

K dispozici je místo sekretářky v právním oddělení. Napadlo mě něco ohavného. Mohl bych to místo dostat a pak třeba skončit jako poskok Hermiony Grangerové! No to by bylo něco!

Raději strávím zbytek života na poště čištěním ptačích klecí. Ručním.

Je volné místo úředníka pro styk s veřejností. Hrome, tak to už vůbec ne.

Ach. Jedna pozice by mi mohla vyhovovat – pracovník pro styk s mudfy. Byl bych v ní zatraceně úžasný! Jednání s lidmi je asi můj největší talent.

Nic vhodného jsem nenašel – jsem v háji. Zbytek života strávím v této pidi místnosti zíráním na stále stejné čtyři zdi a budu se

zabývat stále stejnými triviálnostmi, zatímco můj mozek se scvrkne z nedostatku používání.

Merline. To je můj život.

Občas se opravdu ptám, jak vůbec ráno dokážu vstát z postele. Musím mít mimořádně silný charakter.

Sobota, 11. června

18:45 – doma

Takže dnes ven, na ministerstvo.

Musím si vzít svůj Merlinův řád, a abych byl zcela upřímný, vypadám jako bukvice. Zpropadeně, stuha je jasně červená, proboha. Nemůžu ji vystát! Stačilo by, kdybych si ho připnul na hrud', ale ne, musím ho mít zavěšený na krku!

Zajímalo by mě, jestli bych klesnul v něčích očích, kdybych vyhlásil, že jsem svůj Merlinův řád ztratil?

„Jejda!“ řeknu ministrovi. „Minulý týden jsem ho nešťastnou náhodou vysypal s odpadky do popelnice! To jsem ale nešika!“

Už jsem byl kdysi v pokušení jej roztavit. Mohl by se dát použít na zavaření nějakého děravého kotlíku. No, ta možnost tu pořád je.

Na dnešní noc se nebudu obtěžovat s převlečením hábitu. S tou rudou přišerností na krku nemohu do rovnice barev přidat nic než černou a bílou. Stejně se už nemusím nijak snažit, když jsem opustil svoji dřívější fantazii ohledně nalezení ženy.

...

Čas neúprosně ubíhá, ale já jen sedím a doufám, že armagedon je na spadnutí.

Ani se nemohu těšit vyhlídkou na pár panáků whisky a následnou opici.

Stěží by ode mne bylo korektní, kdybych se potácel mezi řadami hodnostářů, že?

I když představa je to příjemná. Podle mého by se při těchto akcích mělo objevit víc lidí ochotných způsobit podobně urážlivou scénu.

To by mě alespoň pobavilo.

Hmm. Už jdu.

Půlnoc

Jsem doma a cítím se příjemně opilý. Večer stál, jak jsem očekával, za starou belu, ale ano, mám příjemnou špičku. Špička je vždy příjemný kompromis. Mám rád ten pocit lhostejnosti, který mě prostoupí, je opravdu velmi příjemný...

Půjdu si nachystat něco teplého k pití. Špička sice může být příjemná, ale popletla mi hlavu. Nenávidím slovo příjemný...

...

Dobrá tedy. Když jsem dorazil na ministerstvo, našel jsem místnost plnou dalších bukvic opentlených rudou stuhou. Zmateně jsem tam stál a přemýšlel: „Bože můj, tohle jsou mi soupeřníci.“

Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se budu muset bratříčkovat se všemi těmito „dobráky“ a pompézními ministerskými vlezdoprdelkami.

Jen takřka že jsem si nestrhl tu medaili a neprchl.

Naopak Wilson, ten by nic takového neprovedl. Ten by se pomočil.

Rozhodl jsem se, že by nebylo příliš slušné namířit si to přímo k baru, takže jsem se raději rozhlédl, jestli někoho neznám.

Bohužel se mi přihodil oční kontakt s Potterem. Snažil jsem se předstírat, že jsem ho nezaznamenal, ale ten idiot na mě z hloučku společníků začal mávat. Zdráhal jsem se, samozřejmě, ale při pohledu na kamenný výraz Grangerové jsem cítil povinnost k němu zajít. Rozhodně jsem nezapomněl na její náhlou reakci tehdy v metru.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem hedvábně a všiml si, že výstavní vidlák Weasley je prakticky nalepený na bok své nedávno odloučené manželky. Pravděpodobně nikdy jsem nepotkal

takového primitiva, jako je Weasley. K jeho škodě se příznaky stárnutím ještě zhoršují.

„Jak se vede?“ zeptal se Potter. „Poslední dobou jsem vás moc neviděl.“

Potterova neformálnost Grangerovou i Weasleyho zaujala.

„Jde to,“ odpověděl jsem úsečně.

Ve chvíli ticha jsem zvažoval, zda se nepřesunout, když se najednou ozvala Hermiona Grangerová: „Dneska jste sám, pane Snape?“ Načež mě přišpendlila pohledem, který nejlépe vystihuje výraz „vyčítavý advokát“. „Poslední dobou vás občas vídávám ve společnosti nějaké mladé dámy.“

Jen jsem na ni zíral, jak jsem nemohl uvěřit tomu, že něco takového skutečně řekla. Navíc, když to sotva potřebovala. V očích jí zářilo opovržení.

Mezitím se Weasley ušklíbl na Pottera, který na mě obdivně kývl. „Byla pěkná!“

„Jsem sám, ano,“ odtušil jsem upjatě. „Ne každý kvůli pocitu uznání potřebuje společnost.“ A pohled jsem mířil konkrétně na ni a Weasleyho. Má hrdost se zatetelila při záblesku nepohodlí v její tváři – pochopil jsem, že mým slovům porozuměla dokonale.

Pak jsem je opustil, protože jsem nijak netoužil strávit další čas v její přítomnosti. Kým myslí, že je?

S jakými ženami mě viděla? S Lucindou a slečnou Moranovou? Nu, jak absurdní chování z mé strany, že?

Mohl jsem ji na to upozornit, ale už z principu jsem to neudělal. Proč bych se měl před ní obhajovat?

Obstaral jsem si pití a téměř je vypil na jeden zátah. ‚Mladé.‘ Proč použila to slovo ‚mladé‘?

Považuje to za nechutné, že? Považuje mě za nějakého příšerného dinosaura, který loví mladé ženy, že?

Sice můžu být sám, ale raději to než se plazit zpět k takovému idiotovi, jako je Weasley. Nejspíš si uvědomila, že je jediným chlapem, který by s ní vyšel. Tak nevím, koho litovat víc. Možná by to mohl být i ten Weasley.

Přesto jsem se po zbytek noci cítil docela nesebevědomě. Nakonec jsem našel Minervu, která špiclovala opodál – vypadala stejně v rozpacích, jako jsem se cítil i já – a zbytek večera jsme strávili vyhýbáním se hovoru s nadutými ministerskými tak, že jsme tajně seslali ochranná kouzla kolem našeho stolu. Ale v jistých chvílích jsem přemýšlel o té koze Grangerové. Nejdříve se docela povýšeně vyjádřila v záležitosti mého otce, teď se vozila po výběru mých společníků. Fuj.

Nějakou dobu jsem ji sledoval a nenáviděl se za to. Zatančila si s Weasleym, a přestože jsem viděl pár pousmáních, stěží bych ji popsal jako zapálenou. A jak jsem je tak pozoroval, pocítil jsem cosi, co mě, jak se obávám, chybělo během všech těch uplynulých šesti měsíců naplněných snahou změnit svůj život – skutečnou, opravdovou, pořádnou závist.

Musím dodat, že jsem nezáviděl přímo Weasleymu a Grangerové, ale spíš tomu, co představovali. Fujtajbl. Zanechalo to tak výraznou pachut' hořkosti v ústech, že ji ani ta nejlepší sladová whisky nepřebije. Nechtěl jsem, abych se v tom musel dál štourat. Potřebuju snad fyzické připomínání své vlastní patologické bezcennosti?

A tak, jakmile to jen šlo, odešel jsem.

Když jsem obcházel taneční parket směrem ke dveřím, cítil jsem na sobě pohled. A přestože jsem se neohlédl, abych si svoji domněnku potvrdil, kdybych to udělal, určitě by to byla Grangerová.

Nu, mohlo se jí kvůli mně dostat satisfakce. Takovýchto nesmyslných, povrchních a banálních sešlostí se už nikdy víc nezúčastním.

Nikdy víc.

Neděle, 12. června

11:00 – Withernsea, Yorkshire

Z důvodů absence kocoviny minulé noci a, bohužel, pokračující posedlosti Hermionou Grangerovou jsem odcestoval na sever navštívit otce. Dnes to tu vypadá příjemně. Slunce svítí a vlny nejsou tolik bouřlivé. Dokonce i otec je dnes v dobré (lepší) náladě.

Hned mě poznal, a i když byl lehce mimo, docela dost se rozpovídal. Stále mi připadá divné, že tady občas sedí a nekonečně brebentí. Vůbec si z mládí nepamatuju nějaké společné rozhovory. Ale samozřejmě je teď hodně změněný a proměnlivý. Nikdy zcela nevím, koho v domě najdu, tolik stránek teď mívá.

Nicméně, navzdory své dobré náladě nebyl o nic méně zmatený než obvykle. „Kurníkšopa, co to máš v paprči?“ zeptal se hlasitě, když jsem vytáhl hůlku, abych posílil ohřívací kouzlo v místnosti.

„Nic,“ odpověděl jsem chvatně a schoval hůlku. Věděl jsem, že je zbytečné mu něco vysvětlovat.

Pať se rozhovořil o mé matce. Blábolil o čemsi, co mu podle něj řekla zřejmě včera. Muselo se to stát před více než dvaceti lety, pokud vůbec. Věděl jsem, co přijde poté – zeptá se mě, kde je.

V takových chvílích, kdy vypadal, že je mu po ní smutno, jsem téměř mohl předstírat, že mu na ní skutečně záleželo. Opravdu zvláštní – donedávna jsem nevěděl, že otcova tvář dokáže vyjádřit něco takového jako štěstí nebo smutek.

Jakkoliv se ale kvůli matce stával sentimentálním, nikdy se nijak nevyjadřoval o mně. Ne že bych si to přál – za jeho hovornost mohla jen nemoc.

Nebýt jeho zdraví, nikdy by o ní nemluvil tak procítěně. Pořád si dokázal vzpomenout na realitu jejich manželství a na to, jak děsivě se k sobě navzájem chovali.

Ohřívací kouzlo začalo účinkovat a já si rozepnul límec od košile. Povzdechl jsem si a opřel hlavu. Byla to chyba.

„Co to máš s krčiskem?“

Unaveně jsem zavřel oči. Otec se nikdy nedozvěděl nic o Voldemortovi, teď mu to vše nebudu vysvětlovat.

„Stalo se to v bitce,“ prohodil jsem suše.

„Důfám, žeš jim natrhнул řitisko!“

Nad tou ironií jsem se málem rozesmál. Ale jen málem. Nemyslím, že roztržený krk může být někdy k smíchu.

Než jsem odešel, dostavila se sestra a řekla mi, co už jsem věděl – že by neměl být ponechán o samotě delší dobu.

„Už jste mu navrhl pečovatelský dům?“ zeptala se.

Bylo mi jasné, že otec by raději skočil z útesů, než aby souhlasil s něčím takovým.

Čtvrtek, 16. června

18:30 – kancelář

Přesčas.

Dnes večer jsem byl donucený k přesčasu poprvé od, no, poprvé vůbec. Nejsem pobavený. Wilson mi nařídil, abych připravil kancelář na ranní odborový audit. Nemohl mi to dát na vědomí ještě později? Doprkvančič, moje kancelář je chlív a on to ví.

Parchant.

Hrabal jsem se v papírech a šanonech celé odpoledne. Mám tu věci, které jsem skladoval jako rozhodně ‚někdy potřebné‘, ale nemůžu přijít na to proč. Ted’ jsem rozpolcený, jestli si je ponechat, nebo vyhodit.

Tedy do koše s nimi. Je mi to jedno.

Nejsem nijak přehnaně zainteresovaný. Stejně to je celé vnitřní záležitost – auditoři jsou všichni zaměstnanci ministerstva.

Demokracie v akci. Tu neporazíte.

Asi se zajdu podívat, jestli je ještě otevřená kantýna. Potřebuju se napít.

20:00 – doma

To jsou věci!

Do kantýny jsem nakonec i došel a opatřil si šálek čaje. Sedělo zde pár opozdílů a já sebou skutečně trhl při pohledu, který se mi naskytl. Co tu u všech rohatých, pomyslel jsem si, dělá Hermiona Grangerová v sedm hodin večer?

Byl jsem víc než hotov předstírat, že ji nevidím, ale zavolala na mě. „Dobrý den,“ pravila.

Přiblížil jsem se k jejímu stolu. „Snesli jsme se mezi obyčejný lid?“ zeptal jsem se posměšně a zamíchal si čaj.

Na okamžik ji to zarazilo, ale pak pokývla k protější židli. „Prosím,“ řekla.

Než jsem se posadil, pohrdavě jsem se rozhlédl.

Chvilí nic neříkala, ale vypadala soustředěně. Nakonec se nadechla. „Už je to nějaká doba, ale chtěla jsem se omluvit za svoji hrubost na tom setkání... Taky jsem vás patrně urazila, když jsme se naposledy viděli.“

Přezíravě jsem pokrčil rameny. Jaksi jsem oceňoval, že si udělala čas na omluvu oněch incidentů, ale těžko jí přiznám, že by mě iritovaly.

„Chci říct,“ pokračovala opatrně, „a nevím, zda je to stále relevantní, nebo už je příliš pozdě, ale chci vás varovat před, ehm, stýkáním se s Helenou Moranovou.“

Hluboce jsem se zamračil a ona spěchala dál. „Několikrát jsem vás viděla spolu a chtěla jsem... Je to potížistka na lovu...“

Málem jsem zalapal po dechu, když mi to došlo. Myslí si, že mám aférku se slečnou Moranovou!

Přál –

Ne. Na to nebudu myslet.

„Slečna Moranová je můj poslední uchazeč o místo v odboru záhad,“ oznámil jsem téměř rozesmátě.

Najednou zrudla. „Ach,“ zašeptala a rozpačitě si přejela rukou přes obličej. „Ach, aha, ehm, odpusťte mi, jen jsem předpokládala...“ odmlčela se a zhluboka si povzddechla.

Zjevně jen předpokládala, že jsem sešlý stařec. Najednou jsem si vzpomněl na její chování v metru. „Máte nějaký konkrétní problém se slečnou Moranovou?“

Vypadala, že se cítí nesvá a nerozhodná. „Nu... myslím, že to můžete vědět. Pálila kdysi za Ronem a... já je jednou přistihla. Šlo jen o políbeček v opilosti, ale poznala jsem, že by to mohlo zajít

dál. V každém případě se dá říct, že v Ronově případě se tak dlouho chodilo se džbánem pro vodu, až se ucho utrhlo.“

Sledoval jsem, jak se zavrtěla a jejich rtů se dotkl pochmurný úsměv. Nejsm si jistý, jestli chci zkoumat, jaký to na mě mělo vliv.

„A přesto,“ pravil jsem, „se ucho ne zcela utrhlo...“

Když se teď k tomu vracím, patrně jsem to neměl říkat. Jsem si však docela jistý, že to znělo starostlivěji než... cokoli jiného. Za což můžu poděkovat své trvale nešťastné hvězdě.

Když se na mě podívala, tolik křičela do světa zranitelností, že jsem si zabránil zahulákat na ni: ‚Pro boha svatého, Grangerová, Weasley je ten nejubožejší vidlák! Máte na víc!‘

„No, ví, že dostal poslední šanci...“

Nebylo nic, co bych na to chtěl odpovědět, takže se rozhostilo ticho a nepříjemné napětí. Podívala se na své pití a já na její advokátský hábit.

„Jak to jde ve Starostolci?“ dovolil jsem si otázku.

Zvedla obočí a hlasitě vydechla. „Dobře... I když... dnes jsem prohrála případ.“ Provinile se usmála.

Božínku, Grangerová se přiznala k chybě. Co dalšího přijde?

„Dobře... asi jste si neuvědomila, předpokládám, že existují mnohem lepší místa, kde se dá utopit žal?“

Jde poznat, jak není zvyklá na selhání. Kdybych byl na jejím místě, už by ve mně žbluňkala whisky a bědoval bych nad vlastní neschopností. Jenže ne každý je tak pateticky zamotaný do vlastních osobních nedostatků. Snadno zapomínám, že ne u všech je úroveň sebeúcty prakticky nulová.

Tiše se zasmála. „Bylo tady ticho...“

Přikývl jsem. „Dnes jste tedy nedala přednost nebezpečné procházce po útesech?“

„Ne,“ přiznala. „Nechtělo se mi přemísťovat. A co vy? Jak se daří na –“

Najednou se odmlčela a já byl tomu rád, protože jak bych jí, zatraceně, měl odpovědět na otázku: ‚Jak se daří na odboru záhad?‘

Správná odpověď zní: ‚Ach, to nemohu říct. Vlastně mám zakázáno o tom mluvit.‘

Ale upřímná odpověď by zněla: ‚Ach, jako obvykle – evidování, uklízení, kroucení palci, čekání na smrt... Ano, naprosto normálně.‘

Ale když jsem zahlédl důvod jejího zmlknutí, úleva se vypařila. Byl to pablík její manžel v celé své famfrpálové parádě. Jako děčko. Neexistuje žádný věrohodný důvod, proč by měl být ve svém famfrpálovém hábitu jinde než na hřišti.

„Tady jsi, Hermiono!“ zvolal. „Říkal jsem si, kam jsi šla!“

Podíval se na mě a přísně přikývl, ačkoliv ve tváři se mu zračil náznak neklidu.

„Hele, nepůjdeme domů? Ehm, matka pak bude potřebovat, abychom zašli do Doupěte.“

„Dobře,“ odpověděla mu Grangerová. „Omluvte mě, ehm, Severusi.“

Aha, jsem pan Snape, když se ometám okolo mladých dam, ale Severus, když je jasné, že jsem neužitečná nula s nikým ve svém životě. Vždycky jsem rád, když se kvůli mně lidé cítí lépe.

Ukázalo se však, že to nebylo to nejhorší. Jak odcházeli, zaslechl jsem Weasleyho:

„Merline, dobrá práce, že jsem přišel právě teď! Potřebovalas zachránit.“

Krásné. Prostě krásné.

Nabubřelý kašpar.

Středa, 22. června

14:00 – ministerstvo

Dnešek je dnem přinášejícím usvědčení. Nějak nemohu uvěřit, do jaké pozice mě dostal. Ani si nejsem jistý, co bych s tím měl dělat.

Slečna Moranová je téměř na konci tréninku a dnes jsem zahájil poslední část. Začal jsem testovat její schopnosti v nitrobraně. Prohlašuje se za zdatnou v této oblasti, ale přirozeně, se mnou se ještě nestřetla, proto její tvrzení vůbec neberu v potaz.

V každém případě jsem do její mysli vešel bez překážek. Cítila se velmi trapně a rozhořčená nad lehkostí, se kterou jsem to provedl. Potřebovala několik pokusů, než proti mně zvládla něco podobného štítu. Ha!

Pak už se jí jen vše rozpadalo pod rukama. V těchto situacích je to pokaždé stejné. Začala být frustrovaná a nervózní, a při nechtěném vniknutí do něčí mysli je téměř nevyhnutelné, že ty nejpřísněji strážené myšlenky se zrádně protlačí do popředí.

V případě slečny Moranové to byla svatá pravda. Čím rozrušenější byla, tím jasnější a ostřejší ty představy byly. Zachytil jsem záblesky scén, které pro mě, samozřejmě, nic neznamenaly. Ani zbla mě nezajímalo, co dělá ve volném čase, dokud – tady je to! – nepřišel Ronald Weasley.

Ach ano. Pravděpodobně zůstanu po zbytek života poznamenaný pohledem na vidláka Weasleyho in flagranti.

Poznámka pro mne: musím si dnes vydloubnout oči.

Nicméně jakmile mi to mozek dovolil, ukončil jsem spojení a zkoumavě se zadíval na slečnu Moranovou. Najednou už pro mě její nohy nic neznamenaly. Cítil jsem jediné a pouze pohrdání.

„To se stalo dávno,“ zamumlala rozpačtě.

„Ted' znamená dávno?“

Zachmuřeně přikývla a promluvila otevřeně. „Podle mého je Hermioně Grangerové líp bez něho.“

To prohlášení mi přišlo docela zajímavé. „No, se mnou to nemá nic společného,“ poznamenal jsem zamítavě, ale přesto jsem cítil, že má.

Ukončil jsem dnešní setkání a posadil jsem se ke stolu, abych se zamyslel.

Šlo jen o políbeček v opilosti, ale poznala jsem, že by to mohlo zajít dál.

Ach, Grangerová. Jen mohlo? Himlhergot, samozřejmě že zašlo!

Běžný jev, že slaboši jako Weasley skočí na vějičku noh slečny Moranové a zamílují se až po uši.

Weasley mě tak znechutil, že jsem chtěl vytáhnout hůlku a rozstřílet kancelář na cimprcampr. Co za kus ohraného, předvídatelného debila to je?

Nevím, co bych s tou informací měl dělat, pokud vůbec něco. Potěšilo by mě, kdyby se Weasleymu dostalo trestu, a vědomí, že v tom mám prsty já...

Ale...

Nejsem si jistý, že by bylo rozumné nepochodovat k Hermioně Grangerové a říct jí, že její manžel obskakuje jinou. Neodbytný pocit mi našeptává, že by mi za to asi nepoděkovala. Kromě toho nemám žádný fyzický důkaz o Weasleyho hanebném činu.

Je dokonce možné, že Grangerová už o všem ví a jen zachovávala tvář, když mi o tom vyprávěla. V takovém případě by šlo o diskutabilní krok, že?

Podumám nad tím, ale asi si to nechám pro sebe.

Zosobněná velkorysost.

Ve velkorysosti jsme my Zmijozelové nedostižní...

Úterý, 5. července

18:45 – doma, čekám, až začne vřít v kotlíku

Stále hloubám, s přestávkami, nad novinkami, které jsem zjistil stran Weasleyho.

Říkám si, jak by asi reagoval na vydírání?

Jen jsem přemýšlel...!

Samozřejmě bych se neuchýlil – opravdu ne – k tak trestuhodným opatřením... Kromě toho, Weasley stejně nemá nic, co bych chtěl.

Hm... být velkorysý je docela nudné, protože mi zvedá mandle pomyslení, že se Weasley vyvléče z něčeho tak důležitého, jako je nevěra. A navíc po tom všem, čím si prošli...

Grangerová možná může být povýšená dobrodějka, která se na mě dívá spatra, přesto však nemám žádný důvod přát jí něco zlého. Kdyby se jednalo jen o Weasleyho, řekněme, že jeho eskapády už by se skvěly ve Věštci.

Pravděpodobně. Určitě to zvážím...

(Plně si uvědomuji, že ani u Weasleyho nemám žádný konkrétní důvod přát mu něco zlého. Bylo by mnohem snazší, kdybych měl.)

Asi je špatné mít radost z neštěstí druhých, přesto si nemohu pomoci, ale povzbudil mě tento skutečný důkaz, že život není tak růžový, jak se zdá. Myslel jsem, že je tomu tak jen u mne. Ne že by snad můj život někdy nesl nádech růžového odstínu. Je spíš jak černá jáma.

Bohužel musím přiznat jedno – dokonce se mi líbí, že při sestupu do té propasti nejsem sám.

Pátek, 8. července

12:30 – kancelář

Právě jsem strávil půlhodinu s hlavou na stole.

Práce se mi poslední dobou stala úmornou, nekonečnou dřinou. Mám pocit, že mi nebezpečně brzy hrábne. Ne že by si někdo všiml, kdybych se zhroutil v té mé pidi, pitomé, klaustrofobní, ošuntělé, příšerné kanceláři. Voldemort mě nezlomil, ale obávám se, že tato otročina by mohla.

Alespoň že je tu dnes klid a mír.

Lucinda není v práci, takže se, díky bohu, nemusím smířovat s jejím poletováním, broukáním a tajnosnubnými úsměvy. Musí mi to dělat naschvál, ale nejsem si jistý, čeho by tím chtěla docílit. Jestli nebude opatrná, uřknu ji.

Kromě toho je pryč i Helena Moranová. Je v ministerské autoškolě. Když jsem na tomto svém postu začal, Wilson navrhl, že bych ty hodiny mohl podstoupit i já sám, abych mohl používat ministerská vozidla při výcviku nováčků, nebo abych alespoň, nabytí nových dovedností'.

Řekl jsem mu, ať se jde vycpat.

Copak bych kdy, doparoma, potřeboval řídit auto? Nikam, zatraceně, nechodím, jen na ministerstvo, za otcem a domů.

Jistěže se snažil tou velkorysou nabídkou příležitosti, nabytí nových dovedností' hodit mi na hřbet i výuku toho zatraceného řízení. Určitě v tom vězelo snižování nákladů nebo něco podobného.

Nasadil jsem svoji nejsmířlivější tvář a nabídl jsem mu: „Budu učit létání, jestli chcete.“

„Většina lidí umí košťata používat, Snape.“

„Kdo tady mluví o košťatech?“

Načež poněkud rozrušeně odešel.

Bože, tolik se nudím. Mám nějaké formuláře k vyplnění, ale... fyzicky se nemůžu přinutit zvednout brko.

Možná bych měl zbytek dne strávit slíděním po novém zaměstnání.

Do konce roku se prostě z této skládky dostanu. Opravdu jsem si představoval, jak nádherné to bude napochodovat do Wilsonovy kanceláře a hodit mu na stůl svoji výpověď.

Bude skvostná a neobyčejně výmluvná. Napíšu si zde její hrubý koncept.

Vážený *Archibalde,*
strčte si své podělané místo tam, kam slunce nesvítí.
S pozdravem,
Severus.

Středa, 13. července

11:00 – ministerstvo

Dnes ráno mě v práci čekala slečna Moranová a tvářila se poněkud potutelně. Asi v ní ještě hlodal onen incident při nitrobraně.

Vplula dovnitř jako obvykle a já se nevědomky odevzdal jejím intrikám, když jsem nezaujatě poznamenal, že ‚bez škrábnutí přežila motoristický experiment‘.

„Hrozně se mi to líbilo,“ začala vesele, než se přepнула do povýšeného tónu. „Nejdříve je to docela složité a náročné. Musíte si pamatovat a uvědomovat tolik věcí. Ale s trochou cviku to určitě všechno půjde.“

Nastala významná pauza, kteroužto jsem v té chvíli nebral na zřetel, ale která se následně ukázala být přípravou k nedbalé otázce: „Řídíte, pane Snape?“

„Ne,“ odpověděl jsem automaticky. Okamžitě jsem toho litoval.

Začala se tvářit poněkud samolibě. „Ach... ani jsem to nečekala. Není to pro každého, víte? Příští týden mám teoretický test.“ Zvedla učebnici a začala si v ní číst.

Zíral jsem na ni a téměř jsem zlomil brko v ruce, tak jsem byl rozlícený. Bože, jak strašně jsem si teď přál, abych býval přijal

Wilsonovu nabídku. Nesnáším, když si někdo myslí, že mě na hlavu porazil. Obzvláště když je to mladá, sebevědomá, otravná holka, která raketově míří na vrchol, zatímco já na věky věků živořím v podzemí. Nesnáším vševědy! Ááá!

„Slečno Moranová, neřídím,“ vysypal jsem ze sebe ke svému vlastnímu překvapení, „ale to neznamena, že to neumím.“

Otočila se ke mně a podívala se na mě zamysleně a – obávám se – také trochu pochybovačně. „No... dobře.“

Vrátila se ke knize a pohodila vlasy dozadu. Zabodl jsem oči do pergamenu a ušklíbl se.

Ó můj bože.

Ta hloupá pýcha!

Neděle, 17. července

Poledne – doma

Pro lásku...!

Právě jsem obdržel dopis od Pottera s pozvánkou na jeho narozeninovou párty.

Kolik mu je? Nemůže prostě zajít na skleničku, na večeri nebo něco podobného. Ne. Doma pořádá narozeninovou párty. Zajímalo by mě, jestli tam bude mít dýňové želé a zmrzlinu? Vybuchujícího peška?

No, já nejdu!

Kéž by mě nechal na pokoji. Začíná to být trapné.

Úterý, 19. července

10:30 – kancelář

Dnes slečna Moranová odešla na test z řídičských teoretických znalostí. Viděl jsem ten pohled, který mi při odchodu věnovala. Naprosto samolibý. Fujtajxl, jestli nebude opatrná, uřknu ji.

Nechala tady učebnici a je mi jasné, že to udělala schválně. No, fungovalo to, protože jsem ji zvedl a celé dopoledne v ní listuji.

Začínám si přát, abych to nedělal. Mým nezasvěceným očím to vše připadá velmi technické a složité. Najednou ve mně vzklíčilo odhodlání dokázat, i když jen sobě, že jsem schopný zvládnout automobil.

Nemůže to být tak těžké – po cestách musí jezdit miliony idiotů.

Ačkoliv jsem nucen konstatovat, že většina obsahu knihy jsou bláboły. ‚Brzda‘ a ‚plyn‘ se dají tak nějak samy vysvětlit, ale co to kruci je ‚spojka‘? Taký nepomáhá, že jsem byl v autě tak jednou, dvakrát v životě.

Nesnáším, když se to děje. Nesnáším, když si něco tluču do hlavy a ono to nejde. Nepotřebuji se učit řídit. Nepotřebuji se s tím zatěžovat.

Ale...

Nemohu nic dělat se svojí patologickou potřebou vědět všechno.

S vševědoudností daleko dojdete, vtip je však v tom, že když jsem prve řekl, že ‚nesnáším vševědy‘, myslel jsem tím, že nesnáším ostatní vševědy.

Ukažte mi vševěda, který si užívá společnost druhého vševěda!

Nikdo nemá rád, když se poukazuje na jeho eventuelní nedostatky, a ze všech nejméně vševědové. Největší strach vševěda je mezera ve vzdělání, kterou odhalí jiný vševěd. To se prostě nedá snést.

Tak jako tak je to moje obrana.

Stejně tady na mě žádná práce nevolá. Pustím se do čtení a uvidím, jestli má hlavu a patu tento řídičský špás. Zneklidňuje mě, že slečna Moranová o mém lhaní ví a pokusí se mě nachytat. A to nemohu dopustit. Nikdy.

Co třeba... Otec má auto a už ho nepoužívá.

Hm...

Sobota, 23. července

15:00 – Yorkshire, East Riding

Sedím v garáži v otcově autě a sbírám odvahu zapnout motor. A co huř – otec sedí vedle mě. Trvalo hodinu, než jsme se dostali do tohoto bodu. Když jsem ho požádal o klíčky od vozu a odhalil mu své záměry, jen zvolal:

„Tož tobě je pětáctýřicet a eště neumíš řídit?“

Povzdechl jsem si. „Otče, jsem kouzelník, pamatuješ? Místo ježdění autem létám.“

Na chvíli vypadal zaraženě, ale asi se rozhodl předstírat, že mě neslyšel. Následně – k mé hrůze, musím dodat – odhodil příkrývkou a oznámil:

„Já ťa to naučím.“

Ano, pomyslel jsem si, a pak já tebe naučím, jak srozumitelně mluvit.

„Otče, není ti dobře natolik, abys –“

„Samosebú že je!“

„Pamatuješ si vůbec, jak se řídí?“

„Tož baže!“

Dal si ruku k ústům a na chvíli vypadal vzdáleně. „Enem si nemožu vzpomenút, gde sem pochránil klíče.“

Lehká překážka. „Accio klíče od auta,“ pravil jsem.

I po té dlouhé době, i přes strnulost vyvolanou jeho zdravotním stavem, vždycky dokázal vypadat nesvůj při používání magie. Dalšíh pět minut ten výraz nezměnil, jako bych měl v nejbližší chvíli odchýlit sklon zemské osy nebo narušit přirozenou rovnováhu světa a ovlivnit gravitační sílu.

Zkusil jsem to znovu. „Měl bys zůstat zde –“

„No ba! Si myslíš, že sa ně lúbí byt tu zavřítý celé dni? Krucifiks, su dost zdravý, abych seděl v autě!“

Doparoma, sotva chodil, aniž by si vykašlal plíce.

„Podívej –“

„Ne!“ vykřikl.

Poznal jsem, že začíná být rozrušený. Abych jej umlčel a udržel mír, přemístil jsem nás do garáže. Sakra, proč mě něco takového vůbec napadlo?

Rozhodně to nebyl dobrý nápad, že? Kdo ví, v jakém stavu je otcova mysl. Může si vzít do hlavy, že půjde o nějakou hroznou

sebevraždu nebo eutanazii, zmocní se volantu a nasměruje nás z útesu.

Navíc mě zasáhlo to nepříjemné poznání, že toto je první společná akce od, no, vůbec.

„Daj tu knižku bokem a nastartuj motor!“

Ach. Já šťastlivec.

16:00

Jsem naživu.

I můj otec, i když jen taktak. Málem jsem ho uškrtil.

Sotva jsem nastartoval, už tu bylo:

„Daj ruku na volant!“

„Daj nohu na spojku!“

„Zařad' jedničku!“

„Počkej!“ zařval jsem. „Zatraceně vím, co dělám, ano? Jen tu sed' a užívej si výhled!“

Abych ten dlouhý příběh zkrátil – vybavil jsem si vše, co jsem četl o ‚základních krocích‘ a ‚co musíte udělat‘, povolil jsem ruční brzdu a užuž jsme se rozjížděli, když mi chvilpl motor. Auto jen bezmocně poskočilo a zastavilo.

„Si zdělal nohu ze spojky skoro!“

Nebyl jsem potěšený. Nerozumně jsem řízení auta chtěl zvládnout do konce dne a nepotěšilo mě selhání na první metě.

Po několika pokusech jsme se však pomalu rozjeli, byť jen na jedničku. Přišlo mi to celkem jasné a už jsem přemýšlel o úpravách ministerských vozů a změnách, které bych mohl udělat. Proč se starat o nezákonnost takového riskantního podniku?

Bohužel jsem musel přehodnotit svůj postoj k právní stránce věci. Zamýšlel jsem jen dojet na konec cesty, otočit se a pak se vrátit domů – nejsem až tak lehkomyšlný. Silnice kolem otcova domu jsou obvykle prázdné až na podivné chodce. A tu jsem si jednoho všiml. V tiché hrůze jsem sledoval Hermionu Grangerovou, která klidně kráčí po krajnici, jako by jí to místo patřilo.

Jsem si jistý, že ji budu muset požádat, zda by jí nevadilo procházet se jinudy. Británie je ostrov – ztraceně, všude je pobřeží. Proč si pro své procházky vybírá tento konkrétní rozpadající se, pustý úsek?

„Ne že tu cérku zrazíš,“ instruoval mě otec zbytečně.

„To nemám v úmyslu,“ zamumlal jsem temně.

Vsadte na moje štěstí, že narazím na bezúhonnou, pravidla dodržující Grangerovou, zatímco sám řídím bez řidičského

průkazu a v nepojištěném autě. V autě, které by patrně ani neprošlo technickou kontrolou. Hm.

Docela jsem doufal, že mě přes čelní sklo nepozná. Ale poznala. Naše zanedbatelná rychlost asi přitáhla její pozornost. A pak na nás, zatroleně, zamávala.

Horečnatě jsem se snažil vzpomenout, jak zastavit, a tak jsem jemně stiskl brzdu a zmáčkl spojku. Há! Stáli jsme a motor běžel!

Objevila se u mého okna a já je neochotně stáhl.

„Dobrý den, Severusi,“ pozdravila a zvědavě nakoukla do auta. „Jak nečekané.“

To teda jo.

„Otče,“ řekl jsem, „toto je Hermione Weasleyová, jedna z mých bývalých studentek, Hermiono, můj otec Tobias.“ Mimochodem, váš manžel je nevěrný parchant.

Zachmuřeně jsem hleděl do volantu, zatímco se otec s úsměvem naklonil. „Dobrý deň, cérenko.“

Myslím, že pohled na usmívajícího se Snapea ji znepokojil, protože sebou trochu cukla.

„Dobrý den, pane Snape,“ odpověděla.

Já na to nic neříkal, protože mě příliš zaměstnávala panika, jestli se Grangerová nechystá požádat, abych ji někam hodil. „Beru otce k lékaři,“ ozval jsem se rychle. „Že, otče?“ zamračil jsem se na něj.

Naštěstí to pochopil a přikývl.

„Dobře, pak vás nebudu zdržovat...“

Katastrofa byla zažehnána – i když zpětně vidím, že nebylo pravděpodobné, že by o něco takového požádala. Pro všechno na světě, kdo by uprostřed ničeho dobrovolně sedl do auta se dvěma Snapey?

„Ach, půjdete na Harryho párty?“

Stydím se to napsat, ale málem jsem odpověděl ano. Málem jsem ze sebe vyhrkl souhlas. A ještě hůř, místo abych se nějak vymluvil, pravil jsem: „Ještě nevím.“

Proč? Proč jsem to udělal? Co je špatného na prostém a jednoznačném ‚ne‘? Copak jsem se už nerozhodl?

„Aha,“ ona na to. „No, rádi bychom vás tam uviděli.“

„Ehm... dobrá,“ zrozpačitěl jsem. Ona přikývla, rozloučila se s námi oběma a pokračovala v cestě.

„Tož říd,“ poznamenal otec.

Ale nemohl jsem.

Protože jsem najednou zapomněl jak.

Nicméně, i přes tu chvilkovou anomálii jsem si řízení užil. Myslím ovšem, že bych se mu měl možná věnovat víc, protože když používám výraz řízení, pak jen v tom nejvolnějším smyslu.

Wilson měl pravdu – mohla by to být užitečná dovednost do mého repertoáru. A co je důležitější, kdyby se slečna Moranová pokusila někdy mě nachytat, zcela upřímně jí mohu říct, že jsem, samozřejmě, auto řídil.

Pustím se do padělání otcova řidičského průkazu na svůj. Pro případ, že by chtěla vidět oficiální důkaz, samozřejmě.

Mohlo by mi to otevřít další možnosti. Možná bych se mohl ucházet o místo řidiče záchranného autobusu.

To zrovna. Musel bych být zatraceně zoufalý, abych zašel tak daleko.

Pondělí, 25. července

18:00 – doma

Bože.

Už nemůžu jít ani do Krucánků a Kaňourů, aniž by mě obtěžovali.

V jedné z uliček mezi regály jsem si hleděl svého, když mě poklepal na rameno – kdo jiný než prokletí mého života.

„Vše v cajku, Snape?“

Neustále toužím slyšet ta slova, zas a znova.

„Pottere,“ poznamenal jsem suše. „Pro boha živého, co děláte v knihkupectví?“

„Umím číst, víte?“

„Byl jste v horním patře v oddělení pro dospělé, že? Mohl byste mi něco doporučit?“

Potter začal rozhořčeně prskat a já se téměř rozesmál při pohledu na něj; téměř, bohužel, protože se za mnou ozvalo zakašlání a veškerý humor se vypařil.

Ano, byla to Hermiona Grangerová. Zdá se, že mé štěstí je v poslední době výjimečné.

Přesunula obrovský komínek knih z jedné paže na druhou a sledovala nás se zvednutým obočím.

Potlačil jsem impuls k rozpakům, nasadil jsem svoji obvyklou nonšalanci a přikývl jí na pozdrav. „Myslel jsem si, že tu nebudete z vlastní vůle, Pottere.“

Ona se usmála a Potter zamračil. „Každopádně,“ podíval se na mě vážně, „neslyšel jsem od vás ani slůvko o mé narozeninové párty. Přijdete?“

Dlouze jsem si povzdychl. „Pottere, nemyslím si, že mě tam skutečně chcete nebo potřebujete.“

Tak mě přestaňte obtěžovat!

„Ne, ne. Opravdu bych byl rád, kdybyste přišel.“

Takže jsem si ho začal pozorně prohlížet. Přerušil oční kontakt, evidentně se obával, že jeho soukromí naruším rafinovanými prostředky. Snažil jsem se zabránit přílišnému přemýšlení o posledních letech a Potterových pokusech zavděčit se mi. Nicméně je nemohu ignorovat, když uvážím naši společnou minulost.

Asi jsem vždy věděl, proč podle všeho upustil od nenávisti, kterou ke mně kdysi cítil.

„Pottere, nemusíte se mi revanšovat za vašeho otce, nebo dokonce i matku. Ve skutečnosti bych uvítal, kdybyste se o to ani nepokoušel.“

Skutečně chvíli vypadal zdrceně. „Není to –“ začal slabě. „Hermiono, řekni mu, že rodiče nemají nic společného s pozváním na tu párty.“

Opravdu nešlo o rozhovor, který bych chtěl vést uprostřed obchodu, takže jsem to zcela přešel. „Uklidněte se, Pottere. Popřemýšlím o tom.“

„Raději bychom měli jít, Harry. Ron čeká u Kotle.“

Ach ano, nemůžeme nechat toho smilníka čekat, že?

Potter se na mě znenadáni podíval. „Půj –“

„Ne, Pottere. Nechci se k vám připojit. Věřte tomu, nebo ne, mám svůj vlastní život.“

S tím jsem odešel. Bože, je jak stařenka lisající se k nějakému ztracenému děcku, které našla na ulici. Mám svůj vlastní život. Může být sice na prd, ale nepotřebuju se živit odrobinkami z Potterovy ruky.

Úterý, 26. července

Asi budu potřebovat pomoc.

Skutečně uvažuji nad tím, že půjdu na tu Potterovu narozeninovou párty. Avšak mám jisté podezření, že Potter s tím nemá nic společného. Musím být masochista, že se chci dostat do společnosti Grangerové a Weasleyho.

Je to nebezpečná hra, to vím. Měl bych zůstat zcela mimo, ale k ignorování tohoto pocitu mě vede představa zastrašování toho Weasleyovic vepře.

Blé.

Rozhodnutí zda jít, či nejít, nechám na poslední chvíli.

Neděle, 31. července

18:00 - doma

Opravdu jdu. Na mém rozhodnutí má podíl nedávná událost. Potter se nechal slyšet, že má velmi drahou a velmi starou láhev škotské, kterou kvůli oslavě zboří. Vyjádřil se v tom smyslu, že nemá moc kamarádů, kteří pijí whisky, a že by byla škoda jí plýtvat.

O tom nehodlám diskutovat; je to břídičská banda padavek chlemtajících máslový ležák.

Na scénu musí vstoupit někdo s vytríbenějším vkusem.

Bohužel však tuším, že se to vyvrbí jako špatné rozhodnutí.

2:00

Bylo to špatné rozhodnutí.

Bože.

Byla to opravdu a zcela noc na hovno.

Pitomče, neměl jsi tam chodit.

Což jsem pochopil, jakmile jsem uviděl počet Weasleyových. Přesto tam byli i lidé, se kterými by mi nevadilo si povykládat. A

Potter dostal slovu. Nechal mi na starost Laphroaig 1988 a odešel.

Zahlédl jsem Grangerovou. Co jsem však nepředvídal, byl pocit naprostého zhnusení při pohledu na ‚výstavního vidláka‘ Weasleyho, který se pověšený na její paži usmíval duchaprázdně jako vždy.

Bohužel jsem si k potlačení těchto nevhodných emocí vybral několik rychlých doušek mé oblíbené jantarové tekutiny. Ačkoli jsem na potřebu takového povzbuzení okamžitě zapomněl, jakmile se slečna Grangerová vyprostila a přišla si se mnou popovídat. Ha!

Podle všeho ji ‚potěšilo‘, že jsem se rozhodl přijít. Dokonce i vypadala potěšeně, pro změnu. Její výraz byl daleko otevřenější, než bych od ní v poslední době očekával.

„No, jak již víte, Potter je můj dobrý přítel,“ pronesl jsem naprosto vážně.

Zjevně tu ironii ocenila, protože se zasmála. „Skutečně? Hm... pak je Harry šťastlivec.“

„Naprosto správně. To štěstí však leží zcela na jeho straně.“ Ačkoli z mého pohledu šlo o hrubé podhodnocení.

Pobaveně se ušklíbla. „O tom nepochybuju.“

V té chvíli se řečený chlapec zhmotnil v naší blízkosti a k mé hrůze držel v náruči jednoho ze svých harantů. Roky jsem se dokázal vyhýbat jeho potomkům a teď jsem zatraceně napochodoval přímo do pasti. Grangerová se najednou vytratila, a pak se Potter posadil a kolébal toto... děčko.

Muselo to být jeho mladší, protože šlo o mimino. To druhé, díky Merlinovi, nebylo na dohled.

„Ještě jste se nesetkal s Albusem, že?“ Potter se podíval na mě a pak na děčko. Nabyl jsem vzdáleného dojmu, že mě zahnal do kouta, kde se mi líbit nebude.

„To vskutku nikoliv,“ odpověděl jsem mírně a vyhodnocoval únikové cesty. Žádná se nenaskýtala.

Albus. Ježíši. Proč neodsoudit dítě k trestu na doživotí, že?

„Brzy bude mít křtiny. Víte, takovou tu oficialitu s obřadem a tak.“

Chystal jsem se říct, že pravděpodobně toho dne budu zaneprázdněn, ale blekotal dál, jako by byl nervózní. Jeden znepokojivý okamžik mě napadlo, jestli se nechystá požádat mě, abych šel za kmotra. Ale bylo to horší.

„S Ginny bychom jej rádi pojmenovali ‚Albus Severus Potter‘.“

Zíral jsem a krev mi odtekla z obličeje. „Co prosím?“

„Toto je Albus Severus.“

Zíral jsem, pravděpodobně s vytřeštěnýma očima, na Albuse Severuse. Zapomeňte na trest na doživotí, Potter mu nadělal dva.

„Pottere -“

„Už jsme se rozhodli, takže nemůžete říct nic, co by změnilo můj názor. Jen jsem si myslel, že by bylo vhodné, abyste to věděli.“

Povzdechl jsem si, bezmocně pokrčil rameny a rychle do sebe hodil další whisky.

Co jsem u všech všudy udělal, aby to došlo až sem? Prostě tomu nerozumím. Něco se kdesi strašlivě zvtlo, když po mně lidé pojmenovávají děti.

„Nepropadnu sentimentalitě, Pottere,“ pravil jsem pánovitě. Jakmile ta slova opustila má ústa, uvědomil jsem si tu ironii. A musel i on – vždyť viděl některé mé vzpomínky na jeho matku.

Vědoucne se usmál a vstal. To dítě odnesl k někomu jinému, k někomu, kdo bude schopen tužánkování.

Rozjímal jsem nad pitím a přemýšlel jsem zneklidněně a nejistě o Potterově chování, když se vedle mě cosi pohnulo.

Grangerová byla zpět. Bože, měli vše promyšlené, že?

„Nevěří, že se musí revanšovat za své rodiče, ať už by to mělo být kvůli čemukoliv,“ navázala na má slova z dřívějšíka. „Věřte nebo ne, ale není v tom žádný pomýšlený pocit závazku. Harry ví, že cokoliv se stalo v minulosti, s ním to nemá nic společného.“

Ach, ano, to byla zřejmá uštěpačnost!

„Věřte nebo ne, Grangerová,“ napodobil jsem její slovní obrat a puntičkářský tón, „uvědomuji si, že Potter není zodpovědný za hříchy svého otce. I když bylo příhodné a – jak se ukázalo – nutné, abych mu to za vinu dával. Omlouvat se za to nebudu.“

Přemítavě přikývla. „No, nemohu popřít, že se celé to nepřátelství ukázalo být tím nejlepším, jakkoli divně to zní.“

Ha! A dost.

Ale ne, musela pokračovat.

„Můžete Harrymu říkat, co chcete, ale fakt je, že nikdy nezapomene, co jste udělal. Statečnost a loajalita pro někoho jako on znamenají hodně, a vy jste -“

Začínal jsem se kroutit rozpaký a rychle hledal, čím ji zastavím. „Nepokračujte, jinak vás zažaluju pro urážku na cti.“

Vybuchla smíchem. „Dobře. Nebudu pokračovat, jen řeknu, že by rád zapomněl na to, co se dělo v Bradavicích, to je vše.“

Jakákoliv odpověď, kterou jsem si naplánoval, se vypařila, když jsem spatřil Weasleyho, jak se kolébá naším směrem. Můj výraz musel být dosti výmluvný, protože se Grangerová podívala přes rameno. Weasley se zastavil a majetnický jí omotal ruku kolem pasu.

„Ginny tě potřebuje v kuchyni,“ sdělil jí.

Zdvořile jsem pokynul, když se omluvila, ale při jejich odchodu jsem zřetelně slyšel, jak Weasley pravil: „Jsem si říkal, že bys mohla zase potřebovat zachránit.“

Zatracený nevěrný ometák,

Tentokrát jsem alespoň zahlédl, že se na něj Grangerová podívala kousavě a zjevně mu začala udělovat kázání. Docela jej to zmátlo.

Další panák si našel svoji cestu do mých útrob, zatímco jsem sledoval Weasleyho zrzavou kebuli na druhé straně místnosti. Jedno rychlé kouzličko by ho mohlo dostatečně zneschopnit. Malinkatá námaha. Měl bych to udělat, kdo by se staral o společenskou etiketu? Bohužel, musím podotknout, jsem ho neuřkl.

Ale dál už se mi podařilo věci jen velkolepě posmolit.

Weasley byl s pokračujícím večerem čím dál zhulákanější. Poznal jsem to podle jeho povislých víček, komického výrazu a rozjařeného hlasu. Pak dokonce padl stříhlav do ozdobných dýní.

Blbec.

Když zrovna nenasával nebo do sebe neládoval kuřecí stehýnka, věšel se na manželku a řval: „Z-tančii si se mno-u, Hermijóno!“

Jakmile jej odmítla, opakovaně, žblekotal: „Nebuť tak nudnáá! Sme na pááártyy!“

Poté co vystřelila ke kuchyni zbrunátnělá rozpaky, nevysvětlitelně jsem se tak nějak vydal za ní. Ted' už samozřejmě vím, že to byla chyba. Měl jsem předpokládat, že se jí nálada od začátku večera pokazila.

Věci také nepomohlo, že když mě spatřila stát ve dveřích, řekl jsem jediné: „Povězte mi, protože já tomu nedokážu přijít na kloub, když už jste mu dala spánembohem, proč jste tak zatraceně slabomyslná, že jste si s ním začala podruhé?“

Jen na mě dlouze zírala. „Promiňte?“ vyštěkla nakonec.

Ted' už věřím, že nejenom Weasleyho... oslabilo – řekněme – množství alkoholu. Mé verbální schopnosti nebezpečně otupěly.

„Ptal jsem se, proč tolerujete toho nablba.“

Neměl jsem mluvit tak nejasně.

Hluboce se zamračila. „Ne že by můj vztah s Ronem byl snad nějak vzdáleně vaší starostí, ale náhodou jsme šťastní -“

Neměl jsem si v té chvíli odfrknout.

Ne... měl jsem uctivě mlčet.

„Ano! Šťastní!“ zvolala rozhořčeně. „Jak se opovažujete nazývat jej nablbem! Nechápu, co vám dává právo, zrovna vám, očerňovat jeho!“

Ouha.

„Dělá z vás blázna,“ zasyčel jsem pohrdavě. Neměl jsem to říkat.

Její výraz ztuhl v perfektním vyobrazení urážky. „Prosím, odejděte. Nebudu poslouchat vaše ohavné invektivy.“

„Pravda bolí, že?“ Ted' už vypadala opravdu rozčilená. Ačkoliv jsem měl pocit, že bych měl té hádky zanechat, nemohl jsem se k tomu přinutit.

„Neopovažujte se Rona soudit. Možná byste měl nejdřív zamést před vlastním prahem – muž, který nechává vlastního otce skomírat na opuštěném a bohem zapomenutém místě! Muž, který nikdy nebyl ženatý! Tak proč si zatraceně myslí, že o tom může něco vědět?“

Vyrazila mi dech, ale nikoli, obávám se, kvůli zamilovanosti. Chvíli trvalo, než jsem sebral rozum do hrsti, a když se tak stalo, ignoroval jsem stín lítosti, který nesl její výraz.

„Jste hloupá, pošetilá holka,“ oznámil jsem jí pánovitě. „Jen polibek v opilosti se slečnou Moranovou? Možná mám nedostatky v mnoha oblastech, ale nitrozpyt k nim rozhodně nepatří. Vím, co jsem viděl, i když vy ne.“

Otočil jsem se na patě s jedinou myšlenkou – vypadnout a odmístit se. Došel jsem k předním dveřím, když jsem zaslechl její hlas nesoucí se chodbou.

„Co jste viděl?“ křičela na mě hádavě. „Řekněte mi to!“

Ignoroval jsem ji a zabouchl za sebou dveře.

A tak skončil celý můj večer katastrofálně, nepočítám-li láhev ohnivého, kterou jsem konzumoval po příchodu domů. Ale ani s její pomocí jsem nedosáhl žádoucího efektu; proto jsem schopný všechno toto psát a proto jsem při smyslech, čitelný a píšu v linkách. Kéž bych měl tuto rovnováhu i dřív.

Chystám se jít spát a zapomenout na celý ten debakl.

5:00 - postel

Nemůžu usnout.

7:00

Opustil jsem postel. Hlava mi třeští a došel mi lektvar na bolest. Takto pod psa mi nebylo od té doby, kdy jsem se vzbudil a zjistil, že mi krk roztrhala Nagini.

Tedy až tak špatně se asi necítím. Ani nemám krk na cucky, samo sebou...

V každém případě je tato rozháranost jasně chabým pokusem zapomenout na hádku s Hermionou Grangerovou.

Musím podotknout, že odmítám její obvinění ohledně mého otce. Co ví o našem vztahu, nestojí za zlámanou grešlí.

A, zatracen bud' Merlin, má hlava mě ničí!

8:00

Asi má pravdu, když nepřipouští mé právo kázat jí o vztahu s Weasleym. Opravdu, co já vím o domácím štěstí? Ani jsem nikdy nežil spořádaně, možná trochu až posledních pět let. Měl jsem jediný smysluplný vztah, nebo vztah vůbec. A něco mi říká, že nejde o zkušenost, která by mě připravila na život.

Takže možná byl despekt Hermiony Grangerové zasloužený.

Rozhodně to ale neznamená, že by se mi líbil.

Sakra. Kdybych tak udržel pusu pod zámkem. Co spolu dělají Weasley a Grangerová, se mě netýká.

Zjevně chci, aby i někdo další byl stejně ponuře nespokojený jako já.

Asi půjdu do práce...

Ach, bože. Takto se musí projevovat zoufalství.

Čtvrtek, 4. srpna

13:00 - kancelář

Stále mě síří události z oslavy Potterových narozenin, jakkoliv se snažím své myšlenky ignorovat. Abych nenarazil na samotného Pottera, vyhýbám se kantýně a namísto toho si chodím obstarat potravu ven. Nechci, aby mě kvůli mému náhlému odchodu otravoval. Grangerová mu mohla říct o naší hádce a nijak netoužím, aby se mě na ni vyptával zrovna on.

Ačkoliv mi chybí kulinářské umění domácích skřítků. Obávám se, že jsem tento týden zhubl, jelikož žiju na mrzkých, ubohých sendvičích z blízkého pekařství.

Tento nedostatek plnohodnotné stravy ani nepřidává na mé náladě.

Hm.

Taky mě nebetyčně irituje Wilson. Nahoře se objevil nějaký maglajz, o čemž, přirozeně, nic nevím. Povědomí o maglajzu nahoře mám jen proto, že jsem náhodou vklouzl do mysli starouše Archieho, zatímco mi říkal o... Vlastně jsem zapomněl, co chtěl. Samozřejmě má dostatečnou základní dovednost v nitrobraně, aby hlavní podrobnosti nevyplavaly na povrch, ale podstatu jsem zachytil. Je celý týden nasupený a vzdychá, takže i idiot pozná, že má brouka v hlavě.

Kdyby mi to nebylo ukradené, možná bych se tomu koukl na zoubek, ale jeho problémy mě nezajímají.

Popravdě by na to stačil panák, ale omezuju pití. Poněkud mě rozrušila vzpomínka na množství alkoholu, které jsem zkonsumoval té noci, kdy se konala Potterova párty. Možná mi půjde k duhu, když si připomenu předsevzetí ze začátku roku – méně pít.

Odhlédnu-li od výhod pro játra, strážlivost má mnohem lepší vliv na mé chování.

Potterovu párty si nepotřebuji zopakovat. Nikdy.

Pondělí, 8. srpna

18:00 - doma

Nebyl to dobrý den. (Letmý pohled na stránky tohoto zatraceného deníku mi říká, že téměř všechny dny mého života spadají do této kategorie. Jak depresivní). Rozhodně lituji, že jsem si u Pottera onehdy pustil pusu na špacír. Nepatrně doufám, že Grangerová zapomene na mé představení (vím, že mám sklony k jisté úrovni sebeklamu) a přičte to na vrub mému zahorklému, záluďnému stáří.

Jak se však ukázalo, jakmile jsem opustil kancelář, zmíněná žena na mě čekala na recepci. Asi bych byl raději, kdyby tam na můj příchod čekala podrímující banda mozkomorů.

Lucinda zamračeně vstala. „Paní Weasleyová vás chce vidět, Severusi. Říkala jsem jí, že se chystáte domů...“

„To je v pořádku, Lucindo. Paní Weasleyová, jsem už -“

Grangerová nevypadala nadšená. Vykročila ke mně a syčela: „Nejsem zde kvůli pracovním záležitostem, takže je mi jedno, jestli vám skončila směna.“

A pak ta zatracená nesnesitelná holka prošla kolem mě a vnesla se přímo do mé kanceláře! Spěchal jsem za ní nakvašený její troufalostí. Umím si představit, jak by se tvářila ona, kdybych já

nakráčel do jejích komnat, neohlášený a zjevně nezvaný! Jistojistě by byla nadšená!

„S dovolením?“ vyštěkl jsem a zavřel za sebou dveře.

Mračil jsem se, zatímco hodnotila svým obvyklým způsobem mé pracovní prostředí. Pravděpodobně mám kancelář menší než ona skříň na hábity.

Založila si ruce na hrudi. „Co jste u Harryho myslel tím házením udiček?“

Nelíbilo se mi označení ‚házení udiček‘. Copak si myslí, že se snažím ulovit manželku na každém večírku, který navštívím?

„Zapomeňte na to, o nic nešlo,“ prohlásil jsem.

„Řekněte mi to.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Zapomeňte na to.“

„Ne.“

Nedbale jsem pokrčil rameny zcela připravený tam stát celý večer.

„Řekněte mi to!“ prakticky křičela a najednou jsem ji viděl jako zhýčkané děcko, které dupe nohama.

„Jestli takto vyslycháte předvolané na svědeckou lavici, obstarám si lístek na galerii.“ Mám pocit, že se jí jen taktak podařilo nepraštit mě.

„U Merlina, Snape, raději byste mi to měl říct, jinak...“

Jen jsem na ni nehybně hleděl – jako by mě mohla vyděsit.

Zjevně si to uvědomila i ona a něco v ní muselo povolit, protože hlasitě vydechla a ze vzteku přešla rovnou do melancholie.

„Musíte mi to říct,“ zašeptala truchlivě. „Jinak to nezvládnou.“

No, tak teď jsem byl vyděšený. A já nikdy nemám rád, když jsem nervózní. Uhnul jsem očima a rozpačitě mlžil: „O nic nejde.“

Na tak nehoráznou lež se ani neobtěžovala reagovat.

„Proč se prostě nezeptáte Weasleyho?“ zeptal jsem se poraženě.

„Ptám se vás.“

A po tom všem, po celém tom mém uvažování nad její záležitostí, po všem tom znechucení z Weasleyho jsem jí nedokázal prozradit, co jsem viděl. Ale podle výrazu její tváře jsem poznal, že jakékoliv mé informace jsou zbytečné.

„Myslím, že víte, co se stalo,“ pravil jsem tiše. „A pravděpodobně jste vždy věděla.“

Nepřineslo mi to žádné uspokojení, když jsem sledoval, jak vzlykla a vystřelila z kanceláře.

Několik okamžiků jsem tam stál jako solný sloup.

Nemůžu říct, že bych se v podobné situaci někdy ocitl, takže nevím ani zbla o etice toho, co jsem udělal. Asi jsem se zachoval zároveň dobře i špatně. Postavme se tomu čelem, pochybná morálka a motivace, toť můj život.

Když jsem nakonec vyšel z kanceláře, čekala na mě Lucinda a tvářila se velmi nesouhlasně. „Musel jste ji rozplakat?“ zeptala se povýšeně, popadla stoh pergamenů a významně odkrácěla chodbou.

Zbytek večera jsem strávil zíráním do piva U Děravého kotle.

Co by na mém místě udělal Stanley Pumphrey?

To se asi nikdy nedozvím.

Čtvrtek, 11. srpna

10:00 – kancelář (alias špinavá díra)

Nezaslechl jsem nic ve spojitosti s Grangerovou a Weasleyem.

Myslel jsem, že touto dobou už budou naplno kolovat drby, že ho... opustila.

Možná mu odpustila. Nemám nijak závratné zkušenosti s odpouštěním, ale bylo mi řečeno, že se to děje.

Středa, 17. srpna

15:00 - doma

Měl jsem mimořádné ráno. Ještě teď vypadá vše jako v mlze, třebaže se dotyčné události staly jen před několika hodinami.

Zaprvé – zapojil jsem se do rvačky, za druhé – jsem nezaměstnaný! Nedělám nic polovičatě, že?

Dnešek byl posledním dnem slečny Moranové v mé společnosti. Předpokládalo se, že ji propustím, jelikož dokončila trénink, načez půjde za Wilsonem, aby probírala další krok ve své kariéře uvnitř oddělení, a následně nadobro zmizí ze sféry mého vlivu. Právě jsme procházeli její složku a kontrolovali, zda je vše v pořádku, když vyletěly dveře z pantů.

Oba jsme zvedli oči k divoce vypadajícímu Ronaldu Weasleyovi. Vlasy měl zcuchané a tvář neoholenou. Nedíval se na mě, mračil se na slečnu Moranovou.

„Říkala jsi, že nic neřekneš,“ zasyčel chraplavě.

Sepjala ruce v klíně. „Promiň? Nějak nechápu.“

Weasley vykročil. „Hermiona, ví to...“

Také já jsem vykročil, kdežto slečna Moranová rozhořčeně vybreptla: „Nic jsem jí neřekla!“

Weasley se začal tvářit výhružně, takže jsem si odkašlal. „To byla má práce,“ uvedl jsem věc na pravou míru, neboť jsem se nebál přiznat svůj podíl.

Otočily se ke mně dva páry očí.

„Vy?“ vydechl Weasley nevěřičně. „Co, doprdele, vy s tím máte společného?“

Pokrčil jsem rameny. „Myslel jsem, že by měla vědět, jaký její manžel doopravdy je.“

Weasleyho tvář se zkroutila zuřivostí. „Vy-!“

Kolébavě vykročil směrem ke mně, ale já držel pozici.

„Vy-“ vyplívl. „Víte, co jste provedl?“

Možná jsem zvedl obočí na důkaz nedostatku mého zájmu...

„Víte,“ pokračoval zuřivě, „co jste zkažil?“

„Já nespál s jinou ženou, že?“

Vražedně přivřel oči. „Parchante! Jako byste vy nikdy neudělal chybu, že, Snape? Řekněte, kolikrát jste litoval svých činů! Jestli vám projde vražda, proč bych já měl pykat za jednu bokovku?“

Poslední slova přerušil kývnutím pěstí směrem ke mně. Ukročil jsem před úderem a nemohl jsem odolat; odstrčil jsem ho a sledoval, jak se kácí přímo na můj stůl.

Byla to zábava!

Než se narovnal, měl jsem hůlku v pohotovosti.

Slečna Moranová jen stála a tiskla si ruce. „Pane Snape, ehm, Rone, prosím, mohlo by se to -“

Zbytek jejích slov se vytratil, když ke mně Weasley s neškodným zavrčením vypustil kouzlo. Nemusím zmiňovat, že minul, ale přesto jsem, přirozeně, pokládal za právoplatné bránit se vlastním zaklínadlem.

Podářilo se mu je blokovat, ale odrazilo se o jednu z kartoték, až se rozletěla. Pohled na rozprsknuté pergameny mě nedráždil, naopak, cítil jsem se osvobozeně. To ovšem Weasley nemusí vědět, pochopitelně.

„Ty malý chachare, vypadni z mé kanceláře, než přivedu bystrozory.“

„Vyser si vočko, Snape!“ zařval a vrhl se na mne. Chytil mě za hábit a oba jsme narazili do zdi. Podářilo se mi nerozbit si hlavu o cihly, ale neocenil jsem, že jsem musel vynaložit jisté úsilí.

Než stihl zamrkat, jednou rukou jsem ho chytl pod krkem a druhou jsem mu vrazil hůlku do hrudi. „Odezírej ze rtů, Weasley – jdi-do-prdele.“

Oči se mu vzpurně rozšířily a já ho vystřelil do chodby, kde stál Wilson a vše sledoval.

„Severusi?“ zeptal se omráčeně.

Reflexivně jsem uvolnil sevření, ale byla to chyba, protože ten pazneht využil své náhlé výhody a nějak se mu podařilo dát mi ránu. Pěstí narazil do mé lícní kosti a já potlačil bolestivé zavrčení.

Slečna Moranová hlasitě zalapala po dechu, Wilson si cosi zamrmal a Weasley vypadal lehce zděšeně tím, co provedl.

Mračil jsem se na něj, vztekem jsem ztěžka dýchal a zvedl jsem hůlku. „Jestli se ke mně znovu přiblížíš, Weasley, bude to poslední krok tvého života, je ti to jasné?“

Neumožnil jsem mu odpovědět. Švihl jsem hůlkou, takže proplachtil dalšími dveřmi a tvrdě přistál na dlažbě, až vyjekl.

„Důrazně žádám vysvětlení, co se tady děje, Snape!“

Obrátil jsem se k Wilsonovi. Uvnitř mě se vzdouval iracionální hnus. „Ano, to byste rád, že?“ zeptal jsem se hrubě a dotkl jsem se tváře, jestli krvácí. Nekrvácela.

„Chci vás vidět v kanceláři. Na mém oddělení nebudu tolerovat pěstní souboje! Není to správné a nemohu dovolit, aby se jeden z mých zaměstnanců zapojoval do tak neprofesionální aktivity! Máme nějakou reputaci -“

„Wilsone, na vaše pitomé oddělení z vysoká seru!“

Šokovaně na mě zíral – dokonce i mne to překvapilo. To prohlášení ze mě vypadlo dřív, než jsem je stihl zpracovat. Ale nelituju toho. Pohlédl jsem na binec v mé kanceláři a nic pro mě neznamenal. Zřejmě ve mně něco konečně prasklo, protože už jsem ten pohled nemohl vystát.

„Je mi naprosto putna. Tady jsem skončil. Najměte si někoho jiného na tuto nevděčnou robotu.“

Vypochodoval jsem dveřmi – když jsem překračoval ukřiučeného Weasleyho, nadzvedl jsem hábit a potlačil nutkání nakopnout ho do panděra – a zamířil přímo k výtahu. Lucinda stála sklíčeně u stolu.

„Severusi?“ zeptala se nejistě, ale já ji ignoroval.

Nepochybně bylo z mé strany nedbalé předložit výpověď takovým způsobem, ale muselo se to stát. Už jsem nemohl strávit ani vteřinu v té pitomé kanceláři obklopený pitomci jako Wilson. Každý má kritický bod a já jsem zjevně dosáhl svého.

Přemístil jsem se domů a vůbec jsem nepřemýšlel: ‚Bože, co to dělám?‘

Cítil jsem jen úlevu.

Kromě toho jsem už dávno věděl, že bych měl něco udělat; jestli jsem chtěl udělat právě toto, nemělo váhu. Ale jednalo se o snadné rozhodnutí, teď už mi nebude ministerstvo užírat žádný čas.

A tak jsem zabalil pár věcí, protože se zatím přemístím do hrabství Yorkshire. Stěží inspirující vyhlídka, ale navzdory pochybnostem je to pravděpodobně správná věc.

Často to neříkám jen tak, bez zábran.

Ale ano, k čertu s Grangerovou, je to správná věc.

Sobota, 20. srpna

11:35 - Yorkshire

Ještě jsem neslyšel nic z ministerstva ohledně mého odchodu. Nedorazil ke mně žádný hulák od Wilsona.

Pravděpodobně se mě zbavil stejně rád jako já jeho. Vyhráli jsme oba.

Ale počkat. Hergot, kdy já co vyhrál?

Ani nemohu říct, že by přestěhování k otci nějak zvedlo moji náladu. Ano, nemusím se už izolovat v útrobách oné bombastické instituce slující ministerstvo. Nemusím den za dnem interagovat s pitomými idioty, jsem pánem vlastního času a mohu si s ním dělat, co chci.

Ale stále se cítím neměnně iritovaný a frustrovaný.

Může za to jedině. Otec je hašteřivý víc než obvykle. Jako by otevíral pusku, jen aby si stěžoval. Musím se uchýlovat k dlouhým procházkám vždýcky, když mě přepadne nutkání jej urknout. Teď už znám pobřeží možná i líp než Grangerová.

Jsem tady teprve tři dny, proboha! Uá!

Popravdě řečeno, v tomto stavu by otec měl ležet v nemocnici nebo pod patřičným lékařským dohledem. Ale on nepůjde.

„Chceš sa ňa zbavit', co?“ vyštěkne, kdýkoliv to navrhnú. „Chceš ňa gdesi zavřít', abych tam otrčíl paprče! Se mnú je ámen! Nech ňa aspoň umřít' doma!“

Co bych na toto měl říct?

A navrchi tomu všemu ještě dumám nad svým zaměstnáním, respektive jeho nedostatkem.

Život v zahálce mi nesvědčí, už ted' se nudím k zbláznění.

Musí existovat něco produktivního, čím bych se mohl zabavit, zatímco trčím na tomto místě. I kdýž ve výběru jsem limitován, protože mi tu většinu dní courá mudlovská sestra. Musel jsem zajistit, abych po sobě nenechával žádné známky magie. Musel jsem se také z větší části vzdát hábitů. Už tak mě považuje za podivína, i kdýž mě ani nezahlédla v mém kouzelnickém rouchu, či – Merlin chraň – stát nad kotlíkem. Ještě ted' vidím, jak se tvářila, kdýž mě přistihla kuchat cosi na kuchyňském stole.

Mudlovské oblečení nesnáším. Cítím se v něm bizarně vystavený na odiv. Ale... ta sestra mi nevadí. A taky chodit tady okolo s širokou vázankou kolem krku mému otci moc nepomáhá v připamatování, který rok máme.

Ve dnech, kdý mám na sobě hábit, se otec vždycky hluboce zamračí. „V čem si to nahastrošený?“ ptá se obvykle a prohlíží si mě odshora až dolů, jako bych právě spadl z Marsu.

Často se ani neobtěžuji mu odpovědět.

Jaký to má smysl? Toť otázka mého života.

Pondělí, 22. srpna

14:06 - otcův dům, Yorkshire (alias špinavá díra u moře)

Dobrý bože. Jestli to takto bude pokračovat, budu si přát, abych se vrátil na to mizerné ministerstvo. A až ten den přijde, asi budu muset zvážit, zda neskoncovat se vším.

Dnes ráno jsem si vzal šálek čaje ke svému otci a neplánoval jsem říct víc než obvykle, ale něco mě přimělo nadhodit jistou událost. Asi mě vyvedlo z míry, že jsem si vůbec vzpomněl.

„Otče, dnes máš narozeniny,“ oznámil jsem mu, musím připustit, trochu s obavami.

Ležel na boku, díval se ven na slunce ozařující setrvalé šedivé moře. „Dneskaj?“ odpověděl nepřítomně.

Vzápětí se mohutně rozkašlal a vytáhl se do sedu, aby se opřel o čelo postele. Mlčky jsem mu podal sklenici vody. Když dostal dech pod kontrolu, unaveně pokývl k televizi.

„Zapni ně televizu, ogare.“

Bože, nesnáším, když mi říká ‚ogare‘. Asi z vícera důvodů. Ale než bych se pustil do celé té komplexní otázky, řeknu jen, že mé podráždění vyvolává především jeho nerozvážnost při výběru mého křestního jména ‚Severus‘. Když už mi ho dal, měl by mít alespoň tu slušnost jej používat.

„Řekni mamě, že chcu k čaju škvařené zemňáky.“

Jen jsem se na něj podíval a pravil: „Dobře.“

Proč to píšu? Tato příhoda podtrhuje moji současnou existenci. Tak to je. Toto je můj život - celý den tu posedávat a chystat otci hranolky.

Zjevně jsem zaměnil jedno monotónní peklo za jiné.

Hm.

Středa, 24. srpna

17:15 - stále Yorkshire

Dnes jsem se opět vydal na procházku.

Když slunce svítí, i tato plochá a prázdná krajina nabyde nádechu jistého půvabu, ačkoli nic zcela nezakryje její strohost, její prodchnutí ponurostí.

Přišel jsem co nejbliž k okraji útesu a shlédl dolů na pláž. Útesy nejsou moc vysoké a docela dobře vidím hromady zřícené půdy a jílu, kde již kapitulovala čelní strana pevniny. Moře ji pohltí a bezpochyby znovu vezme cokoli a všechno: pěšiny, cesty, zahrady, domy... Pár mizerných plotů neochrání nejnebezpečnější oblasti.

Co, u všech všudy, otce fascinuje na tomto místě, nebo i Grangerovou?

Jsem zvědavý, ale i kdybych rozuměl, nemohl bych cítit to samé. Nic s tím nenadělám, prostě se mimoděk vyhýbám možnosti mít něco společného s otcem.

Na jisté úrovni si uvědomuji marnost své snahy. Nejsem beznadějně ošálený.

No, jako vejce vejci – se nepodobáme. Díky bohu.

Pátek, 26. srpna

16:25 - Yorkshire – kde jinde?

Dnes se událo cosi neočekávaného.

Seděl jsem na nízké zahradní zídce, četl jsem Praktického lektvaristu a užíval si neobvykle mírné počasí, když můj mír narušil nikoli otcův ostrý výkřik, ale zvuky blížících se kroků.

Ošetřovatelka měla přijít až zítra. Mohl to být nějaký tulák, až na to, že zvuk náhle ustal, jako by ta osoba musela zastavit.

Unaveně jsem zavřel oči.

Ať to není Grangerová, říkal jsem si pro sebe. Ať to není Grangerová.

Byla to Grangerová. Ohlédl jsem se přes rameno a stála tam. Samozřejmě. Nijak jsem nezareagoval, jen jsem se vrátil k časopisu, jako by bylo naprosto normální, že zírá přes otcův plot do zahrady.

„Myslela jsem, že vás tady najdu,“ začala bez pozdravu.

Asi jsem mohl být rád, že její pozdrav neobsahoval odstřelení mé malíčkovosti ze zídky až do sousedního hrabství. Ale stejně jsem se cítil... našťvaně.

„Vskutku pozoruhodná dedukce,“ zavrčel jsem, aniž bych zvedl oči. Co sakra chce?

Vytušil jsem, že vešla do zahrady. Copak nemá pojem o etiketě? Nebo jsem usnul a uniklo mi, že jsem ji pozval?

„Harry má starosti, protože vás neviděl poté, co... no, víte.“

„Prosím, řekněte, že jste Potterovi neřekla, kde žije můj otec...“ varoval jsem ji.

Zavrtěla hlavou. „Je mi líto, co se stalo na ministerstvu. Nemohla jsem tomu uvěřit, když nám to Ron řekl. Jsem si jistá, že pan Wilson -“

Vyskočil jsem na nohy. „Ministerstvo se může jít vycpat.“

„Dobře...“ přikývla si. „A, no, chtěla jsem se omluvit za to, co jsem řekla na Grimmauldově náměstí...“

To mě začalo zajímat – něco takového jsem nečekal. Myslel jsem, že se kvůli mému zásahu bude vztekat. Jen jsem pokrčil rameny. „Ne že bych si o to neříkal,“ přiznal jsem; po její omluvě jsem se cítil rozumnější. „Nebyla to moje starost.“

Koutek jejích rtů se ironicky pozvedl. „Pravda,“ podotkla a zhluboka se nadechla. „Ne, měl jste pravdu. Potřebovala jsem otevřít oči a...“ Zmlkla a rozpačitě si odkašlala.

Mohl bych připustit, že jsem byl krapet zvědavý, co se přihodilo mezi ní a tím idiotem jejím manželem. Jí bych to však nepřiznal. Kromě toho, mně by detaily nesdělila!

Kdybych však zahájil soustředěný oční kontakt... Hm...

„Rádo se stalo.“ Skvělé, můžu to brát tak, že jsem jí prokázal neocenitelnou službu. Nejsem báječný? „Musím se vrátit do domu...“

Mluvit s ní bylo poněkud zvláštní, ale nejsem si jistý proč. Asi to celé zašlo až příliš daleko a já osobní záležitosti příliš nezvládám.

Pokud v sobě nemám jisté množství alkoholu.

„Dobře,“ reagovala. „No, vlastně jsem si říkala, jestli...“

Podíval jsem se na ni, ale ona doplnila jen: „Nevadí.“

Jak nevadí, když ve vás někdo vzbudí zvědavost?

„Co jste si říkala?“ zeptal jsem se úsečně.

„No, jen že... jsem si vzala pár týdnů volno a bydlím v chalupě u pobřeží kousek nahore, u Bridlingtonu...“

„Pěkné,“ odpověděl jsem neurčitě, když už to nevypadalo, že se chystá pokračovat. Nemůžu přijít na nic horšího, než je bydlet v chalupě u Bridlingtonu, ale raději jí to říkat nebudu. To děvče

zjevně potřebuje víc cestovat, pokud ji Bridlington přijde jako cíl dovolené. Kriste.

„Je to tam pěkné,“ potvrdila po chvílce, neboť zjevně nezaznamenala můj výsměch, „ale, no, občas je to tam nudné, když jsem sama...“

Kriste! Ocitl jsem se tváří v tvář reálné možnosti, že mě požádá, abych se k ní připojil při výletu na vrchol útesu nebo něčem podobném, čím si krátí čas.

Možnost se změnila v realitu, když se zeptala: „Máte moc práce?“

Práce? To je vtip?

„Ani ne,“ odpověděl jsem vyhýbavě. „Ale nechodívám moc ven, protože nemůžu nechávat otce samotného na dlouho... Takže jsem pořád... tady...“

Asi jsem se možná vyjádřil tak, že si to mohla vyložit jako pozvání, aby se vrátila, pokud by chtěla. Nejsem si jistý, že jsem to tak zamýšlel, ale...

No, už je to venku.

„Dobře tedy. Možná se tu potkáme.“ Pokývla a vydala se zpět na cestu.

Já se vrátil do domu a dupal jsem nad několika záležitostmi, včetně faktu, že už na levé ruce nemá snubní prsten.

Weasley musí být opravdu minulostí.

I když podle předchozího scénáře – mohla by si prsten zase nasadit. Jestli se to stane, nadobro nad ní zlomím hůl. Nemám čas na tvrdošjnou idiocii.

16:50

Asi jsem vděčný, že můj příspěvek k urychlení konce jejich sňatku ji nenahněval. Celkově vzato se zdá vyrovnaná...

Pokud...

Pokud to není jen maska. Možná snove nějaký hrozivý plán, jak se mi pomstít. Aby mě naučila nestrkat nos do cizích záležitostí. Hm...

Sakra, tohle už znovu ne. Na tu paranoii už bych se měl opravdu vykašlat.

Pokud mě chce odkrálovat... Fajn. Nebudu jí stát v cestě.

Úterý, 30. srpna

15:30 – Yorkshire...

No toto!

Opravdu jsem nečekal, že Grangerová vezme náš rozhovor vážně a znovu se tu objeví. Mýlil jsem se, objevila.

Tentokrát jsem byl v garáži. Rozmýšlel jsem, zda znovu nasednout do otcova auta a neprojet se, ale přiznám se, že se trochu bojím řídit sám. A s otcem do auta znovu nenasednu, protože jeden z nás by určitě nepřežil. Raději jsem trávil dopoledne vymyšlením jistých způsobů zakouzlení jeho auta. Nebo spíš mého, protože on už ho používat nebude.

Je teď černé, červená auta mě neberou.

Vzpomínám si na upravené vozidlo Artura Weasleyho, jistě, ale nepotřebuji nutně létající auto. Neviditelnost by však mohla být užitečná. V novinách jsem četl hodně příběhů o parkovacích lístcích. Hodilo by se umět vyvarovat se potíží.

Uvažoval jsem o tom, jak by se dalo udělat, aby auto na zmáčknutí knoflíku změnilo tvar a velikost, když se ve dveřích objevila Grangerová a krátce zaklepala.

„Doufám, že neděláte nic, co potřebuje povolení odboru zneužívání mudlovských výtvorů.“

Instinktivně jsem schoval hůlku. „Jen trocha kosmetických úprav, nic víc.“

Podrážděný jejím vyrušením jsem zavřel dveře auta. Zdalipak si dovolí předat mě úřadům?

„Řídíte?“ zeptal jsem se nenuceně, abych vypustil trochu toho popuzení. Ano, vidí se jako místní vševědkka, samozřejmě. Jak jsem mohl zapomenout? Pořád mám noční můry.

Podívala se na auto a ha! Věděl jsem, že to uvidím! Tváří jí proběhl záblesk zděšení a rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne,“ pravila. „Nikdy jsem se k tomu nedostala.“

Budiž zde zaznamenáno – vsadím se o cokoliv, že do pár týdnů začne Hermiona Grangerová chodit do autoškoly!

„Škoda,“ povzdechl jsem si významně. „O hodně přicházíte.“ A tak bylo semínko zasazeno.

Prošel jsem kolem ní do zahrady a stěží zakrýval úšklebek. Jen jsem doufal, že po mně nebude chtít ukázkou, protože pak by vše vyšlo najevo a ona by zjistila, že jsem nikdy nejel ani na trojku, nebo že jsem neprovedl žádný jiný manévr než rozjetí a zastavení. Ano, a brždění.

„Musím říct,“ začala, když šlapala za mnou, „že z tohoto domu je velkolepý výhled.“

Pohlédl jsem na ni trochu znechuceně. „Ano,“ prohodil jsem suše, „a představte si, jak nádherný to bude výhled, až se dům konečně propadne na pláž.“

„Ještě máte trochu času,“ odhadla a přeměřila si vzdálenost mezi domem a krajem útesu. „Můžete zkusit nějaká kouzla, abyste zastavil erozi.“

„Jak už jsem vás zasvětil při dřívější příležitosti, je mi jedno, co se stane s tímto domem. A nemyslím, že otec vydrží nějak významnou dobu.“

Zaskočilo ji to, nevím však proč. Řekl jsem upřímnou pravdu. Může ji vzít nebo nechat tak.

Zvedla obočí a odvrátila zrak, jako by moje prohlášení neschvalovala, což jsem do nynějšíka považoval za dané. Víc než to, její postoj jako by říkal, tomu vy prostě nerozumíte‘.

Zvedla se ve mně bublina despektu. Zda k ní, ke mně, nebo tomuto místu jsem nevěděl. V každém případě jsem se jí neomaleně zeptal: „Proč u všech všudy dobrovolně trávíte čas tady? Chcete vědět, co vidím já, když se rozhlédnu po tomto – jak jste to sama definovala – ‚opuštěném a bohem zapomenutém místě‘?“

„Co vidíte?“ zeptala se klidně.

„Vidím zánik. Vidím nezdar. A vidím bezvýznamnost nás všech.“

Chvilí mlčela a pak řekla: „Vidím to samé, ale mě toto místo zvláště uklidňuje. Někomu může připadat sklíčující a pesimistické, ale pro mě je podivně osvobozující cítit bezvýznamnost a bezmocnost.“ Pohlédla na horizont a pokračovala odvázněji. „Dává mi to odvalu říct: ‚Moje manželství skončilo rozvodem, sakra, no a co!‘.“

No, tak na to jsem nevěděl co říct. Zvláště se usmívala, až jsem si musel říkat, jestli jí nestraší na cimbuří a já si toho nikdy nevším. Jen jsem pokrčil rameny a nesouhlasně zavrtěl hlavou. V té chvíli však se z domu ozvalo volání a zachránilo mě před odpovědí.

„Severusu?“ zakřičel otec. „S kým si to vykládáš?“

Zasténal jsem a neochotně přešel zahradou k zadnímu vchodu. Snesl jsem ho tam už dřív, na jeho žádost, a posadil ho k otevřeným dveřím.

Kývl jsem na Grangerovou, aby vešla do obývacího pokoje za mnou. Věděl jsem, že kdybych si jej nevšiml, jen by ho to podráždilo. „Otče, pamatuješ si na paní -“

„Tož ba, že si pamatuju!“ reagoval útočně. „Eště ně hlava slúží!“

Pravděpodobný příběh.

Natáhl ruku a Grangerová vykročila, aby ji přijala.

A pak...

No... Dobrý bože...

Otec bezelstně pronesl: „Tož ťa rád zasěj vidím, Lily. Dlouho sme sa neviděli.“

Nepřeháním, když řeknu, že jsem bezmála zcepeněl.

Srdce se mi bolestí zastavilo, až jsem se přikrčil.

Grangerová se na mě bezmocně otočila s hrůzou vepsanou ve tváři, ale nenašel jsem hlas. Jako by mi hlasivky svírala železná ruka a jazyk se změnil v kámen.

Když se mlčení prodloužilo na neúnosnou úroveň, slabě se ozvala: „Ach, ne, pane Snape, jmenuji se Hermiona Weas... Grangerová.“

Otec se zatvářil nelíčeně zmateně a začal se omlouvat. „Tož to sa omlívám, byl sem si istý...“

Grangerová přikývla a zneklidněně ustoupila, ani se na mě nemohla podívat. Otec se však ke mně otočil se zamýšleným výrazem.

„Co ta cérka Lily, co ste si spolu hráli, když ste byli švrcci?“

Je mrtvá a já jsem jí podepsal ortel smrti.

Zvládl jsem jediné – dokázal jsem se spontánně nepřemístit z místnosti a nejspíš i z veškerého bytí. Což, bohužel, nebylo příliš prozřetelné, takže jsem mohl jen zbytečně hledat slova. Zbytečně je to rozhodující slovo.

Grangerová předešla mému pokusu o blábolení: „Pane Snape, máte opravdu rozkošný dům. Říkala jsem, ehm, Severusovi, že výhled je velkolepý. Opravdu bere dech...“

„Tož ba, sem tu žil, když jsem byl ogar! Ne zrovna tadyk, ale...“

Vypnul jsem, protože jsem věděl, že bude následovat přikrášlený, polozapomenutý, neobyčejný příběh jeho dětství o tom, jak vyrostl v přímořském městě Holderness, což byl, po pravdě řečeno, příběh chudoby, útrap a skutečné bídy.

Kdyby ten život byl tak báječný, proč by odcházel?

Kéž by nikdy neodešel. Kdyby neodešel, nemohl by se setkat s mojí matkou a já se nemusel nikdy narodit.

Možná krapet melodramatické, ale právě teď to tak cítím.

Nevěděl jsem, co jiného dělat, tak jsem je opustil.

A zatímco mezi těmi dvěma narůstalo nadšení z jejich společného zájmu, já se vytratil do tichého koutu a píšu tu tento zápis. Zaslých jsem, jak se přední dveře otevřely a zavřely, takže předpokládám, že Grangerová zmizela.

Měl bych na takovéto okamžiky být lépe připravený. Příliš jsem si zvykl, že všichni všechno ví, ale zároveň nikdo nic neříká.

Otci jsem vždycky sděloval jen nezbytně nutné věci, nebylo třeba jej seznamovat s celým mým životem. Mám za to, že když se nikdy neobtěžoval potulovat se kolem, aby si zjistil něco víc sám, proč k němu teď být zdvořilý a otevřený a vstřícný?

A na další úrovni, proč bych měl něco říkat? Jen by ho to víc zmátlo. Ačkoliv by nejspíš zapomněl, že nějaký takový rozhovor proběhl.

Časem.

Ale obávám se, že skutečná pravda je jiná. I kdybych chtěl, nedokážu se přimět zformulovat a vyslovit, čím jsem si prošel. Holá skutečnost je, že jakkoliv vyčítám otci, co v minulosti provedl, co jsem provedl já sám, je mnohem, mnohem horší.

Exponenciálně horší.

A... kdybych na to zapomněl, byl bych tím největším pokrytcem krácejícím po zemi.

Sobota, 3. září

15:30 – Yorkshire

Dnes odpoledne jsem na Příčné ulici potkal Minervu. Ráda mě sem tam kontroluje – sleduje, jestli jsem se neztratil z povrchu zemského (kéž by).

Setkali jsme se u Děravého kotle, kde jsem si objednal velkou směs na grilu a završil to výběrem kotlových koláčků. Právě jsem útočil na svůj talíř nezdravé hmoty, když jsem si všiml, že mě Minerva upjatě pozoruje přes horní hranu brýlí, zatímco sama nabodává vlastní skromný salát.

„Nevzpomínám si, že byste v Bradavicích měl tak zdravou chuť k jídlu,“ poznamenala. „Ve skutečnosti jste měl velmi skromné stravovací návyky.“

V jejím hlase zaznělo něco podobného obvinění, něco podobného: „Jak se opovažujete měnit se!“ Dokonce si nedůvěřivě prohlížela můj talíř, jako by se mu podařilo získat nade mnou nějakou podezřelou moc.

„Jen závidíte, protože já si figuru hlídat nemusím.“

Rozhořčeně si odfrkla.

„Kromě toho,“ pravil jsem, „v Bradavicích jsem měl po ruce kuchyň s domácími skřítky – jídla neomezeně. Ve starém dobrém

hrabství Yorkshire mám k dispozici jen sebe. Žádné hospody, obchody nebo restaurace v okruhu několika mil. Toto je první pořádné jídlo za celé týdny.“

Okamžitě ji to zvedlo ze židle. „Děláte si legraci?“

Nechal jsem se obměkčit. „Dobře, nejsem úplně neschopný. Umím uvařit hranolky a fazole, což je jen dobře, protože otcova škála chutí nezasahuje dál.“

Nesouhlasně zamručela a zavrtěla hlavou. „Severusi, opravdu... takto se nedá žít.“

Snažil jsem se nerozesmát. S rozkoší ji dráždím svým obvyklým přístupem chudák-malý-zápasící-chlapec.

„Musím říct, že mě překvapilo, když jsem se doslechla o vaší výpovědi z práce, jen abyste se staral o otce.“

No, to začalo být zajímavé. Nečekal bych, že ministerstvo tak pozitivně překrouť důvod mého odchodu. Ale rychle jsem si uvědomil, že o mém otci nemohli vědět...

Ó, bože. Vsaďte se, že za tím stojí Grangerová... Vsaďte se, že se cítí zodpovědná za Weasleyho chování. Nebelvírská šlechta opět zasahuje.

Jen jsem zamručel, což naznačilo moje přání nezacházet do detailů.

„Musí to být velmi náročné...“ zamumlala. „Podívejte, co kdybych vám na pár hodin denně půjčila bradavického skřítka?“

Sousto mi málem vletělo do plic. „Cože?“

„Nechtěl byste nějakého na výpomoc vám a vašemu otci?“

Najednou mě přepadlo zahanbení a jen jsem odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji, Minervo. To opravdu není třeba.“

Nápad to byl pěkný, ale jestli by něco mého otce jednou provždy dorazilo, bylo by to setkání s domácím skřítkem.

„No, nabídka platí, kdybyste ji chtěl využít.“

Vděčně jsem přikývl. Pak pokračovala a nenávratně zničila celé odpoledne: „Ach, víte už, že na pořadu dne je opět rozvod Weasleyových?“

„Ehm, ano.“

„Opravdu? Jak jste se to dozvěděl? Četla jsem to až dnes ve Věštci.“

Neměl jsem náladu na lekci o oprávněnosti a špatnosti toho, co jsem provedl. Proto jsem se Minervě nepřiznal, že to já odhalil Weasleyho cizoložství, řekl o něm jeho ženě, porval se s ním a pak následně odešel ze zaměstnání.

„Že bych to odhadl?“ vysvětlil jsem chladně. „Žádná žena se zdravým rozumem by s ním nechtěla zůstat, přiznejme si to.“

„Severusi,“ pokárala mě. „Myslím, že je to opravdu škoda, víte. Hodili se k sobě.“

Otevřeně jsem ji ignoroval. Už jsem o Weasleyových nechtěl slyšet ani slovo. Podle mého, čím dřív ten rozvod proběhne, tím líp. Pak bude moci kouzelnický svět probírat pro změnu něco jiného.

„Předpokládám, že výhledově budete chtít nějakou práci. Co budete dělat?“

V duchu jsem zasténal – netoužím připomínat si smutný fakt, že můj život postrádá směr. „Ještě nevím.“

„No, ‚ještě nevím‘ vás nedovede daleko, že?“

Zdálo se, že mě čeká přednáška tak jako tak.

„Zvládnu to,“ pravil jsem rozhodně.

„O tom nepochybuji,“ prohlásila. „Ale... jestli ne, Hagrid uvažuje o tom, že přijme asistenta...“

Zíral jsem na ni. Snažila se udržet vážnou tvář, ale bylo to marné. Rozchechtala se, i když se snažila smích potlačit rukou.

„Promiňte,“ zamumlala a kousala se do rtu.

Vždy mě těší, když jsem objektem zábavy. Zachoval jsem důstojné ticho a odmítal vzít na vědomí její ubohý pokus o vtip. Podle mého ji to trochu zklamalo.

„Co?“ zeptala se. „Žádná povýšenost, přehazovat hnůj nebudu pro nikoho, Minervo?“

Chvilí trvalo, než jsem se uráčil zvednout zrak od talíře. „Promiňte? Říkala jste něco?“

Poraženecky zavrtěla hlavou, ale měla pravdu. Přehazovat hnůj nebudu pro nikoho.

To je fakt.

Sobota, 10. září

17:00 – Kde asi myslíte?

Dnes jsem ze sebe udělal pořádného hňupa.

Ráno jsem zahájil odhodláním zabavit se co nejdéle. S tímto cílem jsem se odvážil do garáže a sedl do auta. Chtěl jsem se projet. Uvnitř vozu jsem ale okamžitě odhalil problém.

Auto nemířilo správným směrem.

Věděl jsem, že na tuto situaci existuje prosté řešení, nějak jsem ale tušil, že je lepší si nejdříve osvojit jízdu vpřed, než se pokusíte o couvání.

Dnes jsem se však cítil nepokojitelně, tak jsem se vrátil pro učebnici slečny Moranové (nějak jsem nezvládl ji vrátit) a vyhledal jízdu dozadu. Nevypadalo to složitě. Jen musíte jet pomalu.

Zapnul jsem motor a prostudoval vrchol řadicí páky. Okamžitě jsem si všiml, R' přesně tam, kde mělo být. Brnkáčka. Pamatoval jsem si vše z lekce s mým otcem – sešlápnout spojku a zařadit zpátečku. Prosté. Sešlápl jsem jemně příslušný pedál a uvolnil ruční brzdu. Jednoduché. Podíval jsem se zadním oknem, spojku trochu povolil a bylo to; jel jsem. Žádný problém. Už jsem byl na silnici, když jsem si uvědomil, že budu muset popřemýšlet o

otočení, jinak bych zamířil mimo cestu do živého plotu. Žádný strach. Otočil jsem volantem a...

Jejda.

Otočil jsem jím příliš brzy. Cosi zaskřípalo a já se podíval dopředu. Levý předek auta drhl o zed'... To mě tak překvapilo, že mi noha nešťastnou náhodou sklouzla ze spojky, takže jsem zoufale stiskl brzdu – příliš silně – a auto se s trhnutím zastavilo. Motor zhasl.

Ted' už vím, že jsem asi měl kontrolovat i přední výhled, ne jen ten zadní.

„Dobře,“ řekl jsem si s vědomím, že jsem tak trochu v loji. Auto zůstalo úhlopříčně na výjezdové cestě, zadek trčel na silnici a jedna strana byla přimáčknutá ke zdi.

Otočil jsem klíčky v zapalování a vydal se obhlédnout škody. Přešel jsem před auto a zkoumal rozbité světlo a dost poškrábaný lak. Pár mávnutí hůlkou to spraví. Po pár mávnutích a švihnutích opravdu jako by se nic nestalo.

Nebyl to nadějný začátek, ale nenechal jsem se odradit. Vrátil jsem se do auta a bez další nehody jsem dokázal odjet od zdi na silnici. Nakonec – po troše tápání a alarmujících zvuků auta – jsem se rozjel dopředu. Zařadil jsem dvojku a pak trojku a uvolnil jsem se – řídím!

Musím říct, že jsem se cítil dobře. Bylo pěkné rozhlížet se po svištící krajině. Nebyl jsem si samozřejmě jistý, jestli nejedu příliš rychle; konečkonců jsem neměl představu o povolené rychlosti.

Brázdil jsem silnici dobrých deset minut a minul místo, kam jsem dojel s otcem. Bylo to prima, dokud jsem v protisměru neuviděl blížít se jiný vůz. Málem mě potkal nával paniky. Silnice byla tak na jedno auto. Co jsem měl dělat?

Naštěstí druhé auto zpomalilo a přibrzdilo na kraji, takže jsem kolem něj dokázal vděčně prohučet. Možná je výraz ‚prohučet‘ trochu přemrštěný, ale, no, nemusel být daleko od pravdy...

Vzal jsem si ten okamžik váhavosti k srdci a rozhodl se, že by mohlo být nejlepší zamířit domů. Nemůžu utíkat, dokud se nenaučím chodit. Bohužel následování mé vnitřní rady přineslo další děs – vyhlídku na nutnost otočit auto na úzké polní cestě.

Dokázal jsem auto zastavit. Nesporně docela kvapně zastavit, ale zastavení to bylo. Samozřejmě jsem četl o otočení ve třech krocích, ale...

Bože.

Naprosto jsem to zbabral.

Pohroma nastala, když jsem couval napříč cestou. Špatně jsem použil spojku a auto vystřelilo dozadu děsivou rychlostí. K tomu přidejte množství výmolů a...

Tedy...

Zjistil jsem, že se nacházím mimo cestu zabodnutý v travnatém příkopu.

Vypnul jsem motor a odolal nutkání třísknout hlavou do volantu. Situace se nezdála nenapravitelná – napadlo mě auto z té překérní situace odlevitovat.

Ale než jsem se nad tou akcí stihl zamyslet, k mé hrůze ze zatáčky vyjela mudlovská policejní motorka a mířila mým směrem. Doufal jsem, že policista nebude očekávat něco nezvyklého, ale samozřejmě to byla pošetilá naděje. Motocykl zastavil a policista z něj slezl. Horečně jsem hledal hůlku, ale sklouzla mi z palubní desky na podlahu. Než jsem ji stihl najít, ozvalo se zatukání na okno.

„Jste v pořádku, pane?“

Himbajs.

„Můžete vystoupit z auta, prosím?“

Dvojnásobné himbajs.

Neochotně jsem otevřel dveře a vystoupil do podrostu. „Dobrý den, ehm, strážníku. Jsem v pořádku, jen jsem měl menší nehodu, to je vše.“

Policista pokývl a prozkoumal auto. Viděl jsem, jak zkontroloval známku STK nalepenou na registrační značce. Vypršela před třemi roky.

Trojnásobné himbajs. Měl jsem ji vyrobít.

Do kělu, proč mě nenapadlo mít hůlku po ruce? Jak se z této šlamastyky dostanu?

„Máte řidičský průkaz, pane?“

Čtyřnásobné himbajs.

„Ee, ne. Asi ho mám doma.“

Pokývl. „A toto je vaše auto?“

„Ano...“

Vytáhl si notes. „Můžete mi říct vaše jméno, prosím?“

Pětinásobné himbajs.

„Je to nutné? Jde jen o...“

Odmíchl jsem se, protože jsem málem spolkl jazyk. Pořád nemůžu uvěřit svému (tragickému) osudu. Za ramenem policajta jsem

spatřil koho jiného než Hermionu Grangerovou, jak si to rázuje zpoza rohu!

Štěstěna mě dnes opravdu miluje, že? Děvka prodejná!

„Vaše jméno, prosím.“

„Ehm... Stanley,“ zamumlal jsem. „Stanley Pumphrey.“
Doprkyvančic, proč jsem to jen řekl?

Potřeboval jsem tu šlamastyku vyřešit dřív, než k nám dojde Grangerová. Byla tím posledním člověkem, po kterém jsem tu teď toužil. Pravděpodobně se dobrovolně přihlásí, aby mi zaklapla železka, pedant na pravidla to je.

Myslel jsem, že jméno a adresa budou jedinými požadavky. Jenomže policista se najednou vrátil k motocyklu a vytáhl podivnou plastovou věcičku.

„Pane Pumphrey, budu od vás chtít, abyste do tohoto dýchl.“

Jen jsem zíral.

Přistrčil mi ten předmět blíž. Tušil jsem, o co jde, ale...

„Je to pravidelný postup, pane.“

Zamrkal jsem. Chtěl zkontrolovat, jestli nejsem pod vlivem!

Říkal jsem si, jestli ta polovina láhve, kterou jsem včera večer zkonzumoval, nebude ještě přítomna v mém systému. A pak jsem si říkal, jak rychle bych se mohl ponořit do auta pro hůlku, než důstojník zareaguje. V té chvíli však už byla Grangerová jen několik stop od něj. Napadlo mě, že jsem vyřízený. Připravil jsem se na vyhlídku uvěznění za několik dopravních přestupků, když Grangerová, již si policista nevšiml, vytáhla hůlku a namířila mu jí do zad.

Seslala kouzlo Confundus. Policista rychle zamrkal a rozhlédl se.

„Jeli tamtudy,“ pravila Grangerová a ukázala směrem dál po silnici.

„Děkuji vám, slečno.“ Policista skočil na motocykl a vyrazil.

Tedy... Jen jsem zíral. Opět.

Ačkolí jsem byl trochu ohromený a hlavně uražený, že byla svědkem této situace. Ušetřila mě hodně trápení, ale dal bych přednost komplikacím s policistou než jejímu zapojení do mého bláznovství.

Přemýšlel jsem, co řekne. Předpokládal jsem, že by mohla začít s přednáškou o důležitosti dodržování mudlovských pravidel a předpisů a tak dále...

Ale neřekla nic. Podívala se na auto, pak na mě, a pak opět na auto, pak schovala tvář do dlaní a rozesmála se.

Smála se mně.

Vzplálo ve mně rozhořčení a přál jsem si ji odčarovat tam, odkud přišla, a nezáleželo mi na skutečnosti, že... mě právě zachránila před možnými problémy.

„Dostali jsme se do šlamastyky, že? Pojdte,“ pokynula přímo a pak...

Pak...

Skutečně nasedla do auta a zapnula motor!

Stáhla okýnko řidiče a řekla: „Mimochodem, vždy je dobré pořádně zatáhnout ruční brzdu, než opustíte auto.“

Prakticky jsem si spolkl jazyk, když poklepala hůlkou na volant a vůz vyrazil dopředu z příkopu zpět na silnici.

Není možné, aby se toto vše naučila od našeho posledního setkání. Ne. Očividně jsem byl v přítomnosti člověka, který ví moc dobře, co dělá.

Závěr proto zněl, že jsem byl podveden. Bože, jak já nenávidím vševědství ostatních! Pch!

Při zpětném pohledu mě tento incident alespoň uchránil před rozpaky nad posledním otcovým faux pas. Ale opravdu bylo lepší zabývat se místo toho rozpaky nad mým vlastním faux pas? Ne!

„Nasednete?“ Podívala se na mě otevřeným oknem. „Pojďte, ukážu vám, jak na to.“

!!!

Nijak jsem netoužil, aby mi jak na to ukazovala právě ona, ale chtěl jsem se jí na něco zeptat. Kromě toho, po této eskapádě už asi znova řídit nebudu. Dopáleně jsem zafučel a sedl na sedadlo spolujezdce.

„Proč jste mi tvrdila, že neřídíte?“ položil jsem otázku, zatímco rozjela auto. Sledoval jsem, jak zařazuje rychlost, jako by to byla její druhá přirozenost, a zamračil jsem se.

„Protože jsem věděla, že mě chcete vmanipulovat do stavu frustrace nad možností, že vy umíte něco, co já ne. Nicméně jste zapomněl, že jsem vás viděla řídit. Musím říct, že kdybyste svého otce opravdu bral k lékaři, vaši rychlostí byste se pravděpodobně teď teprve vraceli.“

Šestinásobné himbajs.

Zapletl jsem se do vlastních tenat. Je to chyba slečny Moranové. Má na mě špatný vliv.

Grangerová se pro sebe uchechtla a já se skoro natáhl, abych ji uškrtil. „Musíte přiznat,“ usmívala se pro sebe, „že jsem na to měla nárok poté, co jste na mě začal z ničeho nic křičet na Harryho párty.“

Málem jsem sebou trhnul. Nebylo to žádné z ničeho nic... nebo bylo...?

„Chtěla jsem to nechat zajít dál, ale když jsem viděla, jak po vás ten policista žádá dechovou zkoušku, musela jsem zasáhnout...“

Nešlo o nejzákeřnější pokus o pomstu, ale stejně, těžko to ocením!

„Ha, ha,“ pravil jsem ponuře.

„Víte vůbec, co znamená tady ta dopravní značka?“ zeptala se nečekaně a kývla k směrovému ukazateli. „Víte, jaká je povolená rychlost na takové silnici?“

„Víte, co udělám, když budete pokračovat?“

„Neměl byste v tom případě u lidí vyvolávat pocit průměrnosti, že?“

Bože, ta má co mluvit! Povýšenost je její druhé jméno!

Nedojela daleko. Zastavila vůz na travnaté krajnici na konci slepé silnice. Šlo o konec, protože dál za značkou ‚Nebezpečí‘ se

cesta rozpadala. Inspirující podívaná, jestli někdy nějaká existovala.

„Dobře, dál nepojedu. Nemyslete si, je mi jasné, že toto auto nemá na veřejné komunikaci co dělat.“

Její blahosklonný tón mě začíná otravovat.

Už chtěla pokračovat, když očima na čemsi utkvěla. Na moji učebnici řízení. Vzala ji a široce se usmála.

„Ted' vše vychází najevo, že?“

Už se pobavila dost, rozhodl jsem se. Nastal čas pro zpětný úder a já věděl jaký, jen kdyby...

Udělal přesně to, co jsem očekával – otevřela knihu a já sledoval, jak očima přejíždí jméno na předsádce. Okamžitě jí z výrazu zmizelo veškeré pobavení, učebnici zabouchla a hodila ji zpět na palubní desku.

„Už vám půjčuje knihy? Jak příjemné.“

V lepší odezvu jsem nemohl doufat! Zatnula zuby a odhodlaně vyhlédla z okna.

„Víte,“ pravil jsem zamysleně, „musím říct, že ačkoli je slečna Moranová ničitelka manželství, je také dobrá pracovnice.“

„Musíte?“

Všiml jsem si, jak zatíná nehty do volantu.

„Nepochybně je vševedka, ale z těch, které chybují na té správné straně nesnesitelnosti.“

Měla klouby tak bílé, že jsem se málem rozesmál. „Je vám dobře, slečno Grangerová? Mám pocit, že vám vychází kouř z uší...“

„Jsem v pořádku,“ vyštěkla automaticky.

Uchechtl jsem se a ona se na mě odvážila podívat, i když vypadala trochu zraněně. Možná jsem si ji neměl dobírat jménem ženy, která měla aférku s jejím mužem... Možná není s tou situací smířená tak, jak jsem si myslel... A opravdu nechci, aby kvůli mně měla komplexy. Mohla by skončit jako já.

„Nechte toho, Grangerová. Tu knihu jsem jí ukradl, ale nepochybují, že to tak chtěla. Je to vševedka, ale neobvykle soutěživá a nepříjemná.“

„Ach...“ začala rozmýšlet. „Takže jste se mnou hrál stejnou hru, že?“

„Vzdejte se té nadutosti – to vy jste tu hru zcela změnila.“

„Ano, změnila, že?“ poznamenala pyšně.

„Opatrně, toto auto je docela malé – nechci, aby vám tu někde uvízla hlava.“

„Na to je Splaskací lektvar, ne?“ odvětila bodře.

Má odpověď na všechno, že?

„Chcete řídit zpátky?“ zeptala se po chvíli a mám podezření, že se málem udusila potlačovaným smíchem.

Ne. Zcela jistě ne. Nechtěl jsem ze sebe udělat ještě většího pitomce, tak jsem jen zavrtěl hlavou. Kromě toho asi dávám přednost tomu být pouhým spolujezdcem.

Cestou k otcovu domu jsme nepromluvíli. Po návratu a zaparkování auta jsem byl trochu rozladěný. A ne proto, že by mě hryzalo, jak mě musela zachránit. Ve skutečnosti – znepokojivě – mé prvotní rozpaky vybledly tak, že mi nevadilo být jejím dlužníkem. Rozladila mě skutečnost, že jsem si – jak se obávám – užil rozhovor s někým jiným než mým mlčenlivým otcem.

Nicméně oznámila, že má ‚věci na práci‘.

Jen jsem zavrčel. Já jen stěží budu něco dělat, že?

„Je váš otec vzhůru?“

Ta otázka mě zaskočila. „Ne. Je v nemocnici kvůli nějakým testům.“

„Aha.“ Vydala se na silnici. „Řekněte mu, že jsem se zastavila, ano?“

„Proč?“ vyhrkl jsem ostře.

„Proto jsem šla tudy. Pozval mě na čaj.“

Usmála se a odkrácěla, zatímco já mohl jen zírat. U všech rohatých, o co jde? přemýšlel jsem tupě.

V jakém možném vesmíru chodí Hermiona Grangerová na čaj s mým... otcem?

Mým otcem!

Proč?

Vploužil jsem se do domu, jako by mě někdo praštil do břicha. Jakékoliv zbytky sebeúcty, které jsem ještě vlastnil, byly naprosto zničeny tímto okamžikem uvědomění. Uvědomění, že Grangerová nepřišla za mnou, ale přišla za mým podrážděným, sebestředným, invalidním otcem.

Ne...

Nejsem si jistý, jestli existuje možnost, jak se dostat z této nejnižší z nejnižších úrovní.

Jen... Jen se mi prostě nedostává slov.

Středa, 14. září

10:30

Dnes v tomto domě nemůžu zůstat. Nemůžu přestat myslet na to, jak neúčinný jsem. Musím se zaměřit na něco jiného. Ovšem v žádném případě nesednu zpět do toho auta. Grangerová ví, že jsem podvodník, tak jaký by to mělo smysl?

Kromě toho odmítám být přítomen, jestli a až se Grangerová ukáže kvůli tomu čaji s otcem. Bože, představa, jak tam sedím s ním a s ní a usrkávám z šálku, mi zvedá žaludek. A když budu mimo, alespoň nebudu muset poslouchat, o čem se baví.

Mohl bych zajít za nějakou inspirací do města. To neuškodí.

A když nic jiného, přinejmenším mohu nahradit tu včerejší vypitou láhev portského...

Byla to nehoda...

13:30 – Grimsbey, Yorkshire

Jsem v hospodě, musel jsem se uklidnit skotskou.

Výlet do mudlovského území se ukázal být poněkud znepokojujícím.

Zašel jsem do jednoho z nových knihkupectví – Waterstones se jmenuje. (Proč jsou mudlovská knihkupectví pořád tak jasná a čistá? Nikdy neselhávající kulturní šok.)

Bloumal jsem v něm a nehledal nic konkrétního, když jsem míjel stůl s hromádkami různých titulů. Jeden z nich mě obzvlášť zaujal.

„Jak vybudovat a posílit sebedůvěru“.

Co to...? S velkou mírou skeptického zájmu jsem knihu zvedl. Zaujal mne hlavně fakt, že nejen že se někdo skutečně obtěžoval tak směšnou knihu napsat, ale také že se někdo obtěžoval ji publikovat.

Pročetl jsem zadní obal a téměř jsem knihou mrštil zpět, jako by mě spálila. Hruza mého objevu mě málem vystřelila z obchodu. Nicméně se mi podařilo vzmužit se a znovu jsem knihu zvedl.

Byl jsem zděšen, protože psala o mně. Jako by byla napsána o mně.

Vzadu stály věty typu:

„Máte neustále destruktivní myšlenky?“

Ano, mám.

„Máte nízké sebevědomí?“

Ach, ano. Jsem mistr v sebepodceňování.

„Máte problémy s vytvářením nových vztahů?“

Samozřejmě!

Prohlédl jsem police a zjistil jsem, že jsem v oddělení „Mysl, tělo, duše“. Co to...? Vyskákaly na mě další tituly jako:

„Žijte lepší život.“

„Ženy, které milují příliš.“ Eh? Kde jsou ty ženy? Jedna by se mi šikla.

„Malá kniha sebevědomí.“

„Uzdravte své emocionální já: silný nástroj, jak Vám pomoci zvednout sebevědomí, ztlumit vnitřního kritika a překonat Váš stud.“

Můj bože. Tato je téměř přesná.

Nedalo se nic dělat, vypálil jsem z obchodu odhodlaný zapomenout na to, co jsem viděl.

Se mnou není nic špatného. Nepotřebuju žádnou odbornou pomoc. A už vůbec ne od nějakého pedantského, blahosklonného, otravného spisovatele. To jsou jen mudlové se svojí absurdní obsesí všechno pojmenovávat. To je ono. Mudlové a jejich směšná potřeba napravit svět a všechno v něm.

Ano... Zapomenu na to všechno... Nepotřebuju nic z těch nesmyslů...

13:50

Hrome. Pořád na to myslím. Neměl bych si jednu koupit?

13:53

NE!

Čtvrtek, 15. září

Po Grangerové ani vidu, ani slychu, aby se dostavila na slíbený čaj s otcem.

Pěkně hrubé.

Sobota, 17. září

16:17 – otcův dům, Withernsea, East Riding, Yorkshire, Severní Anglie, Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, Evropa... (Jak moc znuděný jsem?)

ZNUDĚNÝ.

Úterý, 20. září

8:30

Pane bože. Sotva zvednu hlavu.

Nemůžu najít lék na kocovinu a ošetřovatelka tu bude do půl hodiny. Nahlásí mě sociálce, jestli mě uvidí v tomto stavu.

Vím, že ho někde tady mám... kde... Ach, možná bych ho měl přivolat.

Do řitě, kde mám hůlku?

...

Našel jsem ji zaklíněnou za židlí. Merline!

...

Do křelu. Našel jsem lektvar, ale téměř nic nezbylo.

No... Grangerová se bude muset obejít bez něj ...

9:30

Tak, Grangerová je pryč, otec se hádá s ošetřovatelkou a já jsem konečně ve stavu popsát včerejší události.

Bylo to vážně divné.

Asi v sedm hodin večer se ozvalo zaklepaní na dveře. Na prahu se obvykle neobjevuje nikdo jiný než ošetřovatelka a v poslední době... Grangerová. Procesem eliminace zbyla ona. Co by ode mne v tuto dobu mohla potřebovat, však bylo mimo moji představitivost.

Když jsem otevřel dveře, stála tam opravdu ona – významně s lahví vína v ruce.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem nechápavě. Byl jsem rád, že jsem si přes otcovu starou košili natáhl černý svetr. Nesnáším mudlovské oblečení! Ble!

„Ahoj,“ odpověděla. „Nedáte si sklenku?“

Nu, příležitostně takovému pozvání neodolám...

Nechal jsem ji vstoupit, ale pojal jsem podezření ohledně jejího záměru, proč sem přišla. „Otec už spí, budete si muset vystačit se mnou.“

„To je v pohodě,“ odpověděla a zdála se být mojí poznámkou lehce zmatená.

V každém případě jsem zavětril potenciálně dlouhou noc, když nalitou skleničku na jeden zátah vypila.

„Šoupnete mi tam další?“ požádala a přisunula sklenku. Co jsem? Její zatracený osobní barman?

„Něco je špatně?“ Seděl jsem v křesle a prohlédl si ji. Zhroucená na pohovce vypadala, že už mohla vypít pár drinků jinde.
„Dlouhý boj za spravedlnost se ukázal být náročným?“

Energicky zavrtěla hlavou. „Ale ne. Právě se zabývám jen nějakými nicotnými spory o platových podmínkách u svatého Munga.“

Tedy nicotnými, ano? Dobře.

Dlouze vydechla, až to znělo jako hlasitý povzdech. Koutky úst se jí zvedly, ale humor v tom nebyl. „Mám narozeniny.“

Tedy, asi jsem slyšel dobře, že? I když mě překvapilo, že si zvolila takovéto východiško, to jest – zkárovat se. Což jsem až dosud považoval za hájemství takových skutečných zoufalců a ztroskotanců, jako je moje maličkost.

„Kde je Potter? Určitě by vás neopustil v... tak významný den.“

Zaúpěla. „Chtěl uspořádat večírek, ale řekla jsem mu, že budu dlouho v práci. Poslední co chci, je oslava.“

Vyskočil jsem na nohy, abych prohledal zásobu lihovin. „Budeme potřebovat něco silnějšího než ten ocet, co jste donesla.“

To ji rozhořčilo, ale výraz se jí změnil, když uviděla, s čím jsem se vrátil. „Vidím, že v této oblasti máte zkušenou ruku.“

„Zjistíte, že jsem napsal knihu o využití umělých stimulantů za účelem zapomenutí nežádoucích událostí.“

„Vlastně jsem ji patrně viděla v polici V Krucánkách a Kaňourech. Ležela vedle Ronova ‚Jak se stát sobeckým kreténem krok za krokem‘.“

Její hlas si nesl tolik jedu, až mě to překvapilo. Následně jí v krku zmizela štedrá dávka brandy, kterou jsem jí nalil.

„Zpomalte, Grangerová,“ varoval jsem ji. „Za tohle jsem zacáloval slušnou sumičku a – rád bych připomněl – v současnosti jsem mužem s omezenými prostředky.“

Na tváři se jí rozlil úsměv. „Promiňte. Budu se držet toho octa, jestli chcete.“

Pokřčil jsem rameny. Stejně bude pravděpodobně do hodiny totálně zlitá.

„Chcete vědět, co dnes provedl?“ bublalo to v ní vzteky.

Vlastně ani ne, ale zjevně šlo o řečnickou otázku.

„Když jsem měla schůzku s klientem, ukázal se a začal prosit o odpuštění! ‚Promiň, Hermiono! Bylo to jen jednou! Byl jsem opilý! Nic to neznamenal! Svedla mě!‘...“

Zmlkla, aby se nadechla, a já si říkal, co jsem provedl, že jsem si tuhle tirádu zasloužil.

„Jak moc bláhová podle něho jsem?“ zasmála se rozhořčeně. „Co za chlapa neumí přijmout zodpovědnost za svoje činy? Řekla jsem mu: ‚Takže na tebe seslala Imperio, aby tě dostala do postele?‘ A víte vy co? On by na tu povídačku snad i přistoupil! Viděla jsem mu to na očích. Výmluva, aby vypadal jako oběť. To mě nadzvedlo – že prostě nemůže přiznat, že je neúčinný šmejda! Že z nás obou dělá jen blbce! Řekla jsem mu: ‚Rone! Chystám se...‘“

V této chvíli jsem pravděpodobně musel vypnout, protože si nepamatuji, jak dlouho její řeč pokračovala. Bylo zřejmé, že v tomto rozhovoru jsem nadbytečný, tak jsem se v duchu zabýval příjemnějšími věcmi. Zejména tím, co budu mít zítra k večeři. Nepamatuji se, jak jsem se rozhodl, ale vím, že hranolky mi už lezou krkem. Kéž bych přijal Minervinu nabídku domácího skřítka...

Nakonec moji pozornost přitáhla moje návštěva, když hlasitě zvolala: „Chlapi jsou prasata!“

„Všichni chlapi jsou prasata!“ zopakovala důrazně se zhnuseným výrazem ve tváři.

Docela mě to urazilo. „Dovoďte, Grangerová, mohu být mnohé, ale nejsem prase.“

Sklenice se zastavila na půl cesty ke rtům, a pak ztěžka dopadla na stůl. Grangerová se zatvářila výbojně a já si přál, abych nechal pusku zavřenou. „Promiňte, ale základní složkou mužskosti, bohužel, je přirozenost prasete. Ano, prasete!“

„Opravdu?“ zeptal jsem se uštěpačně a ona okamžitě přešla do obrany.

„Ano! Řekněte mi, co se stalo s tou Lucindou, se kterou jste se vídal? Vsadím se, že to vím.“

Nedbale jsem pokrčil rameny. „Nu... Miloval jsem ji a nechal ji, že?“

Vysmíval jsem se jí, abych viděl, jak nabere bohorovnost, a pak bych udeřil – až na to, že po mých slovech její hněv vyprchal. Vzápětí se začala usmívat a přikývla si.

„Budiž,“ krátce se zasmála. „Ne všichni muži jsou příbuzní prasat.“

Cože to...? Pobouřením mi skoro spadla brada. Nevěřila mi! Zjevně si myslela, že má schopnost zhýralého chování je nulová!

„Proč myslíte, že nemluví pravdu?“ zeptal jsem se, i když jsem nečekal, že přes svůj opilecký opar zaregistruje moji uraženou pýchu.

„No, když nad tím teď uvažuji... prostě si to nemyslím...“ zavrtěla hlavou. „Nee, promiňte.“

Himlhergot! Ted' bylo mé ego zcela a naprosto pošlapáno! Můj vnitřní kritik se naštvál! Před pár měsíci se chovala, jako bych byl nějaký neovladatelný úchyl, a teď jsem vzorem ctnosti! Nějak ji nechápu.

„Ale to je dobře, víte?“ pokračovala vesele. „A ani Harry není prase.“

Bože na nebesích.

„On by se nikdy nechoval jako blbec.“

Můj život se naplnil. Jsem na stejné úrovni jako ten pacholek Harry Potter. Nedá se nic dělat. Chci zemřít.

V chabém pokusu nepovolit uzdu zoufalství jsem změnil taktiku. „Nemyslel jsem, že vás to tolik trápí. Co se stalo s vaším: ‚sakra, no a co‘?“

Chvilí mlčela, ale pak opřela hlavu o polštáře a povzddechla si. „Ne že by... Ve skutečnosti mi Ron nechybí, abych byla upřímná, ale víte, mám svoji hrdost.“ Pochmurně se zamračila. „Viděla

jsem tu kozu Moranovou. Je z těch ženských, které vždycky přitáhnou pozornost mužů. Má všechno – mozek, vzhled, hladké a zářivé vlasy...“

„Nohy...“

Můj dodatek měl být řečen potichu, ale mám hrozivý pocit, že jsem ho vyslovil nahlas. Když jsem se odvážil na ni pohlédnout, tvářila se mrazivě.

„Jo,“ odsekla a hleděla do sklenice – docela vražedně, myslím. A taky jsem zaslechl její zamumlání ‚prase‘. Tajně mě to potěšilo.

„Nakonec to ale moc neznamená,“ zamumlal jsem, abych zachránil situaci. Vidět ji bez jejího obvyklého sebevědomí a klidného zevnějšku bylo strašlivě divné.

„Ne, asi ne.“ Předklonila se a položila sklenku na stůl.

„Nebudte tak nesnesitelně mrzutá,“ napomenul jsem ji. „Mohlo to být horší. Například jste mohla být já.“

„Ach jo, docela nás oba přepadla sebelítost, že? Potřebujeme jít do lesa a obejmout strom, nebo něco takového.“

„Promiňte?“ Objmout strom? Copak jí alkohol poškodil mozek?

„Ano. Dělá se to, abychom se cítili lépe... nebo ne? Nebo si to myslím špatně?“

*V den, kdy obejmu strom, se vzdám veškerého zdravého rozumu.
„Myslím, že by to chtělo něco víc než střet se stromem...“*

„Pak s lesem?“

Načež se sama sebou pobavená rozesmála. Jen jsem připitoměle sledoval, jak se drží za břicho a otírá slzy z očí. Musela si všimnout mého naprostého nedostatku pobavení, protože se sebrala. Ale nevydržela to. Jeden pohled na mě a dostala další hysterický záchvat.

Poněkud se mi ulevilo, když se posléze zhroutila do polštářů a usnula. Líbí se mi mít k pití partnera, ale rozhodl jsem se už nikdy k tomu nepřizvat ji.

Merline, nestojí to za to.

Mimochodem, dnes ráno jsem sešel dolů a ona si jen svírala hlavu a mumlala, že za dvacet minut musí být u Starostolce.

Osobně jsem takovým chováním šokován. Představte si – Hermiona Grangerová, obhájkyně spravedlnosti, zpumpříkovaná v soudní síni...

Co přijde dál?

Čtvrtek, 22. září

09:15

Ráno přiletěla sova od Grangerové. Otce málem ranila mrtvice, když začala klepat na okno – pošta mi obvykle chodí do mého vlastního bydliště.

„Všecka ta křpatá magija,“ mumlal si, „a že musíš používat sovy na psaní, načisto na palicu.“

„Gdo ti ho poslal?“ ptal se, když pozoroval, jak od sovy odebírá balíček a vzkaz.

„Tvoje přítelkyně,“ oznámil jsem.

„Gdože?“

„Slečna Grangerová mi posílá láhev koňaku.“

Vzkaz říkal: „Omlouvám se za vypití zásob.“

„Otevřeš ju?“ zeptal se otec s nadějí.

Odpověděl jsem, že ne. Z nějakého důvodu nemám chuť na alkohol. Asi na mě něco leze.

Proč jen tu láhev nedonesla osobně? A proč mě to zajímá? Co by to změnilo? Copak, bože chraň, by se mi líbilo, kdyby sem zaskočila?

Ale ne... tímto směrem se nachází pouze pošetilosti. Musím chodit víc ven, protože pak... no...

Ne, nebudu na to myslet.

Tak, už se to z hlavy vykourilo. Vzhůru k nějaké činnosti... Možná zkontroluju, co dávají v televizi.

Nesnáším sledování televize.

Pondělí, 26. září

13:45

Nuda:

Jednotvárnost, stejnost, monotónnost, všednost, omrzelost, otupělost, fádnost, neuspokojenost, apatie, prázdnota, únava, nezajímavost...

Zajímalo by mě, kolik synonym dokážu vymyslet?

14:00

Malátnost... Ano, ta může na seznam. Také setrvačnost, lhůstevnost, letargie, nečinnost...

Jsem v tom dobrý.

Merline... Jak smutný je tento zápis?

Čtvrtek, 29. září

Nemůžu tomu uvěřit.

Právě jsem obdržel další psaní od Grangerové, ke kterému přiložila dopis od pablba Pottera!

Jak se opovažuje!

Potter napsal:

Vážený Snape,

neurazilo mě, že jste nedovolil Hermioně, aby mi řekla, kde jste. Víím, že v tom není nic osobního.

Nešlo o nejpomyšlenější prohlášení na světě?

Jen jsem chtěl říct, že byste se měl zastavit na Grimmauldově náměstí, až budete mít volnou chvíli. Tedy chtěl bych říct, přijďte na večeri, ale... Ušetřím vás toho; dokud nepřiměju Hermionu vařit, to je jasné.

Také předpokládám, že nebudete chtít přijít, ale Albusovy křtiny zde budou 12. října. Pokud se nechcete účastnit samotného obřadu, přijďte na oslavu, kterou chystáme poté.

S pozdravem,

H. Potter.

Můj bože. Je to skutečné? Opravdu jsem toto dostal od Pottera?

Vážně čeká, že se na prahu objevím já, jen abych s ním nějak komunikoval?

A co to má pořád s těmi oslavami?

Uvědomuje si, jak zoufale zní? Kdyby nebyl ženatý a neměl děti, čekal bych, že ho nějak pochybně přitahují. I když monogamie poslední dobou není v kurzu, že? Možná bych si měl hlídat záda.

Ve vši vážnosti, Potterova starostlivost je velmi znepokojující a opravdu nevím, co na to říct, snad jen, že... jeho otec se musí obracet v hrobě.

Hm... Vlastně ta představa umí zahřát u srdce...

Přesto ten dopis míří okamžitě do koše.

Merline. Ať se propadnu, jestli budu svědčit u Potterova přítroublého a – upřímně – ostudného rozhodnutí pojmenovat syna po mně!

Podle mého názoru by se některým lidem mělo zakázat mít děti.

Pondělí, 3. října

13:54 – Yorkshire

Napadlo mě cosi zajímavého...

Očekávám, že Weasley, jakožto strýc Potterova děčka, se bude účastnit toho směšně zbytečného obřadu.

(Uvědomuji si, že tímto skutečně plýtvám myšlenkami.)

Hm...

Jen... Jen mám poměrně nepotlačitelné nutkání vidět Weasleyho tvář, až se objevím na Grimmauldově náměstí. Myslím, že je to skutečně příjemná představa.

Ale i tak, vytočení Weasleyho asi není opodstatněným důvodem, abych na sebe seslal nudu, kterou přináší všechny Potterovy akce.

Ale zase mi to dá výmluvu opustit dům.

Což ukazuje, jak zoufalý jsem.

Nicméně nemohu nechat otce dlouho bez dozoru, takže toto hloubání je zcela zbytečné.

Čtvrtek, 6. října

14:12

Grangerová se tady po jejím narozeninovém extempore ještě pořád neobjevila. Přechází z jednoho extrému do druhého, že? Jednu minutu nemůžu vykročit ze dveří, aniž bych do ní narazil, a další nic.

Jsem si nepříjemně vědom toho, že zním, jako bych si stěžoval.

Musím dodat, že to nevypovídá ani tolik o Grangerové, jako spíše o mé naprosté a celkové nudě zde. Doslova si tu nemám s kým promluvit. V těchto dnech ani nemůžu vést strojené, nepříjemné a vágní rozhovory s otcem.

Jeho stav se výrazně zhoršuje. Většinu času se nachází ve svém vlastním omezeném světě. Ve světě, kde já zjevně nemám místo, neboť obvykle hledí skrz mě.

Ošetřovatelka mi navrhla, ať zvážím jeho hospitalizaci. Řekla, že v jeho stavu si změny ani nevšimne. Copak si myslí, že to nezvládnou? Že na to nemám...?

Nicméně vidím, že její návrh je smysluplný, a zvažuji jej, ale v nemocnici toho pro něj neudělají víc než já. A... měl bych respektovat jeho přání, i když si nepamatuje, že ho projevil.

Zvládnou to. Zvládl jsem to doted' a nejsem z těch, co si vybírají snadná řešení.

V posledních dnech jsem byl i docela produktivní. Zatímco je otec takto zmatený, je ochotnější vypít lektvary, které mu připravím. Samozřejmě nemá tušení, že jde o lektvary. Vždy mu jen řeknu, že je to jeho lék. Mohl bych se mu představit jako jeho lékař a on by nepoznal rozdíl.

S ošetřovatelkou musím být opatrný, to je jisté. Ale jakmile otce zkontroluje, nezdržuje se dlouho, takže by to mělo být v pořádku. Dokud si nevyžádá návštěvu kuchyně.

Pár dnů jsem tedy strávil přípravou zásob hojivých lektvarů, včetně bezesného spánku. Ten se vždycky hodí. Také jsem připravil směs mysl bystřícího doušku a lektvaru srozumitelnosti.

Ten recept jsem vyvinul před nějakou dobou s předpokladem, že by mohl otci při jeho 'epizodách' pomoci spíš než mudlovské léky. Ale, samozřejmě, pokud to nemělo formu tablet v plastové lahvičce s nálepkou, nechtěl o tom slyšet.

Chtěl vědět, co je v tom, to ano, a jakmile mi ze rtů splynula slova 'žluč pásovce', řekl mi, ať se ztratím.

Jako by nějaké nepochopitelné svinstvo v mudlovských drogách bylo přitažlivější než žluč pásovce!

Rád bych věděl, jestli bych směs neměl zkusit znovu. Jistě že ho nevyléčí, ale na nějakou dobu mu může projasnit mysl.

A pak mě napadlo – bude projasnění mysli pro něj lepší? Možná se mu ten opar nevědomí snáší lépe než co jiného. Možná je úlevné nepamatovat si.

Co já můžu vědět...?

Sám bych někdy... rád zapomenul.

Pondělí, 10. října

11:30 - nemocnice

Otec musel být hospitalizován.

Ošetřovatelka odhaduje, že se v něm rozjela infekce, a tak navrhla, aby byl pár dnů pod dohledem lékařů. Nemohu popřít, že mě vyhlídka na pár dnů volna naplňuje úlevou.

Neodvezli ho však v klidu.

„Sakra, nechcu jít do špitálu!“ křičel. „Ešli tam dojdu, už sa z tama nedostanu!“

Toľik k tomu, že si změnu ani neuvědomí.

Ošetřovatelka musela použít chlácholivý tón. Jsem rád, že jeden z nás ho dokázal, protože bylo jisté, že já ho začaruju, aby spolupracoval.

„Philippe, ideš s nama?“

Takže jsem opět Philipem.

Strýc Phil... Na Philipa Snapea si moc nevzpomínám, mám jen dojem, že měl dost pochybnou povahu (což se dá říct o většině Snapeů). V každém případě asi netoužím po zjištění, proč ho otci připomínám. Doufám, že jde jen o fyzickou podobnost.

Zrovna mě nevábilo vkročit do mudlovské nemocnice, ale... stěží bych jej do ní mohl poslat samotného.

A tak... vlezl jsem do sanitky...

Zkušenost, které se budu snažit příště vyhnout.

Úterý, 11. října

Chystám se zaskočit za otcem.

Návštěva bude obsahovat mé tiché sezení vedle jeho postele, on bude ležet a pravděpodobně reptat.

Vzrušující.

Pár dnů si jej v nemocnici nechají, což teoreticky znamená, že bych nakonec zítra odpoledne mohl zaskočit k Potterovi...

Uf. Až bych řekl, že to otec udělal schválně, jen aby mě mučil.

Snape, vzmuž se. Prostě přiznej, že nepatrnou, sotva přesvědčivou částí duše bys raději šel navštívit Pottera, než abys jen seděl a houpal nohama.

Tak... Přiznáno a svět neimplodoval...

Škoda.

Středa, 12. října

18:30 – nemocnice

Takže nakonec jsem k Potterům šel.

A vůbec jsem nevstoupil nenápadně a rozpačitě. Vůbec ne. Vkrácel jsem, jako by mi to tam patřilo.

Pro svůj výkon jsem samozřejmě měl důvod – zrzavý. Jakmile jsem vstoupil, zaznamenal jsem několik věcí, z nichž nejzajímavější byl Weasleyho překvapený výraz, když si mě všiml.

Báječné. Dobře odvedená práce.

Nebyl jediný, kdo na mě zíral. Cítil jsem několik kradmých pohledů. Potter asi do poslední chvíle utajoval rozhodnutí ohledně prostředního jména svého syna. Kéž bych se účastnil samotného obřadu – mohl jsem spočítat, kolik lidí zalapalo po dechu.

Ha! Nu, navzdory mému neochvějnému nesouhlasu nad Potterovou volbou musím říct, že rád vyvádím ostatní z rovnováhy.

Okamžitě ke mně přimaširovala Minerva a přešla k věci. „Severusi, proč jste neřekl, že Harry pojmenuje svého syna po vás!“

„Neřekla jste, že vás musím informovat o každé drobnosti vztahující se k mé maličkosti.“

„Stěží jde o drobnost, Severusi! Harry na obřadě vedl tak květnatou řeč, že to znělo, jako byste byli blízcí kamarádi. Málem mě to porazilo, to tedy ano!“

Bože – řeč? Štěstí, že jsem na obřad nešel!

A blízcí kamarádi? Pravděpodobně jsem v životě nebyl uraženější.

„Budu vám vděčný, když nebudete dehonestovat můj charakter, jak jste zrovna udělala, Minervo,“ pravil jsem úlisně.

Prudce vydechla. „Albus Severus...“ šeptala si a v údivu vrtěla hlavou. „Co přijde příště?“

„Na zvracení, že?“

Potter opravdu nezhodnotil významy toho, co stvořil. Bez obalu – hybridu mě a Brumbála, i když jen ve jménech, by se měl jeden vyhnout.

„Řekněte mi, jak si vedl Weasley během obřadu?“

„Ronald?“ ujistila se. „Nu... když se nad tím zamyslím, vypadal trochu... pobledle. Proč?“

Usmál jsem se pro sebe. „Ale jen tak.“

Weasley musí milovat, že má synovce pojmenovaného po chlapovi, který jej po hlavě hodil do sraček! Možná bych za to měl Pottera pochválit!

Hm... to by bylo docela ukvapené...

Nicméně Weasleyho jsem nechtěl vidět, jen Grangerovou. Musíme pročistit vzduch. Prohlédl jsem místnost a našel ji, jak sedí s Albusem... zmíněným děčkem... v náruči. Zarytě jsem na ni hleděl, dokud nevzhledla od toho mimina. Ale když mě spatřila, k mému úžasu zrudla a začala se vrtět.

Což je pro ni velmi zvláštní chování.

Zamířil jsem k ní a ona odhadla mé záměry, protože vrátila dítě jeho matce a vstala. Ale nebyla dost rychlá.

„Grangerová,“ oslovil jsem ji ostře a ona se pokusila vypadat, že právě nehledala únikovou cestu. „Otec celé dny sedí u okna a čeká na váš návrat.“

„Cože?“ zvolala pobledlá zděšením. „Opravdu?“

Vážně jsem přikývl.

„Božínku, je mi to moc líto. Jen jsem byla... velmi zaneprázdněná... práce je hektická a...“

Zažil jsem mrzimorské prvňáky vykládat lepší historky. Pochybovačně jsem zvedl obočí.

„Dobře,“ připustila zvýšeným hlasem. „Podívejte, cítím se trapně, že jsem se onehdy objevila na vašem prahu a zhuňákala se.“

Jediné, co mi proběhlo hlavou, bylo: ‚Ach‘. Takovou obranu jsem nečekal.

„Nepamatuji si polovinu toho, co jsem navykládala...“

„Většina byla v pořádku,“ zamumlal jsem suše a její líce opět potemněly.

„Bože, pořád se stydím, když na to pomyslím,“ vyhrkla a zakryla si rukou oči.

Měl jsem za to, že se nemá za co stydět, takže jestliže se tak cítila, podivně mě to ... potěšilo... Není to přesné vyjádření... ale musí stačit.

A víc než to – docela mě těší fakt, že jsem byl svědkem její slabosti. Ne z nějakých necitelných příčin, ne, ale proto, že ze všech míst, kam mohla jít, si vybrala...

Nejsem si jistý, zda do této rovnice zahrnovat i mého otce... Nebo třeba dům – náhodu, že stál v místě její oblíbené procházky. Bože, jsem vyhoštěný na třetí příčku toho seznamu...?

„Oba jsme udělali věci, které bychom nedělali bez vnějšího vlivu. Ve vašem případě bez láhve. Možná jsme si na frontě rozpaků rovni...?“

Byl jsem velkorysý. Velkomyslný. Ale ne, musela to proti mně použít!

Najednou se rozzářila a hlasitě se rozesmála. „Myslíte ten kousek s vozem?“

„Jestli to někomu prozradíte...“

„Mimochodem, zapoměla jsem se zeptat, kdo je vlastně Stanley Pumphrey?“

Je to pugéta.

Opět se zasmála, ale – znepokojivě – až tak mě to nerozrušilo. Zvláště proto, že nás sledoval Weasley. Musel jsem prodloužit její veselou náladu.

„Potkal jsem ho, když jsem objímal stromy.“

Její pochechtávání se změnilo v zasténání. „Pamatuju si něco o stromech, protože jsem pak měla noční můru – zdálo se mi, že se pokouším obejmout Vrbu mlátičku!“

Odfrkł jsem si. „Možná přesně to potřebuje – trochu citu.“

Najednou – nevysvětlitelně a směšně – jsem si přál být stromem. Možná jsem mohl být zoufalý. Ale než jsem se nad touto otázkou zamyslel, nebo se pokusil rozluštit význam jejího toužebného výrazu, stanul u nás Weasley.

„Smějete se mi?“ optal se úsečně.

„Co když ano?“ vyplívl jsem okamžitě.

„Ztratíte se, Snape. Co tu vůbec hledáte? Harry Albuse po vás pojmenoval jen proto, že je mu vás líto.“

„Rone!“ vyštěkla Grangerová.

„Co?“ zeptal se neuctivě.

„Se Severusem vedeme soukromý rozhovor, nic, co by se týkalo tebe, ano?“

Weasley se na nás oba zamračil a namíchnutě odkvačil. Ale samozřejmě, škoda byla napáchána. Grangerová už neměla náladu se smát. Tvářila se usouzeně a napjatě a nakonec zamumlala, že musí cosi zařídit. Zmizela a nechala mě tam stát frustrovaného a rozmrzelého.

Kteréžto pocity zesílily, když mě odchytil Potter. „Co jste v poslední době dělal?“

„Nic,“ odpověděl jsem krátce.

„Jak se vede -“

„Omluvte mě.“

Vyšel jsem z místnosti na chodbu a následoval jistého opovrženého zrzka. Mířil ke kuchyni – asi aby si nacpal své nanicované panděro – ale uprostřed kroku ztuhl, když mě uslyšel.

Trvalo mu jen zlomek vteřiny se otočit a já si celou tu dobu říkal, na co si to hraju.

„Můžete si na mě zírat, jak chcete, Snape, nebojím se vás.“

Otočil se k odchodu a já vykročil. „Měl byste.“

„Proč?“

„Proč prostě nenecháte Grangerovou na pokoji? Zjevně vás už nemůže vystát.“

„Všechno se to zesralo jen kvůli vám. Tak proč nám všem neprokážete laskavost a nevysmahnete?“

Ať už jsem plánoval jakoukoliv odpověď, byla přerušena z dalšího rohu.

„Ehm... je všechno v pořádku?“ Byla to Potterova manželka.

Nejsem si jistý, jestli nebyt vděčný jejímu perfektnímu načasování. „Naprosto, paní Potterová.“ Prošel jsem kolem ní zpět na oslavu a už jsem se připravoval, že popřemyslím, jestli jsem se nedopustil chyby, když jsem s Weasleyem mluvil. Co když Grangerové prozradí, co jsem řekl?

Co když...

Nu, mám dovoleno mít starosti, že ano? Koneckonců mě Weasley praštil. Jednoduše vyjádřím své obavy, že se stává poněkud vyšinutým.

Ale pokud... Pokud je toto výmluva, pak jaký důvod stojí za tím, že jsem se k němu přiblížil?

Hík. Na to nebudu myslet.

Prostě s tím nic nenadělám, ale pohled na něj mě naplňuje opovržením. To bude můj příběh a budu se ho držet.

U Potterů jsem o moc déle nezůstal. Zatroubil jsem na ústup, když se Potterův starší syn, Lupinovo dítě a jakýsi Weasleyovic potomek vrátili do místnosti a radostně se honili s košťátký a dětskými hůlkami v rukou. A když se k nim připojil i Potter snad s ještě větším západem, poznal jsem, že je čas k odchodu.

Jak jen jsem toužil prohodit sarkastickou poznámku.

Umím být zdvořilý a ohleduplný, když chci. Jen chci zřídka když.

Sobota, 15. října

15:09

Včera se domů vrátil otec. Nemůžu však říct, že by mu nemocnice nějak zvlášť pomohla. Musel jsem na jeho ložnici umístit obrany. Přirozeně o nich nic neví.

Dnes mě ze čtení vytrhlo hlasité prásknutí shora. Vystřelil jsem po schodech a mumlal si: „Co jsi to provedl tentokrát?“

Zmlkl jsem, jakmile jsem ho viděl ležet na zemi před ložnicí. Zjevně spadl.

„Co děláš venku z postele?“ zeptal jsem se hrubě. „Měl bys zavolat, když něco potřebuješ.“

Sklonil jsem se a popadl jej za paže, ale okamžitě se začal překvapivě silně kroutit, aby se osvobodil.

„Pusť mňa,“ vrčel. „To dokážu sám. Se mnú není nic zlé!“

Chvilí jsem ho nechal bojovat, než jsem mu vsunul ruce pod ramena a vytáhl jej nahoru. Odkymácel se ode mne.

„Nepotřebuju pomoc!“

Mračil se na mě a neměl tušení, kdo jsem. Už jsem nebyl ani Philip. Zatnul jsem zuby a následoval jej do jeho ložnice. Svalil se na postel a těžce dýchal. „Ztrať sa!“ zařval, ale jeho slova pak

následoval takový příval blábolů, že mě to na chvíli zarazilo. Co se jeho týče, neuvědomoval si, že plácá nesmysly, a pokračoval ve vztekání.

Potlačil jsem svoji netrpělivost, která ve mně často vzplane, a snažil jsem se – jistě nedostatečně – uklidnit situaci. „Otče... Tobiasi, proč se ne-“

K mému úžasu nečekaně popadl hodiny z nočního stolku a mrštil jimi po mně. Sehnul jsem hlavu a ony se rozbily o zed'. Mimoděk jsem popadl hůlku a nato se jeho oči strachem rozšířily.

Nějakou dobu jsem byl ztuhlý a zuřivě jsem pokoušel uklidnit pro změnu sám sebe.

Vzdal to první. Tiše si lehl zády ke mně. Když se neobjevilo nic dalšího, obrátil jsem se a odešel. Soslal jsem kouzlo, které mě upozorní, až opět překročí práh ložnice bez pomoci.

Vrátil jsem se dolů, ale na čtení jsem zapomněl. V hlavě mi příliš bouřilo, abych se na něco pořádně soustředil.

Mám mnoho brožurek a letáků s detailním rozbořem otcova stavu, které mi dala ošetřovatelka během let. Samozřejmě jsem si je přečetl a vím, že se tyto incidenty daly očekávat, ale...

Prostě nějak nevím...

Jen se to zhoršuje... Možná bych si měl nakonec připustit, že na to nestačím.

Ale co teď?

Pondělí, 17. října

Dnes ráno jsem využil přítomnosti ošetřovatelky a dovolil si odejít na Příčnou ulici. Protože se otcovo chování stávalo čím dál víc nevyzpytatelným, bylo by ode mne vysoce nezodpovědné nechat jej samotného jakkoliv krátce.

Takže jsem se přemístil a doufal jsem, že se mé slábnoucí duševní zdraví vzpamatuje změnou kulis, třebaže krátkou.

Zašel jsem ke Gringottovým, abych vyměnil peníze a zkontroloval zdroje. Nejenom mé duševní zdraví slábne, jak se zdá. Další problém na rozrůstající seznam.

Mířil jsem k lékárně, když jsem v novinovém stánku zahlédl přední stránku Denního věštce.

Rozvod Weasleyových skončil. Poslední jinak docela mizerné týdny mi projasňuje představa, jak Weasley brečí nad pivem kvůli zvratu ve svém životě. Alespoň si představuju, že to tak je. A soudě dle jeho předchozího jednání se asi moc nemýlím.

A co se týká Grangerové, tak... Nejsem si jistý, co by mohla dělat. Nerad si představuju, že by ona mohla brečet nad pivem. Vypudil jsem si ji z hlavy, už tak moc přemýšlím.

Vrátil jsem se do Withernsea, kde na mě čekala ošetřovatelka.

„Myslím, že bychom si měli promluvit, pane Snape,“ prohlásila bez obalu.

Hlavou mi proběhl sto a jeden důvod, proč to chce, a každý byl směšný a nesmyslný. Už otce nedokážu adekvátně zabezpečit? Chce mě z něčeho obvinít? Zanedbávání?

„O čem?“ zeptal jsem se ostře.

Zatvářila se mírněji a jemněji, „O vás. Jak se držíte? Stres musí -“

„Ujišťuji vás, že jsem v pohodě,“ skočil jsem jí do řeči.

Dobrý bože!

Netřeba říkat, že jsem se cítil vysoce nesvůj. V neposlední řadě i proto, že jsem za ní viděl na opěradle křesla Tisíc kouzelných bylin a houbiček. Jsem si dobře vědom vedlejšího významu slova ‚houbička‘ v mudlovském světě. Na svoji obranu ovšem – pokud ji budu potřebovat – mohu říct, že jsem opravdu velmi stresovaný...

„Mohu vám domluvit schůzku s někým, kdo má zkušenosti -“

„Ne, ne!“ Její nabídka ve mně rozezněla poplašný alarm.

„Upřímně, nepotřebuji to.“

Pokoušel jsem se vypadat konejšivě, ale moje tvář k tomu není použitelná...

„Pak pokud změníte názor, víte, kde mě najít.“

Přikývl jsem a doprovodil ji z domu.

Raději se nervově zhroutím, než bych zašel k nějakému přehnaně emocionálnímu mudlovi, abych mu vykládal o pocitech.

Opravdu jsem unikl jen o vlásek,

17:15

Zdalipak mě ošetřovatelka považuje za podivína?

Nevím, proč tak najednou přemýšlím o tom, jak mě vnímá...

Často se neobtěžuju dojemem, kterým působím na ostatní.

Hm...

Pátek, 21. října

Můj bože.

Dnes jsem otevřel noviny a našel na celých dvou stránkách ‚Najděte svoji hodnotu.‘

Okamžitě jsem šel dál, povznesen nad takový odpad... až na to, že mě přemohla zvědavost. Vrátil jsem se a četl. Přečetl jsem to všechno. Na konci jsem si byl jistý, že šlo o hromady hovadin.

Podle toho článku se máte povzbudit k snům o svých cílech nebo touhách. Cože?

Abych si zvýšil sebevědomí, mám... dotyčný má říct, co se mu na něm samém líbí. Píšou, že se mám postavit před zrcadlo a říct nahlas: „Mám se rád.“

Je to snadné, což? Problém, kruci, vyřešen, protože si stoupnete před zrcadlo a řeknete, že sami sebe milujete. Kdo mohl tušit, že narcisismus je způsobem, jak se dostat z toho svinstva?

Zjevně jde o ‚nalezení vaší skutečné identity.‘

Směšné.

Udělat si seznam, co se mi na mně líbí? Merline.

Nechám si své ‚destruktivní‘ myšlenky, díky.

Úterý, 25. října

20:00 – *Yorkshire, chystám se utopit smutek, ..*

Dnešní den byl noční můrou.

Jeho první asi tak tři čtvrtiny uběhly všedně. Uprostřed večera se však na prahu objevila Grangerová. Podle jejího oděvu jsem odhadl, že dorazila přímo z práce.

„Byla jsem poblíž a napadlo mě zaskočit, jestli nevádí? Celý den se snažím setřást reportéry...“

V této chvíli jsem měl ještě přiměřeně vyrovnanou náladu, tak jsem prostě přikývl.

„Vůbec nevím, co by rádi viděli. Oslavu? Slzy? Lítost? Kdo ví?“

Lítost? Zcela jistě ne.

„Dáte si skleničku?“ Zvedl jsem láhev ohnivě, která byla načatá

Zatvářila se nejistě, než souhlasila s jednou ‚malou‘. Sledoval jsem, jak jí s prvním douškem zružověly tváře, a pak jsem ji zkoumal dál. Z jakéhosi důvodu si vždy všimnu jejich pracovních hábitů. Asi je vnímám jako znak toho, že si vede dobře. A pomínu-li její osobní život, opravdu si vede dobře.

Přemýšlím, jestli někdy přijde chvíle, kdy budu moci říct to samé o sobě (asi se nedočkám).

V této chvíli mlčení jsem podle jejího výrazu poznal, že zaslechla mluvení ze shora. Patrně byla příliš zdvořilá, aby se zeptala, ale viděl jsem na ní, že by ráda.

„Mluví s mojí matkou,“ vysvětlil jsem bez obalu – možná jsem chtěl, aby jí nebylo příjemně.

Tváří jí proběhl zmatek, „Ach? Nevěděla –“

„Matka zemřela v osmdesátých letech.“

Zesmutněla. „Ach, aha... To je mi líto...“

Strnule jsem přikývl, soucit na její tváři mě nijak zvlášť netěšil. Další slova podtrhují, jak dychtivě jsem opustil toto téma: „Jak se vede Potterovi?“

I ona byla překvapená, ale ani z poloviny tak jako já, to se vsadím. Na svou obranu uvedu – nic jiného jsem nedokázal rychle vymyslet.

„Dobře... děkuji. Řeknu mu, že jste se ptal.“

U Merlina.

Ušklíbla se pro sebe.

Znechuceně jsem se zamračil. „Musíte? Mohl by získat špatný dojem.“

„Víte, není Harryho chyba, že stále hledá rodičovské postavy,“ vysvětlila bezstarostně.

Zíral jsem na ni zděšený tím, co naznačila. „Děláte si legraci?“

Pobavení z jejího výrazu vyprchalo a nepatrně zavrtěla hlavou. „Bohužel ne.“ Omluvně se usmála.

Snad nikdy v životě jsem nebyl víc znepokojený a přiznejme si, to už něco znamená. Můj výraz musel vše křičet do světa, protože zrozpačitěla; jako by si přála, aby bývala nic neříkala.

Není sama!

Podíval jsem se na hodinky. „Omluvte mě...“ zamumlal jsem neurčitě, „musím se jít podívat, jestli otec nechce zapnout Melrose Place.“

Zasmála se a já po ní louppl očima.

„Promiňte,“ řála se. „Jenže... jde asi o nejabsurdnější věc, jakou jsem od vás kdy slyšela.“

Patrně rozumný důvod.

Utekł jsem po schodech nahoru a nakvašeně si mumlal o zatracených rodičovských postavách.

A huř. O zatracených otcovských postavách.

Proč mi musela říkat něco takového? Nepobaví to jako vtip a rozhodně to nepobaví jako pravda! Opravdu mě Potter takto vidí? Bože, musí být zoufalý, že?

Musí jít o mýlku, protože ta představa je příliš chorá. Potter zjevně potřebuje pomoc psychiatra.

Zastavil jsem se před otcovým pokojem, abych se nadechl. Samozřejmě již dávno přestal sledovat televizní programy, tak jsem prostě jen vešel a odkráčel k oknu. Jen abych získal rovnováhu.

Po chvíli jsem se zeptal: „Chceš něco, otče?“

Neodpověděl a já se na něj podíval. Mlčel a zíral do prázdna. Tedy nic nového. Po nějaké době na mě pohlédl, začal si něco nesrozumitelně mumlat a já odolal nutkání hlasitě si povzdechnout. Myslel jsem, že jej jako obvykle přepadnou jeho bludy, ale výraz se mu projasnil.

„Podaj ně... to... to...“

Ústa se mu několikrát otevřela a zavřela, ale nic z nich nevyšlo. Divoce se na mě díval, než ukázal na noviny na konci postele. Automaticky jsem je zvedl a podal mu je. Jaksi mě to zneklidnilo.

Vzal si je a zahleděl se do nich. Frustrovaně však zakřičel, odhodil je a padl na polštář. Chvíli jsem jej sledoval a srdce se mi

prudčeji rozbušilo, když jsem si uvědomil, že se mu třesou ramena a že... pláče.

Doopravdy vzlyká.

Najednou mě cosi uvnitř zamrazilo a – ve vší upřímnosti, sotva jsem věděl, co dělat sám se sebou, natož s ním. Moc dobře jsem si uvědomoval, co bych měl udělat. Ale prostě jsem to v sobě neměl, abych jej dokázal... utěšit. Namísto toho jsem utekl do přízemí.

Když jsem se objevil, Grangerová stála. „Je všechno v pořádku?“ ptala se mě s očima dokořán jistě kvůli rozrušeným zvukům mého otce.

Nemohl jsem nic říct. Chtěl jsem jen odsud zmizet. Vyšel jsem do zahrady a přál si pokračovat a nezastavovat se, ale zůstal jsem u zídky a vdechoval čerstvý vzduch.

Nikdy dřív jsem ho v takovémto stavu neviděl. Jak se s tím mám vyrovnat?

„Seve-“

„Nechci nic slyšet. Myslím, že byste měla jít domů.“

Proč tu musela být, když k tomu došlo? Proč musí být u každého mého okamžiku selhání?

Na má slova nedbala. Slyšel jsem, jak míří vzhůru, a hněv ve mně bobtnal. Odtáhl jsem se od zdi plně připravený vydat se za ní a zeptat se jí, co si myslí, že dělá – proč si myslí, že by se měla vměšovat. Toužil jsem ji dostat pryč od otce, když jsem dorazil ke dveřím. A zastavil se.

Nemohl jsem tomu čelit. Ne teď. Jednodušší bylo nechat ji, ať se s tím vypořádá ona.

Za chvílku se vrátila a zeptala se mě, jestli by mohl dostat uklidňující lektvar. Donesl jsem lahvičku z kuchyně a přinutil jsem se k ní připojit. Konkrétní úkol trochu zmírnil mé rozrušení.

Sledoval jsem, jak s otcem hovoří vesele, což jsem já nedokázal. Co se týká otcovy reakce, no, nereagoval nějak líp, ale o to asi stejně nešlo.

„Nech mňa,“ řekl nakonec.

Po návratu do přízemí jsem se sotva přinutil na Grangerovou podívat. Ona mě, přirozeně, nemohla nechat předstírat, že se poslední půlhodina neudála, jak jsem doufal.

„Není to žádná ostuda,“ začala opatrně po chvíli. „Víc by mě překvapilo, kdybyste tím vším zůstal neovlivněný.“

Instinktivně jsem jí chtěl vyvrátit představu, že jsem čímkoliv ovlivněný, ale nebudu nikoho tahat za fusekly. A asi se mi

ulevílo, že mě nepovažuje za úplně necitlivého, zároveň mě však otrávil možnost, že mohla být kvůli mému chování přehnaně laskavá.

Jsem si jistý, že bych mohl dokázat víc – víc se snažit s otcem.

„Na jednoho člověka je toho hodně...“ pokračovala pomalu. „Je chvályhodné-“

Přerušil jsem ji zaúpením, padl jsem do křesla a promnul si čelo. Takový druh chvály nemůžu vystát. Rozhodně ne, když je tichá a upřímná a naznačuje, že jsem jakási altruistická duše.

Zatímco mě ve skutečnosti pohání jen pocit viny a sobectví.

„Myslím si, že je to chvályhodné,“ potvrdila pevně.

Zatař jsem pěst a cítil jsem se, jako bych mohl spontánně vzplanout silnou směsí rozpaků, studu a – bohužel – potěšení.

„Asi bych měla jít. Budete v pořádku?“

Překvapilo mě, jak málo jsem tuto otázku dřív dostával.

„Naprosto.“

Zamyšleně se usmála.

Jistě, byl jsem v pořádku, až na ten zatracený náhlý popud udělat něco proti jejímu odchodu. Co přesně, nevím.

Zabarikádovat dveře, aby nemohla odejít? Omráčit ji? Uřknout? Zařvat na ni? Vybřepnout vyznání?

Mluvte mi o šílenství!

Ulevilo se mi, když se dveře konečně zavřely a zaslechl jsem zvuk odmístění. Ulevilo, protože jsem dokázal udržet sebekontrolu a klapáčku pevně zavřenou, dokud neodešla.

Tak tedy, může se vše ještě zhoršit?

Může?

Bohužel, dle mé zkušenosti... ano, pravděpodobně...

Úterý, 1. listopadu

17:00 – Withernsea

Otec dnes ráno zemřel. Nebo možná v noci – nevím to jistě.

V každém případě, do ložnice jsem přišel ráno jako obvykle a... prostě nedýchal. Jakmile jsem ho uviděl, věděl jsem, že zemřel.

Ne, že by mě to překvapilo. Častokrát, zvláště v jeho opravdu špatných dnech, jsem si říkal, co najdu, až vstoupím do jeho ložnice. Ale... ve skutečnosti jsem to ještě nečekal. Je to šok – asi natolik, jak mě něco může šokovat.

Počáteční mráčky už začínají zvolna mizet, ale nejsem si jistý, co po nich zůstane. Nic? V každém možném smyslu toho slova?

Když jsem začal jednat, prostoupil mě zvláštní klid. Přišel doktor a pohřebáči. Jen jsem přikývl, když vyjádřili soustrast. Co se na to dá říct?

Museli mě považovat za studený čumák, ale co je mi do nich.

Tedy zemřel; prostě jen tak. Jednu minutu je tady a další ne. A zbývá jen děsivé ticho a klid. Neobvykle znepokojující.

Částečně se mi ulevilo. Odejít tak tiše... Jeho stav by se jen zhoršoval. A přesto... Nevím...

Nevím, co si myslet.

Sobota, 5. listopadu

18:15 – doma, v pořádném domově

Konečně jsem Yorkshire nechal za sebou.

Už nikdy nebudu muset vkročit do té oblasti. Už se nebudu muset plahočit těmi pustými útesy. Už se nebudu muset ztrácet ve starém, prázdném domě. Už nebudu muset odsunovat vlastní život na někdy...

Jako by bylo co odsunovat...

Než jsem dnes odešel, viděl jsem se s Grangerovou. Má perfektní načasování, to se musí nechat.

Vyklízel jsem dům. Otec toho vlastnil málo a nábytek jsem nechal na místě. Nic z jeho věcí nebudu nikdy potřebovat. Několik pytlů jsem naplnil oblečením a naskládal je před dveře, abych je později zlikvidoval. Ani jeho staré šaty nebudu nikdy potřebovat.

Probral jsem se stolem plným dopisů. Žádný nebyl nijak důležitý – účtenky a nevyžádaná pošta, která měla být většinou vyhozena už před lety. Na zahradě jsem zapálil oheň a hodil do něj všechny papíry.

Prošel jsem jeho ložnicí, vytahoval zásuvku po zásuvce a kromě fotografií jsem toho moc nenašel. Docela se zájmem jsem se jeho

fotkami prohrabal – on jako chlapec, jako mladý muž, jeho bratr, lidé, které neznám a... nic víc. Tak to je.

Nic víc.

Seběhl jsem schody a nalil si skleničku.

Samozřejmě bylo ode mě pitomé očekávat, že by... projevil...

Směšné. Tedy pošetilý jsem nebyl poprvé a jistě ani naposledy.

Vypochodoval jsem ven, vše to hodil do plamenů a pak si sedl na zídku, abych pozoroval oheň.

Nepřineslo mi to však žádné uspokojení, jen jsem se víc naštvál.

Odlepil jsem se od zdi, otočil se zády k ohni a došel na konec zahrady. Vytáhl jsem jeho poslední balíček s cigaretami a poslední si zapálil. Párkrát jsem si potáhl, ale následně ji frustrovaně rozšlápl.

Vždyť tu zatracenou věc ani nemám rád.

Řekl jsem si, že není důvod být tak napjatý. Nejde o nic nového. Vždycky jsem věděl, že je to sobecký parchant. A teď je pryč. Všechno to skončilo – poslední, konečná tečka.

Seslal jsem na oheň kouzlo Aquamenti a podíval se na zčernalé zbytky.

A v tom okamžiku se zpoza domu vynořila Grangerová a vůbec si neuvědomovala, do čeho kráčí. „Dobré odpoledne,“ pozdravila a hleděla tázavě na mě, na pytle a doutnající uhlíky. „Co se děje?“

Stočil jsem zrak k nebi a v duchu proklínal toho, kdo mě odsoudil k tomuto mučení. Dnes jsem nechtěl společnost, a už vůbec ne její.

Šel jsem otevřít garážové dveře.

„Kde je váš-“

„Můj otec zemřel.“

Chvilí mlčela a já se pustil do probírání harampádí, které otec nashromáždil a následně odhodil do garáže.

„Je mi to tak líto,“ ozvala se nakonec.

„Nemusí,“ odvětil jsem rázně. „Mně není.“

Ztuhl jsem při prohrabávání skříně se starým nářadím a přál si, abych se raději kouzl do jazyka. Ztěžka jsem si povzdechl a čekal, že v záchvatu znechucení odpochoduje.

„A bylo to z přirozených příčin,“ dodal jsem a ještě jsem tak prohluboval jámu, kterou jsem si vyhloubil. „Infarkt – kdybyste byla zvědavá, jestli mi už nedošla trpělivost a nepomohl jsem mu.“

Jakmile jsem ta slova vypustil z pusy, cítil jsem se směšně. Co mě to popadlo, abych něco takového říkal? Frustrace začala mizet, aby ji nahradilo zklamání.

„Propáníčka, proč bych si to měla myslet?“ zeptala se poněkud překvapeně.

„Ne že bych k tomu neměl předpoklady...“ zamumlal jsem a notně jsem zatoužil, aby odešla a nechala mě mé mizérii.

Zjevně ignorovala mé přiznání a namísto toho jen řekla: „Víte, měl jste něco říct... Někomu to říct...“

Pokrčil jsem rameny a prošel kolem ní do zahrady. Co přesně říct? A komu? Jí?

Dobře... dokážu si představit, že bych se zachoval takto...

Následovala mě a já se odvážil na ni pohlédnout. Zírala na zbytky po mém ohni, konkrétně na fotografie, které jsem spálil. Měl jsem nutkání bránit se před tím nějakým – podle ní – bezohledným činem. Ale pak jsem si řekl, proč se starám o to, co si myslí?

Samozřejmě začínalo být bolestně zřejmé, že se starám víc, než bych měl, ale momentálně nemám sílu zabývat se tímto problémem. Prostě ho budu ignorovat.

Ale patrně jsem ji podcenil... zase. V jejím obličejí se nezračila výčitka, ale zvědavost a já si v duchu povzdechl.

„Je zřejmé, že jste s otcem nebyli schopni se shodnout...“ začala.

Odfrkl jsem si.

„Ale neměl byste podceňovat význam toho, jak jste dokázal vše odsunout stranou a zůstat s ním a dosáhnout určitého stupně -“

„Mezi mnou a otcem nedošlo k žádnému vyřešení vzájemných problémů, slečno Grangerová,“ přerušil jsem ji. „Muž, kterého jste poznala, nebyl mužem, který pohrdal mnou i mou matkou.“

Sám na sebe jsem se zamračil, že jsem toho odhalil příliš.

„Proč vámi pohrdal?“ zeptala se tiše.

Okamžitě mi blesklo hlavou, že na toto téma za žádných okolností neřeknu ani slovo. Nebyla to její starost – s ní to nemělo nic společného.

Ale... pak mě napadlo, jestli by bylo opravdu tak špatné, kdybych promluvil. Možná jsem potřeboval někoho, kdo by poslouchal a řekl mi, že jsem byl v právu, nebo že plácám nesmysly, nebo že jsem absurdní, nebo že jsem sobecký, nebo... cokoli. Alespoň budu vědět, jak na tom jsem.

A ani nejde o nic, co bych musel skrývat. Nejedná se o nic šokujícího nebo dramatického. Žádné temné tajemství.

„Prostě... se mě bál,“ zamumlal jsem nakonec. „Bál se i mé matky. Pochopil jsem to až jako starší, ale ano, všechno to pramenilo ze skutečnosti, že se bál kouzel.“

Z toho vznikla jeho hořkost. Zrodila se z jeho názoru, že magie je nepřirozená – že jde proti všemu, co se kdy naučil. Ale šlo jen o část problému.

„Nikdy nepodceňujte křehkost mužské pýchy, slečno Grangerová.“ Podíval jsem se na ni a ona byla zamyšlená. „Měl pocit, že ho o mužnost připravila manželka, která dokázala věci, o nichž se jemu ani nesnilo. A pak měl syna, jehož jediným zájmem byla magie.“

Nikdy mě mudlovský život nezajímal. A on, odměřený, nevraživý muž, se nikdy nepokusil projevit zájem o mne. Spíše naopak.

„Opravdu se bál především mě, zvláště po koupi hůlky. Věděl, že matku zvládne. Nikdy proti němu nepoužila kouzla ve vzteku. Se mnou si jistý být nemohl – to on býval terčem tolika mých dětských výbuchů nekontrolovatelné magie.“

Jednou jsem mu nechal zmizet všechny cigarety – to se mu obzvlášť líbilo. Líbilo se mu to skoro tak, jako když jsem v pěti letech zamkl dům a jeho nechal venku. Špička ledovce.

Povzdechl jsem si. „V každém případě přišel bod zlomu. Tehdy jsem se po šestém ročníku vrátil domů a zjistil, že vzal kramle. Znovu jsem o něm slyšel až před čtyřmi lety, kdy se mi na prahu objevila mudlovská sociální pracovnice. Takže vidíte, nic se mezi námi nevyřešilo, protože jsme o tom nikdy nemluvíli.“

A možná jsem nevědomky doufal, že k tomu jednou dojde. Možná jsem doufal, že jednou projeví lítost, nebo... nějaké city ke mně. Ale upřímně, otce nikdy ani nenapadlo, že by se choval špatně. Protože si určitě neuvědomoval toho vždy přítomného kostlivce ve skříni? A pokud jde o mne, šlo o hromadu kostlivců.

Podle jejich dalších slov mi musela číst myšlenky.

„Nemohl být celou dobu zcela slepý k vaší přítomnosti. I když nikdy nic neřekl. Nemohlo to nic neznámenat...“

Zjevně je optimistka, že ano? Neuvědomuje si, že ty domněnky – a přiznejme si, nepodložené – nestačí a nikdy nebudou.

„Teď už je to ale diskutabilní, že?“ chtěl jsem opustit téma.

Věci se nemusí vyřešit, ale asi jsem měl příležitost podívat se na ně z lepší perspektivy. A to je skutečně víc, než v co jsem kdy doufal. Možná to bude stačit, abych vše pochopil. A pokud ne, pak mě další emocionální přítěž nezabije.

Rozhlédla se po okolí. „Co teď budete dělat? Co se stane s tímto místem?“

Podíval jsem se na dům a necítil absolutně nic. „Vrátím se domů a s tímto místem se nestane nic. Těžko ho můžu prodat. Kdo rozumný by platil za tuhle k zániku odsouzenou hromadu cihel?“

„Asi máte pravdu.“ Pohlédla na kraj útesu – o truchlivém osudu domu nebylo pochyb. Její sentimentalita mě nepřekvapuje.

Vyhrnul jsem si rukávy a zamířil zpět do garáže. Už jsem začal prohledávat další krabice, když dveřmi zazněla slova.

„Auto si necháte?“

Zastavil jsem se a téměř usmál – jen téměř. „Nevidím důvod, proč ne.“

Ona se tedy usmála – drobně.

Zmenšil jsem auto na velikost angličáku a schoval je do kapsy.

„Kdybyste se někdy rozhodl naučit řídit, zákonně, myslím, s řádným řidičským průkazem a tak, ráda vám pomůžu...“

To určitě! Ona je ten poslední člověk na světě, za kým přijdu kvůli hodinám řízení! Už ji vidím, jak se usmívá, zatímco já kolem sebe tápu jako nováček, kterým jsem. „Budu si to pamatovat,“ přikývl jsem.

Potěšilo ji to a nadšeně se rozhlédla po garáži. Věděl jsem, co přijde – nabídka pomocné ruky.

„Slečno Grangerová, odpusťte, ale rád bych to tu dokončil, než se setmí...“

„Ach,“ vydechla zvolna. „Dobře, jistě. Nechám vás pracovat, jestli to tak chcete. Možná se uvidíme později...“

No, ona mě určitě neuvidí později, přinejmenším určitě ne tady.

Odchvátala a já se snažil nemyslet na to, že mě možná považuje za hrubce. Už tak mám spoustu věcí na přemýšlení. I tak se cítím pod psa.

Zbavil jsem garáž všeho k vyhození a ostatní jsem nechal na svém místě. Na dveře do domu i garáže jsem seslal zamykací kouzlo. Ačkoli nevím, proč jsem se vůbec obtěžoval. Kdyby se sem někdo vlámal, nic by se nestalo... Přesto mi to přišlo jako správná věc.

Před odchodem jsem musel ještě něco udělat. Vzal jsem popel svého otce a rozptýlil jej na útesu. Nenechal žádné konkrétní pokyny, ale věděl jsem, že tady by byl raději než kdekoliv jinde.

Takže to bylo posledním potvrzením mého vztahu s otcem. Neuspokojivícího a nedostatečného vztahu, ale možná měla Grangerová pravdu. Možná se o posledních letech přeci jen dá

něco říct. Nemusely napravit minulost, ale alespoň daly příležitost k zajímavému srovnání.

A než jsem se přemístil, naposledy jsem se podíval na šedé moře a rozhodl se, že se mi po tomto místě stýskat nebude.

Jedno mě však ochromilo.

Jsem v podstatě svobodný muž – bez povinností, odpovědnosti... rodiny...

Podivné, že to vlastně není osvobozující; spíše jen velmi skříčující.

18:50

Ale je hezké být doma.

Strašně jsem zanedbával svoje květiny.

Pondělí, 7. listopadu

9:00 – doma

Docela zvláštní být zase ve svém vlastním prostředí. Podvědomě čekám výhled z okna na neúrodnou, pustou zem, a ne na rušnou ulici. Pořád čekám, že uslyším ostrý otcův křik. Nebo zvuk vln narážejících na skály.

Dnes mě však něco zaměstnává.

Dostal jsem vzkaz od Minervy, abych se s ní co nejdříve setkal. Bojím se, že mě chce vidět, protože se dozvěděla o otcově smrti.

Jenže... Minerva mě zná natolik dobře, aby si uvědomovala, že o tom nebudu chtít – bože chraň – mluvit.

Takže musí jít o něco nesouvisejícího. V tom případě skutečně probudila moji zvědavost.

Taky nesmím zapomenout cestou zpět nakoupit. Nemám tu nic k snědku.

16:00 – U Prasečí hlavy

Hm...

Nejsem si jistý, co jsem právě provedl – s čím jsem to souhlasil.

Tedy samozřejmě vím, ale nejsem si jistý následky, které jistojistě budou. Vždy bývají. Kdybych Minervu neznal, myslel bych si, že záměrně využila mého stavu.

Každopádně do Bradavic jsem dorazil během odpoledne a Minerva na mě čekala v kanceláři.

„Severusi!“ volal na mě Brumbálův portrét, jakmile jsem vstoupil.

„Brumbále,“ pronesl jsem a věnoval mu jen ten nejkratší pohled.

„Slyšela jsem, že váš otec zemřel. Je mi to líto,“ okamžitě zasáhla Minerva a já v duchu zasténal obavami, že jsem se mýlil.

„Proč jste mi nic neřekl? Musela jsem se to dozvědět zrovna od Hermiony Grangerové.“

Asi si všimla mého zamračení, protože pokračovala: „Nebojte se, neroznáší to po okolí.“

„Tedy to není jediný důvod, proč jste mě chtěla vidět?“

„Ne...“ odmlčela se a nerozhodně na mě pohlédla. „Je to trochu... Mám problém, víte... ehm-“

„Zjevně,“ zamumlal jsem pro sebe při jejím váhání.

„Jde o Horacia. Onemocněl -“

Slyšel jsem dost. Postavil jsem se připravený prostě odkráčat.

„Ale Severusi -“

„Ne, Minervo,“ přerušil jsem ji pevně. „Nemám zájem.“

Vyskočila na nohy a vyšla zpoza stolu, ještě než jsem se dostal ke dveřím. „Bylo by to jen na pár týdnů – tak do Nového roku.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Prosím, jsem zoufalá. V tak krátké době nedokážu najít nikoho vhodného a většina učitelů neví, kde má kotlík dno, jinak bych jim rozdělila úkony!“

„Nejsem učitel, Minervo. S tím postem jsem nesplynul. Nemyslíte si, doufám, že jsem to místo přijal, protože jsem chtěl? Víte, že šlo o součást jeho směšně nepochopitelných machinací.“ Pohled jsem nasměroval na Brumbála, který nás mlčky sledoval.

„Ale občas jste si to užíval,“ podotkla tiše, přesto zcela vážně.

„Copak Pomona opět pěstuje své speciální rostliny?“

„Severusi, vaše výsledky byly vždy z nejlepších! A zapomněl jste, jak často Zmijozel vyhrál školní pohár, když jste jej měl na starosti?“

„Lichocením se nikam nedostanete, Minervo. Kromě toho zaměňujete moji nezkrtnou potřebu úspěchu ve všem za vrozenou lásku k té práci a touhu jednat ve prospěch dětí.“

„Co jiného máte tedy naplánováno? Plánoval jste vůbec něco? Našel jste si novou práci?“

Sakra, dostala mě. Ohledně mého zaměstnání jsem neučinil žádný pokrok. Jako bych neměl čas, což je samozřejmě směšné, když uvážím ty hromady hodin v posledních měsících, které jsem strávil nudou.

„Víte dobře, že ministerstvo suplujícímu učiteli platí dobře. Lektvary můžete učit i se zavázanýma očima. Budou to snadno vydělané peníze a můžete využít příležitosti zamyslet se nad dlouhodobější kariérou.“

Začínal jsem se vzdávat. Cítil jsem to a bojoval proti tomu. „Minervo – co když se nechci vracet sem?“ Tvrdě jsem se na ni podíval a ona mi pohled nedokázala opřevzat.

Nebyla to výmluva. Jedna věc je strčit sem občas nos, ale trávit celé dny v těchto zdech... Nejsm si jistý, že chci být mezi všemi těmi vzpomínkami.

„Ano... máte pravdu. Chápu vás. Omlouvám se, že jsem vás zaskočila, Severusi.“

Ted' jsem jistě mohl odejít. Ale zaváhal jsem a přemýšlel, že bych mohl zvládnout pár týdnů v hradu. Opravdu jsem nechtěl zůstat doma jen s vyhlídkou na lelkování, nudu k uzoufání a se společností destruktivních myšlenek.

Váhal jsem příliš dlouho. Minerva evidentně postřehla příležitost a chopila se jí. Promluvila ke mně jen s nepatrným nádechem zoufalství.

„Podívejte, jsem ochotná vyslechnout všechny vaše podmínky. Jestli chcete hrad večer opouštět, dobře. Pokud chcete, aby někdo dohlížel na vaše tresty, dobře. Pokud chcete být omluven z večeri v síni, dobře -“

„Co láhev Ogdenské za každý týden pobytu?“

Zatvářila se kysele. „Promiňte?“

Po zralém uvážení (nebudu moci odejít, pokud bude souhlasit!):

„Co když bych vám sepsal své požadavky, a vy mě můžete každý týden něčím obdarovat, abyste vyjádřila svůj vděk? Jednou stříbrný kotlík, jindy bych zase uvítal -“

„Budu sama učit lektvary, než bych se uchýlila k nakupování stříbrných kotlíků!“

„Minervo, vždyť víte, že to rozpočet unese.“

Pač se zasmála. „Budete souhlasit, nebo ne? A koupím vám jednu láhev whisky, jestli vám to usnadní rozhodnutí.“

Sto a jedna myšlenka mi proběhla hlavou, když jsem uvažoval, co dál. Ale to rozhodnutí se zdálo opravdu snadné. Nějak mě

nečekaly lepší nabídky, že? Žádní zaměstnavatelé mi neklepali na dveře.

„Jen do konce roku,“ varoval jsem ji.

Spráskla ruce. „Výborně! Opravdu se mi ulevilo!“

S nemalou hrůzou mě napadlo, že by se mohla zcela zapomenout a obejmout mě, tak nadšeně vypadala. Nicméně rád podotýkám – na Minervu se můžete spolehnout, že se nenechá unést, a brzy zapadla za svůj stůl.

Děsím se představy, co by se jinak mohlo stát. Co se mě týká, naše blíže nedefinované přátelství by bylo účinně zničeno.

„A budou to dvě láhve whisky,“ prohodil jsem při odchodu. „Jedna za každý měsíc mého pobytu zde.“

Středa, 9. listopadu

12:30 - Bradavice!

Tak, jsem zde. Nebyl jsem doma ani dvě minuty a mám zase sbaleno a tentokrát jsem se přesídlil daleko za Yorkshire, na Skotskou vysočinu.

A ano, částečně si nejsem jistý, zda dělám dobře, ale zaměstnat si něčím hlavu by mohlo být prospěšné. Nejsem si jistý, jak dlouho snesu posedávání, plus – nejspíš víc než co jiného – potřebuji peníze.

Kdo ví, možná je to nejlepší rozhodnutí od...

Počkat... Jak, hrome, narazím na Grangerovou, když jsem se uvrátil sem, do hradu?

Těžko se objeví v tomto srdci lesů!

Hm.

Zjevně jsem to nepromyslel důkladně.

19:00

Dlužno podotknout, je požitek být zase zde.

Dnes večer jsem vkrácel poprvé do Velké síně a za zvuku omráčeného ticha se posadil. Ticho bylo následováno kakovonit

kvapného šeptání. Minerva oznámila, proč jsem zde. A studenti zareagovali různorodě.

Musím napsat, že většina vypadala vyděšeně.

Ti, kteří se usmívali na své sklíčené protějšky, jsou zjevně ti, kteří nepokračují v lektvarech na úrovni OVCE.

To je v pořádku. Najdu si jiný způsob, jak je terorizovat.

Zmijozelové vypadají velmi samolibě. Což je také v pořádku, až na skutečnost, že svoje postavení pravděpodobně přehodnotí, až s nimi skončím. Viděl jsem stav kolejních bodů, že? Horacio je nechal velmi poklesnout.

Tedy žádné překvapení.

Zítřka se ujmu první hodiny u pátáků či šestáků. Slabšího člověka by to vyděsilo. Mne však nikoli. Dokonce se na to i těším.

Poznámka na okraj – je mi zle. Asi jsem přecenil své síly u večere. Abych byl spravedlivý, počítám, že jsou to tři měsíce, co jsem zažil ukázkové jídlo domácího skřítka.

Čtvrtek, 10. listopadu

9:57 - podzemí

Je po první hodině.

Patrně jsem zapomněl, jak ignorantští dokážou ostatní být. Merline.

Je moc žádat alespoň o jedno dítě, které vstoupí do učebny s víc než jen jednou mozkovou buňkou k použití?

Následují první ročníky. Jistě budou vrcholem mého dne.

Myslím to upřímně.

11:00 - sborovna, dopolední přestávka

Zdá se, že se mi první ročníky nedokáží podívat do očí.

Jaképak asi příběhy jim navykládali starší studenti? Nebo mě má pověst opravdu tolik předcházet?

Zjevně jsem bradavicovou legendou.

17:00

První den za mnou a vše je v pořádku. Více než v pořádku. Cítím se dobře, že jsem celý den dělal něco praktického, užitečného. Je to změna. Nepochybují, že na konci měsíce si budu rvát vlasy, ale i tak – já to dokážu.

Také je změna mít kolem sebe lidi. Momentálně s několika sedím ve sborovně.

I když ta Charlotte je zvláštní. Nezdá se, že by se ke mně chtěla přiblížit. Ani na tři metry. Stála u servírovacího stolku, když jsem si šel nalít čaj, a vystřelila pryč přes celou místnost! Mám hrozný pocit. Jestli ona se nebojí toho, že na ni skočím, či jí nabídnu sňatek, nebo Merlin chraň, promluví s ní.

Bůh ví, co jí Minerva, nebo některá z její kohorty, o mně navykládala.

Asi půjdu a řeknu jí: „Klid, nejste můj typ.“

Ale čelme tomu – představa, že mám nějaký ‚typ‘, je směšná.

Pátek, 11. listopadu

Jestli mi z učitelování něco chybělo, pak syčení: „Deset bodů z Nebelvíru!“

Uspokojení vyplývající z takové zábavy se nesmí brát na lehkou váhu. Obzvláště, když vidíte, jak Minerva McGonagallová sevře rty po každé, když jde kolem hodin.

To ona měla tu troufalost znovu mě najmout, pak musí nést následky.

Umírám touhou po prvním trestu, ale nikdo se ještě neodvážil u mě šlápnout vedle. Chce to čas. Jakmile pel novosti mé přítomnosti pomine, začnou se dopouštět přestupků vpravo, vlevo i uprostřed.

Sobota, 12. listopadu

23:40 – postel

Zažil jsem tak dobrý večer, že jsem v nebezpečí básnění.

Což nesmím, samozřejmě.

Jelikož je sobota večer, pár se nás vydalo do Prasinek ke Třem košťatům na skleničku nebo dvě (pět). A asi hodinu po našem usazení kdo nenakráčel do hospody?

Potter, paní Potterová a Grangerová. Díky bohu bez známek Weasleyho.

Nemůžu říct, že by mě nějak zvlášť potěšil pohled na Potterovy. Vyhýbám se jakémukoliv kontaktu s nimi od té směšné poznámky Grangerové o rodičovské postavě. Fuj. Přesto mi nevadil důkaz omylnosti mého předpokladu, že ona nikdy nezavítá do těchto končin.

Jakmile byli spatřeni, mí kolegové na ně začali mávat a křičet. Já, přirozeně, jsem zůstal stoický. Napůl jsem doufal, že pozdraví a pak odkvácí jinam. Ale bohužel se k naší malé skupině víc než šťastně připojili. Říkám bohužel, protože nejlepší místo, kam si přisunout další židle, bylo vedle mě. A Potter dorazil jako první.

A, předobry Merline, na úvod konverzace pronesl: „Všecko v cajku, kamaráde?“

Jako kamaráde?

Bože na nebesích.

„Bude, když mi tak už nikdy neřeknete,“ zamumlal jsem.

Jen se zasmál – přímo do mého obličej.

Jak jsem viděl, Grangerová mluvila s Minervou, takže bylo jasné, že jsem uvízl s našim malým zázrakem. „Co zde děláte?“ zeptal jsem se bez zájmu.

Usrkl si... máslového ležáku (kdy dospěje?)... než odpověděl, že: „Děti jsou s Molly a my si vyšli.“

Pak jsem umkl, jelikož se můj seznam témat ke konverzaci s Potterem vyčerpal. Samozřejmě on víc než šťastně pokračoval v zahájeném rozhovoru.

„Překvapilo mě, že jste se vrátil učit.“

„Nevrátil jsem se učit,“ vyvrátil jsem jeho přesvědčení. „Jen prokazuji profesorce McGonagallové laskavost.“

„Laskavost, to se podívejme!“ Přisahám, že pochybovačně zvedl obočí.

„Nemyslíte snad, že si užívám ty hordy sebestředných, ignorantských, neuctivých a nevděčných oslů, že ne?“

Mám obavy, že jsem se trochu rozohnil, protože Grangerová to zjevně zaslechla a teď nestydatě poslouchala. Rázem mě přepadly rozpaky...

Potter jen pokrčil rameny.

„Co, u všech všudy, vás tedy vedlo k tomu, že jste souhlasil s návratem – i na krátký čas?“ zeptala se Grangerová podezřívavě.

Proč se všichni snaží přinutit mě k přiznání tajné lásky k funkci profesora lektvarů? Důkazy přeci mluví samy za sebe. Pro smilování boží – byli přeci mými žáky! Kdyby má životní dráha ležela ve formování mladých myslí, pak bych s většinou z nich nejednal jako s odpadem, ne?

Choval jsem se k nim jako k odpadu, protože jsem byl patologicky frustrovaný a zahořklý ze zaměstnání být zatraceným profesorem lektvarů!

Jak prosté!

Nepochybně nevěří, že jsem schopen prokazovat přízeň druhým.

Ale mohli by uvěřit následujícímu: „Nedokázal jsem se zříct příležitosti, aby se o mě starali domácí skřítci?“ zeptal jsem se

naplno a upil whisky. „Toddý, jedna ze skřítek, je hotový malý zázrak.“

K mému překvapení Grangerová ztuhla – s výrazem nevíry ve tváři. Obrátil jsem se k Potterovi a ten jen takřak že nevyprskl smíchy.

„Hermiona vášnivě bojuje za zrovnoprávnění domácích skřítků,“ vysvětloval konspirativně.

Přikývl jsem na souhlas. Jak typicky Grangerovské je zrovnoprávnění skřítků? No vážně, může být ještě víc klišoidní?

Tvářila se kamenně jako za dob našeho znovuseznamování.

„Klid, Grangerová,“ prohlásil jsem rozvážně. „Nenutím Tobby mýt mi nohy každý večer...“

Potter vyprskl do sklenice a nad upjatým výrazem Grangerové se rozchechtal. Ne často se směju vlastnímu vtipu – podle mého názoru to jen sniží jeho hodnotu – tentokrát jsem se však málem neovládl.

„Vím, že si ze mě střílíte,“ poznamenala prezíravě a lehkomyšlně pokrčila rameny.

„Střílím? No, proč se nezeptáte Toddý? Tedy až skončí s leštěním mé sbírky kotlíků...“

„Není to zábavné,“ ozvala se nesouhlasně, ale viděl jsem, že si rukou stírala ze rtů úsměv! Ha!

„Já se nesměju, to Potter.“

„Harry by měl být rozumnější.“

V té chvíli se dovnitř vklátil Hagrid, načež se Potter omluvil a spolu s manželkou se připojili k poloobrovi. Mezitím Grangerová – k mé tajné hrůze a, ano, uspokojení – vklouzla na Potterem uvolněné místo. Kéž by tu byl Weasley.

„Tak jak se vede?“

Vím, že tato navenek nevinná, ale zkoumající otázka obsahovala ještě jednu vrstvu a měla co dělat s otcem.

„Dobře,“ odpověděl jsem úsečně a doufal, že se v tématu nebude dál vrtat. Nevím, jestli chce věřit, že mě otcova smrt zdrtila – chce-li vidět důkaz rozrušení, pak bohužel musím říct, že žádný neexistuje.

Způsob otcova odchodu ve mně samozřejmě vyvolal jistou ponurost, ale jeho smrt mě neovlivnila nijak nepříznivě. Prostá pravda zní, že veškeré škody způsobené tímto mužem se projevily a zakonzervovaly již před lety. Nemluvě o tom, čím jsem si v průběhu těch let prošel já sám.

Možná bych před ní měl naznačit jistou úroveň vnitřní bolesti. Co by asi udělala, kdybych jí vážně předložil nějakou stupidnost jako ‚Beru každý den, jak jde,‘ nebo ‚Držím se‘?

Bylo by to ode mě neodpustitelné, určitě, ale stejně... Možná bych získal pár bodů za snaživost.

Nikdy jsem se nepokusil vyvolat v lidech lítost, aby mě měli rádi, že? Postavme se tomu čelem – mohl bych rozprávět poutavý příběh o mé bídě a utrpení a nebylo by to až tolik pravdě vzdálené.

Ale tato berlička je příliš patetická i pro mě, abych o ní vážně přemýšlel.

Až tak zoufalý nejsem!

Ale zpět k tématu – reakce Grangerové na moji poznámku nebyla o nic méně poutavá, než kdybych vymaloval nějaký ubohý obraz sebe sama. Vlastně se usmála tak, že jsem si říkal, jestli neví něco, co já ne.

Co se týká mě.

„Copak?“ zeptal jsem se podezřívavě.

„Nic,“ odpověděla zlehka a usmála se do sklenice, když z ní upíjela.

„Copak?“

„Muži,“ prohlásila a trošku zavrtěla hlavou, jako by lámala hůl nad zmíněným pohlavím.

Její prezíravost mě otravuje, abych byl upřímný. Weasley musí být opravdu prvotřídní kretén, když jí natolik pokřivil perspektivu.

„Grangerová -“

„Říkejte mi Hermiono.“

„Co je špatného na Grangerové?“

„Myslela jsem, že jsme pokročili za příjmení, to je vše.“

„Na takové věci existují hranice?“

„Podle mé zkušenosti ano.“

Potlačil jsem hlasitý sten. Nenávidím, když mě něco zaskočí. Zvláště když na to nejsem připravený a když u toho je někdo další.

A navíc seděla děsivě blízko. Napůl jsem si přál, aby Potter zůstal na místě. Alespoň bych se pak neocítl v nebezpečí, že přijdu o rozum. Takto mě ničila její přítomnost. A předsednutí nebylo možné, protože už jsem byl asi nejbliž Arguse Filche, jak jsem kdy chtěl být.

„Tak co budete dělat, až skončí vaše dva měsíce? Tedy jestli skončí, samozřejmě.“

„Co myslíte tím ‚jestli‘?“

„No, člověk míní a tak, ..“ Skutečně se usklíbala.

„Horacio se vrátí v lednu, ujišťuji vás, Grangerová. A jestli ne, já už tam tvrdnout nebudu.“

„Co tedy budete dělat?“

Sevřel jsem sklenici pevněji; touto otázkou mě dokázal otrávit každý. Ale sakra, kdybych věděl, co chci dělat, nepropůjčil bych se Bradavicím.

„Tedy, mým paušálním cílem je stát se po příštích volbách ministrem kouzel,“ prohodil jsem lehkovážně.

Ha! To jí zavřelo pusou!

Ne na dlouho. „Vážně vtipné. Takže v podstatě nevíte.“

„Ne, nevím.“

To šlo dobře, že? S ní jsem se stával skutečným idiotem i bez nějakých zvláštních příčin. Zoufale jsem se snažil věci uklidnit.

„Co Yorkshire? Otcův dům ještě není v moři?“

„Ehm, to opravdu nevím. V poslední době jsem tam nebyla. Přemýšlela jsem, že obměním trasu procházek – občas je změna příjemná.“

Nu, to bylo zajímavé.

„Otec by taková slova jen nerad slyšel,“ ušklíbl jsem se sardonicky. „Není parádnějšího placu než naše kúty, tož ba.“

Usmála se. „Myslím, že měl pravdu. Řekněte mi, když jste vyrostl na severu, kde je váš akcent?“

„Myslíte, proč se nepostavím před třídu a neřeknu: ‚Tož moge vás zaučit očaryt glove, zmamit zmysle‘?“

Zahihňala se nahlas, a když se pár společníků podívalo, co je tak zábavné, snažil jsem se vypadat jako já nic, já muzikant.

„Nikdy jsem žádný přízvuk nepochytil,“ vysvětlil jsem, když se uklidnila. „Možná by se to stalo, kdybych chodil do mudlovské školy.“

Díky bohu, že nepochytil. Jen to k tomu mohu říct.

„Aha.“

Chvilí mlčela. „Máte nějaký návrh, kam bych mohla zajít příště?“

Bolestně mě ponoukalo navrhnout jí vysočinu! A tak, abych ulevil nekřidu, doporučil jsem jí jihozápadní pobřeží.

Skvělé.

V podstatě jsem jí řekl, aby šla odsud co nejdál. Doufám, že to tak neuvidí, ale... Je pevným pravidlem, že mě moc štěstí nepotkává.

Zdalipak se někdy brzy vrátí ke Třem košťatům?

Jen se modleme, aby to bylo bez zatraceného, iritujícího Pottera.

Úterý, 15. listopadu

13:00 – oběd

Málem jsem se dnes uprostřed sborovny dostal do výměny urážek s Rolandou. Nebyla to moje chyba. Ta slepice prostě pozvala toho pablba Weasleyho, aby tu vedl seminář o famfrpálu. Pravda – jen na jeden den, ale Merlině, je nezbytné, aby se takový povaleč toulal po hradě?

„Weasley je famfrpálový hráč na houby,“ řekl jsem jí. „Lepší instrukce by podala Ufňukaná Uršula.“

„Není na houby, Severusi,“ odpověděla uražená mým odmítáním toho, co ona považovala za skvělý nápad.

„Pak tedy pomalý sestup Kanonýrů nemá nic společného s Weasleym? Harpie jim minulý týden natrhly zadek, ne?“

Ten výsledek mě velmi potěšil.

„Je pravda, že poslední dobou nehraje nejlíp, ale má znervózňující osobní problémy –“

„Znervózňující?“ ušklíbl jsem se. „Jistě pro něj bylo velmi znervózňující padnout cizí ženě do postele. Tak jej to znervóznilo, že záměrně opomněl informovat manželku o svém opovrženímhodném konání.“

Podívala se na mě tak, až mi došlo, že jsem se patrně ve svém znechucení poněkud rozohnil.

„Od kdy jste tak morální a ušlechtilý? Tato prudérnost je nová, nebo ve vás vždycky byla? Opravdu jej musíme soudit –“

„Dělá ze sebe oběť –“

„Nedělá –“

„Otevřete oči, Rolando, je to naprosto sebestředný id-“

„S vámi to nemá nic společného, Severusi, tak proč si ty poznámky nenecháte pro sebe?“

Navztekaně pak odešla, pravděpodobně protože si uvědomovala, že mám pravdu.

Teoreticky bych se mohl kontaktu s tím zrzavým ufňukancem vyhnout. Patrně však budu chtít nezřízeně jej otravovat.

Uvidíme.

Pátek, 18. listopadu

17:30 – (měl bych opravovat, ale můžu se na to vyprádnout)

Tolik k příjemnostem žít zase mezi lidmi!

Ve sborovně jsem si hleděl svého a trochu psal, když se zvučně jako zvon ozvala Pomona:

„Co je to za knihu, co do ní čmáráte, Severusi?“

Ta poznámka mě urazila ve vícero směrech. Nikdy jsem to nedělal a nikdy ani nebudu čmárat. Ani jsem nikdy neoceňoval, když někdo strká nos do mých záležitostí, obzvláště když hned několik tváří zajímá má odpověď. Když na to přijde, copak muž nemůže psát do knihy, aniž by jej čekala inkvizice!?

Chystal jsem se velmi nevzrušeně odpovědět, že někam musím zapisovat své vědecké nápady, když Minerva bezstarostně poznamenala:

„Je to jeho deník.“

Po chvíli ohromeného ticha se Pomona uchechtla. „Deník?“ hleděla na mě překvapeně. „Vy si vedete deník, Severusi?“

Minerva by si měla hlídat záda – to je vše, co k tomu řeknu.

„Ano,“ odpověděl jsem upjatě.

„Co píšete o mně?“ snažila se dychtivě zjistit Pomona. „Bojím se pomyslet!“

„Severusi, pojmenoval jste svůj deník?“ přizvukovala Rolanda. „Nebo jde jen o staré ‚Drahý deníčku‘?“

Všichni se tlumeně rozchechtali. Asi si myslí, že jsou zábavní, že? Minervu přepadly lehké rozpaky, ale i když prohodila: „Netrapte ho,“ mohla se smíchy zadusit.

Tohle vše mě vůbec nepobavilo, samozřejmě že ne. A zcela oprávněně jsem mohl rozzlobeně vystřelit pryč, nebo vyvolat v Minervě pocit viny, že zesměšnila mé – jak by se ukázalo – procvičování v tolik potřebné sebereflexi.

Nicméně, dávám jim zabrat docela často, takže jsem připraven držet se zpátky.

Pro teď.

Sobota, 26. listopadu

9:30 – kabinet

Výstavní vidlák Weasley dorazil. Jedno bylo zvláštní – patrně si neuvědomil, že jsem zpět v Bradavicích, třebaže zaskákuji za Horacia. Myslím, že mě začíná považovat za svého osobního učitele, když se tak nečekaně a pravidelně objevuji. Dobře.

Každopádně celý den ho následovaly hordy exaltovaných dětí a ten otrapácký dacan si to užíval, to tedy ano.

Nesnáším lidi, co vyhledávají pozornost.

A Minerva v mých očích klesá, bohužel to musím říct. Velmi mě zklamala.

Ráno u snídani vstala a k dětem pronesla škrobenou, leč podlézavou řeč o tom, jaká čest je přivítat proslulého bývalého studenta. Když jí přes rty splynulo ‚vzor‘, málem jsem vstal a odešel. Nad většinou takových ‚vzorů‘ bych nejráději zlomil hůl.

Plně si uvědomuji, že již nežijeme v temných časech, ale proč nikdo nevidí, že Weasley si potlesk nezaslouží? Cizoložství stranou, dělá jediné – sedí na koštěti a pokouší se chytit Camrál. Proč by něco takového mělo být důvodem k obdivu?

Přesně toto kouzelnický svět potřebuje, že ano? Celou generaci dětí, které touží vyrůst v Ronalda Weasleyho.

Není to dobré. Než zmizí, budu se muset po večeri uklidit do Prasinek, jinak nevím, co udělám.

Pro teď se ukryju v podzemí. Je to pro Weasleyho dobro.

18:30 – podzemí

Z mé strany byl odchod do Prasinek velkou chybou.

Bože. Prvotřídní hudlařina.

Seděl jsem U Prasečí hlavy, popíjel pivo a bezcílně jsem se díval z okna, když jsem uviděl Hermionu Grangerovou kráčet po ulici a ztratit se U Džina v láhvi.

Stydím se to přiznat, ale než jsem si uvědomil, co dělám, vyskočil jsem na nohy. Nestává se často, že bych opustil tři čtvrtiny piva, řeknu vám. Stál jsem na ulici a nevěděl, co přesně udělám.

Zvažoval jsem, a bylo jasné, že zvažovat budu, jestli se neukryju a nebudu předstírat, že jsem ji nikdy neviděl, když vtom mi padl zrak na Weasleyho spěchajícího vesnici k hradu. Také si všiml Grangerové?

Bez přemýšlení jsem se mu vydal v ústrety. Jeho výraz potemněl a krok zpomalil. Asi plánoval, že mě bude ignorovat, což bylo rozumné, ale já mu nechtěl dovolit jen tak mě minout.

„Weasley,“ oslovil jsem ho, možná trochu mrazivě.

Zastavil se přede mnou a založil si ruce. Bylo to gesto obranné i mírně zastrašující.

„Co chcete, Snape?“

Nic jsem neřekl.

„Co máte za problém? Po čem to jdete?“ Očima sklouzl k Džinovi v láhvi a tváří mu proběhl záblesk pochopení. „Možná po mé exmanželce?“

Zaskočil mě, krapet. Než jsem se zmohl na odpověď, temně se uchechtl.

„Myslel jste si, že jsem si nevšiml? U Merlina, zahnal jste sám sebe do kouta, že? Myslíte, že Hermione vám někdy věnuje pozornost?“

„Proč prostě –“

„Co?“ přerušil mě nahlas. „Vlastně je mi vás líto, Snape. Je to prostě pitomé, padnout do stejné pasti dvakrát, ne?“

Měl tu drzost poplácat mě po paži, když mě míjel, a já si nemohl pomoci. Tak jsem zuřil, že jsem ho popadl za límec jeho směšného famfrpálového dresu a strhl ho zpět přede mě.

„Jak se opovažuješ se mnou takto mluvit, ty malý sople.“

Setřásl moji ruku a uvolnil se tak, a když jsem zahlédl jeho hůlku, zareagoval jsem okamžitě. O zlomek vteřiny později ležel Weasley v příkopu, eh, a vypadal omráčeně.

Jejda.

Co jsem s ním chtěl udělat? Právě jsem uvažoval, že ho odlevituji do jedné z úzkých zadních uliček a nechám jej tam mimo dohled, dokud kouzlo nevyprchá, když zacinkal dveřní zvoneček. U Džina v láhvi a signalizoval příchod nebo odchod zákazníka.

O koho půjde, bylo nabitelní.

„Severusi!“ zvolala překvapeně a přišla ke mně. „Co – Rone?“ vykřikla a shlížela na svého na břicho ležícího bývalého manžela. „Co se tu sakra stalo?“

Sledoval jsem, jak si klekla a otočila Weasleyho na záda. Krev mi při tom pohledu celkem stabilně vřela.

„To vy jste to provedl?“ zeptala se a nevěřičně ke mně vzhledla.

Vzhledem k tomu, že jsem tam stál s hůlkou v pohotovosti, mohla si být se svým závěrem jistější.

„Možná,“ zamumlal jsem.

Už jsem to nemohl vydržet. Obešel jsem je oba a vydal se směrem k hradu. Mohla si svého drahého Weasleyho obhlížet dle libosti.

Ušel jsem však jen pár kroků, když jsem uslyšel, jak volá:

„Promiňte, ale nemůžete lidi kolem prostě jen tak omračovat!“

Zastavil jsem se a otočil. Byl jsem připravený opáčit, že si sakra můžu lidi omračovat, jak chci! Až na to, že jsem zjistil, že Weasleyho nechala být a spěchá za mnou. Do konce na něj ani neseslala Enervate.

Nejdůležitější však bylo, že se kousáním do rtu snažila potlačit úsměv.

„Takže co udělal, že si to zasloužil?“ zeptala se.

Tento vývoj událostí mě příjemně překvapil. Čekal jsem, že mé jednání v ní vyvolá všechnu její pompéznost. Těžko jsem jí však mohl rozumně vysvětlit svoji zlobu, aniž bych se prozradil.

„Existuje; nestačí to?“ odpověděl jsem namísto toho, což vlastně není daleko od pravdy.

Nic neříkala a jen se na mě pár okamžiků dívala. Nebyl jsem si jistý, co dělat s jejím hodnocením, ale bohužel faktem bylo, že jsem právě uprostřed Prasinek skolil Rona Weasleyho. Kvůli pocitu, že se musím bránit, jsem se zatvářil poněkud tvrdohlavě.

„No... asi raději půjdu a dám ho do pořádku...“ Její slova však byla v rozporu s jejím jednáním, protože jen stála. Začal jsem se

cítit rozpacitě, když mě tak zkoumala, a snažil se její soustředění odklonit jinam.

„Grangerová – Weasley začíná přitahovat pozornost.“

Pokývl jsem ke scéně za jejími zády a ona se otočila k několika rozrušeným lidem postávajícím nad Weasleyem.

„Ach!“ zvolala a běžela zpět.

Poněkud zdráhavě jsem se vydal k hradu a přemýšlel, jestli Weasley popíše přesně, jak skončil v příkopě. Nemyslím, že se pustí do detailů. Není to v jeho zájmu.

V jeho zájmu však je objasnit, že útok byl zcela nevyprovokovaný. Přejme mu štěstí, protože Grangerová mu zjevně neuvěří. Ha!

Aspoň doufám, že neuvěří.

23:00 – kancelář, lehce pod parou

Myslím... Ne, jsem si jistý, že bych znovu rád viděl Grangerovou.

Pche. Jak ubohý jsem?

Naskýtá se mi pouze jedna možnost, protože nikde na matičce zemi neexistuje dostatečný popud, který by mě přiměl pozvat ji na rande! Jen z toho pomyšlení je mi na umření.

Myslím... Ano, jsem si jistý, že ji budu muset požádat o lekce řízení.

!!!!

Vím, že si říkám o potíže.

Pošlu jí vzkaz s žádostí, aby mi pomohla naučit se řídit a to vše dle litery zákona.

Hm... Kde mám pergamen?

Jsem si jistý, že na to zareaguje nabídkou k setkání a já dosáhnu svého, aniž bych vynesl kartu, natožpak celou ruku!

Občas jsem pro své vlastní dobro až příliš mazaný.

23:45 – sovinec

Doprdele! Proč jsem tak idiotský hňup?

Jakmile vzlétla sova se vzkazem pro Grangerovou, začal jsem střízlivět a litovat své unáhlené a nedomyšlené akce. Ne! Nechci se s ní setkat! Nechci s ní hodiny řízení! Nechci do toho dál zapadat!

Dokonce jsem se naklonil přes zábradlí, abych sovu zachytil. Žádné štěstí. Vytrhl jsem hůlku a připravil Accio na sovu, ale...

Měl jsem dost rozumu, abych si uvědomil, že říct ‚Accio sova‘ v sovinci by byla obrovská chyba v úsudku.

Proč jsem nemohl počkat do střízlivého rána? Jaký idiot by se rozhodl pro náročnou cestu do sovince, pozdě v noci, aby poslal sovu ohledně hodin řízení?

Idiot, který je pod vlivem přemíry alkoholu.

Jen doufám, že ta sova dorazí ke Grangerové v nějakou civilizovanější hodinu.

Ani si pořádně nepamatuji, co přesně jsem napsal... Ach bože.

Dnes nebudu moci spát, to je jisté!

Čtvrtek, 1. prosince

11:00 – sborovna, dopolední přestávka

Už jsou to tři dny, kdy Grangerová poslala svoji odpověď na moji nerozvážnou žádost o pomoc v mé motoristické kariéře. Ale až teď jsem se přiměl tuto záležitost vynést na světlo.

Udělal přesně to, co jsem si myslel. Navrhla schůzku, abychom prodiskutovali, jak si pořídit řidičský průkaz. Zdá se, že si nevšimla ničeho... neobvyklého na mém dopisu... Ale proč mám v hlavě pořád ten nepříjemný obraz, jak ukončuji vzkaz tak...

Je to příliš trapné! A ona je pravděpodobně příliš zdvořilá, aby na to upozornila. Pokud tedy nečeká na nějaké setkání, aby do věci vnesla trochu světla? Grr!

Asi bych měl vše ignorovat. Předstírat, že se její sova ztratila, nebo něco podobného. Nicméně, byla to ode mě pitomost, že? Stěží mohu říct ne, když jsem tuto záležitost inicioval já sám.

Uf.

A hergot:

Přede mnou jsou dvojité lektvary s prvními ročníky.

Ach jo.

Neděle, 4. prosince

11:00 – kabinet

A je to tady! Odpověděl jsem, že budu u Děravého kotle v sobotu odpoledne.

Zjevně jsem zbabělec, protože potřebuji týden, abych se připravil na možnou katastrofu.

Dobrý bože.

Je to noční můra. Proč si to dělám? Weasley měl pravdu – jeden by si myslel, že už budu chytřejší, že?

Úterý, 6. prosince

23:20 – podzemí, nepatrně líznutý

Už učím měsíc, a přesto mi to tak dlouho nepřijde. Zdá se, že nejsem zvyklý, aby mi dny tak rychle ubíhaly.

Minerva měla pravdu. Můžu učit i poslepu. Snadno bych mohl sklouznout zpět do staré rutiny a vyřešilo by to všechny mé problémy se zaměstnáním. Horacio by rád odstoupil, kdybych se rozhodl, že ten post chci nastálo.

Protože Bradavice rozhodně nejsou stejné, jako si je pamatuji. Nastala v nich skutečná změna ovzduší. Nedokážu to přesně popsat. Nejsem si jistý, odkud to pochází. Jde o výsledek vnějšího vlivu? Výsledek zmizení stínů Voldemorta? Nebo jde o účinek Minerviny ruky ve vedení Bradavic? Má ta změna spojitost s novou generací dětí?

Nebo to má co dělat se mnou? Jsem já tím, kdo se změnil?

Děsivá myšlenka.

Nejsem si jistý, zda jsem někdy dřív přišel před třídu a netrápilo mě nic jiného, než kam jsem si položil brk, nebo co by mohlo být k obědu ve Velké síni.

Dokážu ocenit tu ironii, že jsem ze všech míst našel chvíle úlevy zrovna zde. A skutečně, jako bych si něco dokázal, když jsem se sem vrátil a – nedostává se mi lepšího vyjádření – užívám si to.

Rozhodně mě nepostihlo žádné absurdní osvícení, že patřím do Bradavic, ani jsem neobjevil do nynějšíka skrytou lásku k učení, vůbec ne.

Jen... Pamatuji si, jak mi bylo za těch... Potterových let. Fakt je, že navzdory posledním měsícům – stráveným v neužitečnosti a beznaději mnoha oblastí lidské existence – se můj život zlepšil. Ve srovnání s tím, jaký byl.

Byl jsem zcela připraven přijmout, že v zásadě budu navždy beznadějný. Takovým mě učinil sám život a už je jistě moc pozdě tento přístup měnit. Ale možná je to vše v pořádku. Pročítal jsem si tento ďábelský deník, který vlastním už téměř dvanáct měsíců. Jsem perplex z toho, že jsem byl ochotný vyvinout snahu, pro všechno na světě!

Vyvinul jsem snahu! Kdy jsem provedl něco podobného? Odvážím se říct, že jsem oplýval i sebedůvěrou. Samozřejmě ten prelud totálně zkrachoval, ale...

Alespoň jsem se dokázal dostat do bodu, kdy jsem to zjistil. To je podle mě důležité.

Můj bože. Tento zápis zní podezřele stejně jako pozitivní myšlení... Musí na mě cosi lézt...

Čtvrtek, 8. prosince

19:00 – sborovna

Už jen jeden den a budu muset jít k Děravému kotli na setkání s Grangerovou. Jen z toho pomyslení je mi špatně.

Minerva přišla se směšným nápadem uspořádat grandiózní vánoční večírek ve Velké síni, jakmile většina studentů zmizí domů. Co je špatného na večírku zaměstnanců U Tří košťat?

Za šestnáct let mého učitelování to odvedlo slušnou službu.

Kruci. Opravdu jsem byl učitelem šestnáct let? Není divu, že se nemůžu zbavit starých zvyků...

Sobota, 10. prosince

21:00 – sborovna, vytočený na maximum

Nejsem si jistý, zda byl dnešek dobrý, nebo špatný. Mám důvod tvrdit oboje. Ovšem – hučku na srdce – inklinuji k velmi špatnému.

Blížilo se poledne a já seděl ve sborovně, rychle jsem pročítal nějaké eseje a snažil se uklidnit mysl před tím setkáním U Děravého kotle. Byla to pěkná chvíle klidu a míru. Filius si četl, Pomona také pracovala, dokonce i Sibyla dokázala nemumlat si cosi sama pro sebe...

A pak se ta iluze roztříštila. Rozbila se na malé, mizerné kousičky.

Do místnosti vstoupila Minerva, odkašlala si a dost zmateně oznámila: „Ehm, Severusi? Hermiona Grangerová mě poprosila, abych vám vyřídila, že máte zapomenout na Kotel a že... čeká venku... s vozem...“

Ztuhl jsem nad esejí ne zcela jistý, jestli jsem slyšel správně. Venku? Je venku? Jako venku před hradem?

Přinutil jsem se jednat, zahrál etudu na téma uklízení papírů a zašroubování kalamáře a odhodlaně jsem ignoroval oči, které sledovaly každý můj pohyb.

„Dobře,“ reagoval jsem chladně a zamířil ke dveřím rozhodnutý s nikým se neseřkat pohledem.

Až na chodbě jsem si dovolil otrást se.

Co ji to napadlo, přinést auto sem? Na lekci jsem nebyl připravený! Nechtěl jsem ji! Byla to zástěrka! Pitomá, alkoholem podnícená zástěrka pro něco zcela jiného!

A zapomněl jsem většinu z toho, co jsem se naučil během mého nešťastného výpadu do sfér umění řízení vozidla. Je to úskočná vševědká. Ukolébala mě do nějakého pocitu a pak provedla nečekaný obrat, když jsem to nejméně očekával!

Prošel jsem dveřmi a modlil se, aby to hrozné počasí ničící tuto část země dnes prosadilo svou a pozemky tím pádem byly bez dětí.

Slunce vysvitlo.

A Grangerová již přitáhla pozornost. Copak mi nic nezahraje do noty?

Naštěstí stačilo pár mým podmračených pohledů a děcka brzy začala mizet.

„Promiňte... Doufám, že vám tato změna nevadí,“ pravila a já za sebou zavřel bránu.

Moudře jsem nic neproněsl.

„Co se stalo s ‚děláním věcí správně‘?“ zeptal jsem se místo toho.

„No... Nic neřeknu, pokud ani vy ne.“

Nastoupila do auta na straně volantu (díky bohu) a já poněkud s obavami usedl na místo spolujezdce. Poznámka: hábity nejsou praktické v omezeném prostoru auta – můj uvízl ve dveřích. Dvakrát.

„Odvezu nás mimo Prasinky, kde je větší klid.“

Krásné.

Nedalo se nevšimnout těch zhrozených pohledů, kterých se nám dostalo v Prasinkách. „Výborně, Grangerová, je to celkem výkon pohoršit celou vesnici na jeden zátah.“

„Jejda,“ poznamenala, ale dle mého názoru vůbec ne omluvně.

Setkání. Setkání v hospodě. Na to jsem se připravoval. Ne na výlet do hor v jejím autě. Nicméně brzy se stalo zřejmým, že mé zapojení do hovoru není zcela nezbytné, protože sama dokonale šťastná tlachala o řízení. Bylo mi řečeno rázným, vševědským tónem, že jedeme po ‚silnici třetí třídy‘, která je široká pro jedno vozidlo a povolená rychlost je padesát mil v hodině, protože to víme díky ‚dopravní značce‘.

„Dopravní značky jsou velmi důležité a jsou výstražné, příkazové, zákazové a informativní...“

„... a celou dobu používám zrcátka, bla, bla, bla...“

Ve vhodných časových intervalech jsem přikyvoval, abych ukázal, že poslouchám, ale byl jsem jen kruček od seslání Silencia.

Zajímalo by mě, jestli si uvědomuje, že se minula povoláním?

Díkybohu po nějakém čase zastavila u krajnice a tím přednáška skončila.

„Máte mudlovský rodný list?“ zeptala se rychle a vytáhla svazek papírů.

„Ano...“ I když vysoce pochybuju, že ho najdu.

„Dobře. Budete muset vyplnit tento formulář, abyste získal průkaz.“

Podala mi nějaké lejtro a já si je vzal s vědomím, že jej nevyplním. Dokud nebudu dost zoufalý.

„Takže, nějaký zvláštní důvod, proč jste se rozhodl, že to chcete udělat pořádně?“

Chá! Jaká by asi byla její reakce, kdybych jí řekl pravdu? Možná zděšení? Možná již pravdu zná? Pořád si nemůžu vzpomenout,

co jsem do toho vzkazu napsal. Vzhledem k té neexistující vzpomínce jsem se snažil odvést pozornost od jakékoli možnosti, že tím důvodem je ona.

„Je to užitečná schopnost, ne? A... jistě, to bylo to jediné, co mě otec chtěl naučit, ale nedostal šanci...“

„Ach, chápu.“ Jemně se usmála a přikývla.

Božínku. Jestli jsem nemířil do pekla dřív, pak teď už jistě ano.

„No, pojďme se vyměnit.“

„Báječné,“ dokázal jsem ze sebe vypravit jen trochu zneklidněně a s pocitem, jako bych si kopal hrob. Vysedl jsem z auta s jedinou myšlenkou – proč nemůžu být jako kdokoli normální?

Proč?

Uvázl jsem za volantem – kde jsem vůbec nechtěl být – naprosto netušící, co to vlastně dělám, a to vše jen proto, že jsem... zatoužil po něčem pošetilém.

Když se ohlédnu, jsem rád, že jsem měl něco praktického, na co se soustředit. Soustředění, abych nás oba nezabil, znamenalo, že jsem nemusel plýtvat myšlenkami na to, na co mohla myslet nebo co mohla dělat ona. Uf.

Vozidlo sebou trhalo, když jsem je rozjížděl.

„Příliš rychle jste pustil spojku,“ pravila velmi užitečně.

Okamžitě jsem poznal, že to nebude fungovat. Aby mi říkala, co mám dělat... Skončí to slzavým údolím. Rozhodl jsem se nedat jí důvod k opravám. Udržovali jsme pomalou rychlost, což bylo v pořádku s ohledem na opuštěnost silnice, která snad i opuštěnou zůstane.

Vše šlo hladce, dokud se nezeptala: „Nezkusíme zrychlit? Poslouchejte, co vám říká motor.“

Kousl jsem se do rtu. Silně.

Auto bohužel vydalo znepokojivý zvuk, když jsem přeřadil.

„Ne, ne, to je pětka, ne trojka!“

Můj bože! Můj bože!

A pak, jakmile byla krize zažehnána, zatraceně se natáhla a popadla volant!

„Co to-?“

„Raději se držte na naší straně silnice.“

Heršvec, vždyť to ona říkala, že jde o silnici pro jedno auto!

Nefungovalo to. Bylo to skoro stejně tak hrozné jako řídit s otcem. Ale s ním jsem alespoň mohl ventilovat frustraci. Neumím

si představit, že by Grangerovou nadchlo, kdybych na ni začal štěkat. Byl jsem zvědavý, jak svoji mrzutost udržím na uzdě, když ji sprovodila ze světa nevinným dotazem.

„Budete trávit Vánoce v Bradavicích?“ zeptala se nečekaně.

Trochu mě zaskočila ta nesouvislost. „Myslíte, jestli se budu potloukat v žaludek zvedajícím veselí a lehkovážnosti?“ Ani náhodou. Nenávidím Vánoce... fuj...

„Všichni jsme od Minervy dostali pozvánky na oslavu, co pořádá ve Velké síni...“

Bože na nebesích. Neuvědomil jsem si, že Minerva pozvala i lidi z venku! „Ehm, počítám, že se tam budu muset ukázat...“

Kdy jsem se stal tak patetickým? Nebo spíš patetičtější. Ohledně záležitostí srdce jsem byl vždycky dost zoufalý.

„No, jestli nechcete...“

Koutkem oka jsem zahlédl, že pokrčila rameny, a tak jsem na ni vrhl rychlý pohled. Její výraz mi připomněl dobu před několika měsíci, kdy nesouhlasila s ničím, co jsem řekl nebo udělal.

„Nikdo vás nebude nutit,“ poznamenala upjatě. „Trošku zpomalte, jedete šedesátkou.“

Asi jsem zněl jako bručoun. Skvělé. Představil jsem se jí jako starý mrzout.

Když už, tak už...

„Vypadám jako někdo, kdo si běžně užívá zábavu?“ Stejně tak k ní můžu být upřímný. Kromě toho stačí se na mě podívat a poznáte, na kterém konci veselostního spektra stojím.

Trochu polevila. „Ani když jsou do ní zapojeny produkty chemie?“

„Za těchto podmínek jsem lehce... tvárnější, řekněme?“

„Tvárnější? Ach ne, nemůžu uvěřit, že byste kdy byl tvárný.“

Hezké, že to řekla, ale bohužel mám schopnost tvárnosti a občas ji nemusí podporovat pití (nic, na co bych byl pyšný).

Abych opustil téma mé potenciální přizpůsobivosti, hledal jsem jiný námět hovoru, když k mé hrůze cosi skočilo na silnici.

Řekněme – nouzová zastavení jsem vyšperkoval na úroveň umění.

Když jsem si uvědomil, že čelním sklem zírám na Potterova Patrona – na tu děsnou, šílenou, nepříjemnou implikaci tvořící Patrona – přál jsem si, abych jím projel, zastavil a pak navíc zacouval.

Ta... věc přistoupila k boku auta, kde seděla Grangerová, a ta stáhla okno. Žilami mi náhle protekl led, takže jsem sotva zaregistroval Potterův hlas, který řekl: „Hermiono, Ron se při zápase opravdu ošklivě zranil! Až budeš moct, přijď ke svatému Mungovi!“

Připlácla si ruku na ústa a při otevírání dveří zamumlala: „Bože... Promiňte, Severusi, ehm, budu muset jít... Nebude vám vadit přemístit se zpět? Budete v pořádku?“

To jsem už jen poněkud zmateně přikývl. Když už můžu myslet, samozřejmě že budu v pořádku! Co si o mně myslela? Že jsem nějaký holobrádek?

Vysedl jsem a ona kouzlem auto zmenšila, strčila do kapsy, rychle se znovu omluvila: „Promiňte,“ a zmizela. Stál jsem na silnici a přál si mít po ruce cihlovou zed', do které bych mohl opakovaně mlátit čelem.

Sakra – jedna nula pro Weasleyho.

Vsadte se, že ten kretén věděl o jejím dnešním setkání se mnou a schválně se nechal shodit z koštěte.

To opravdu není špatná myšlenka. Nechat si zlámat pár kostí, aby příběhla celá ustaraná a zapoměla pak na všechno to svinstvo, protože ji teď zajímá jediné – že mohl zemřít.

To je chytré. Pěkné, Weasley. Vážně pěkné.

Grázl.

Pondělí, 12. prosince

10:23 – lektvary

Ráno jsem četl Denního věštce a tam naznačovali, že Weasleyho stav není až tak vážný. Následkem ošklivého pádu zlomené kosti a otřes mozku – toť vše.

Hm...

Vsadte se, že z toho těží. Těstovitý ksicht.

Středa, 14. prosince

23:20 – postel

Přemyslím o Grangerové (brk mi propíchl pergamen, natolik má ruka nechtěla tuto větu napsat!).

Je to zkrátka má naprostá smůla, že vůbec první jakýsi cit, který jsem vyvinul k další ženě, je k takové, která by mohla být mojí dcerou. A ještě hůř – která byla kdysi mojí studentkou.

Opravdu dvojitá pohroma. Mohl bych vyjmenovat další komplikace – byl by to dlouhý seznam – ale tyto dvě zmíněné jsou nejdůležitější. Proč mě stejně nepřitahovala Lucinda?

Proč? Protože by to bylo zatraceně příliš snadné a já nemůžu nic dělat jednoduše.

A jsem naprosto realistický a pragmatický, když říkám, že pomyšlení na opětované city je... k smíchu. Jsem plně připravený vysmát se sám sobě.

Ironií ovšem je, že jsem se již dávno rozhodl nikdy se neuzdravit natolik, abych se zajímal o další osobu. Rozhodl jsem se, že nikdy nebudu schopný dost se otevřít.

Ale nějak jsem to dokázal a ani jsem si nevšiml.

Prostě idiot.

Co dělat? Asi bych se od ní měl držet dál pro případ, že uvíznu v ještě překárnější situaci.

A přesto... Nemůžu uvěřit, že jsem dostal ten nápad, protože vím, že mě čeká – musí čekat – velkolepý nezdár...

Totíž nápad o ni usilovat.

Moje povědomí, jak usilovat o ženu, je přesně nulové, takže realita mého jednání se pravděpodobně nebude podobat usilování... A jak jsem řekl, ten nápad, že budu jakkoliv úspěšný, je směšný. Ovšem nutně nikoli – jak mi říká tichý hlásek – zcela nemožný.

A co také, sakra, můžu ztratit?

Důstojnost? Ta loď ztroskotala již nescíslněkrát – jednou navíc mě nezabije. Pýchu? Tak to je vtip. Má pýcha se mnohokrát tříštila o skálu.

V podstatě nemám co ztratit. A jestli okázale selžu – neuvěřitelně se ponížím – můžu se prostě odstěhovat do nějaké vzdálené země. Nebo na sebe můžu seslat Oblíviate.

Samozřejmě – takto popsaná póza je zdánlivě v pořádku. Ovšem když přijde na uvedení této filozofie do praxe, je mi jasné, že asi ztratím odvalu a couvnu. To zase ten starý nedostatek sebedůvěry.

Dejte mi nesrozumitelný návod na lektvar a já ani nemrknou.

Ale cokoliv osobního... Uf.

Testem bude vánoční večírek. Nenaskytne se mi lepší příležitost zjistit, jak se věci mají.

Stejně... jaké jsou sázky na to, že se zase dala dohromady s Weasleyem nad jeho pomláceným obličejem a zlámanýma nohama?

00:05

Možná bych měl zkusit shodit z koštěte, nebo vrhnout pod houf hipogryfů sebe a uvidím, kdo se objeví u mé postele?

00:10

Raději ne – neláká mě probudit se do prázdné místnosti.

Pátek, 16. prosince

1:30

Nemůžu spát.

Hmm!

Pondělí, 19. prosince

Vyučování před Vánoci je už téměř u konce a tak skončí i má učitelská štace. Nevím, zda Horacio bude natolik fit, aby se v lednu vrátil ke svým povinnostem, ale, no, není to můj problém.

Minerva se mě ptala, jestli mám v plánu zůstat na páteční večírek a vůbec na svátky. Navzdory faktu, že rozhodnutí zůstat již bylo učiněno, musel jsem jí říct ne. Musel jsem jí říct, že raději půjdu na týden do Azkabanu, než abych zůstal v hradu na Vánoce, protože cokoli jiného by mi bylo zcela nepodobné.

Nechci jí přidělovat starosti.

Byla to nebezpečná hra, protože spoléhám na Minervinu předvídatelnost a velmi velkou šanci, že mě bude přesvědčovat. Ale po jeden hrozný moment jsem se obával, že přijme moji nevrlost a já budu za totálního blbce.

Naštěstí spustila svoji obvyklou řeč o mé ‚nevděčnosti a nevyzpytatelných způsobech‘, a jak si přeje, abych aspoň jednou v životě udělal, ‚co se mi řekne‘. A že v opačném případě příští rok nebude plýtvat dechem a já si budu moci strávit Vánoce ‚čímkoli se baví nabručení staří otravové‘.

Nebyl jsem uražený. Stejnou řeč mi vede každým rokem.

„Ale uklidněte se, ženská!“ zvolal jsem. „Z vás by se jeden zbláznil! Zatraceně přijdu na ten váš mizerný večírek, jestli vás to umlčí!“

Ha!

A teď se vydá sdělovat všem, jak náročný případ jsem a jak do mě musela nakřičet trochu rozumu.

Nemohlo to vyjít lépe.

19:00

Vsadte se, že po všem tom řečnění se Grangerová ani neukáže. Nebo jestli jo, bude na ní viset Weasley jako nějaký neestetický parazit.

Uf.

Středa, 21. prosince

03:30

Ach jo! Zase nemůžu spát!

Co to se mnou je?

Vlastně to ani nechci vědět.

Pátek, 23. prosince (ten obávaný den)

20:30 – sborovna, skrývám se před večírkem, který se koná ve Velké síni

Tak, a je to tady. Oficiálně jsem se vzdal a nic moje rozhodnutí nezmění. Toto je opět jeden z velmi dlouhé řady dnů mého života naprosto na hovno.

Možná bych se měl podívat, jestli mi Minerva přece jen může nabídnout trvalý pracovní poměr. Tak bych mohl strávit zbytek svého života v tomto hradě, aniž bych potřeboval něco dalšího. Mohl bych hibernovat v podzemí, dokud nenastane čas vynést mě v rakvi.

Tak či tak, unikl jsem do sborovny před nechutným veselím a radostí ve Velké síni. A ještě naléhavěji, abych utopil svůj nezanedbatelný zármutek. Byl jsem tam jen dvě hodiny, než šlo všechno do kytěk. Typické.

Vycítil jsem, že tento večer se nestane ohromujícím, ale naopak naprosto nevydařeným okamžikem na odpis, takže jsem se rozhodl odejít na čerstvý vzduch. A koho jsem to nepotkal, když jsem přišel na vrchol schodiště? Grangerovou. Povídala si tam s Potterovou manželkou a obě stály zády ke mně.

Žádná výjimečná podívaná až na fakt, že po chvíli jsem pochopil, že probírají mne.

„Nesleduju ho,“ syčela Grangerová rozmrzele.

„Sleduješ.“

„Mýlíš se. Za celý večer jsem si ho sotva všimla.“

„Ale to je k smíchu!“ vykřikla Potterova manželka. „Vzpomínáš, co první jsi řekla, když jsi vstoupila do síně?“

„O nic nešlo! Jen pouhé pozorování!“ odporovala Grangerová vyzývavě.

Přirozeně mě zaujalo, co to ‚pouhé pozorování‘ mohlo znamenat.

„A co ten téměř mrtvičný záchvat, který tě přepadl, když přišla McGonagallová a poprosila nás o pomoc při nalezení ‚rozkošné paní pro Severuse‘?“

Rozhodně zakroutím Minervě krkem. Vlezlá stará škatule.

Nicméně jsem připravený myslet si, že Ginevra je na špatné stopě prostě proto, že Grangerovou jsem celý večer sotva zahlédl. Zjevně se tu objevila, jakož i Weasley, ale povzbudilo mě, že nedorazili společně. Na druhou stranu mě nepovzbudilo, že nejen má hlava se otočila za způsobem, jak se... prezentovala. Jestliže jsem se já, muž neschopný ožít (ani v myšlenkách), za ní ohlédl a na jazyk mi přišlo tisíc bombastických přídavných jmen, pak Merlin ví, co si mysleli ostatní.

Pff.

Promenádovala se a tančila s několika lidmi, ale mým směrem se neotočila ani jednou. Smutné je, že bych snad i souhlasil s tancem s ní. Smutné je, že bych pravděpodobně souhlasil i se zatraceným tangem, nebo s vídeňským valčíkem, nebo rumbou, nebo čímkoliv. A to ani nevím, co je rumba, ale šel bych do toho, kdyby si řekla (samozřejmě trochu přeháním, ale princip je stejný).

„Osobně si myslím, že bys mohla zabodovat, víš,“ pokračovala Ginevra nevzrušeně. „Řekla jsem ti, že jsem ho přistihla, jak se na Alových křtinách postavil Ronovi, že? Dost to naznačuje, když se tak k tomu vracím. Možná by ses měla o něco pokusit, jestli cítíš -“

Nemůžu říct, že mě to nešokovalo. A nebyl jsem sám – Grangerovou to zděsilo.

„Gin! Musíš tak mluvit? Nechci se o něco pokusit s profesorem Snapem! Je tak starý, že by mohl být mým otcem!“

Málem jsem se zaláknul.

Nakonec tedy zazněla – ona obávaná, obávaná slova. Nemůžu tvrdit, že by mě nepřekvapila. Ne že by mě samotného nenapadla se vším tím hovorem o Potterovi a otcovských postavách. Jen jsem doufal že...

Ó bože.

Získal jsem dva náhradníky za děti?

Ale Grangerová už otce má, ne? Pane bože, ať má Grangerová otce...

No, alespoň mé pokorení zůstává mým vlastním. Potterova manželka mi prokázala službu a já teď vím, že v případě Grangerové nic nezískám. Uchránila mě od zesměšnění. Jen já potřebuji vědět, jak pitomý jsem – jak jsem se stal typem muže, kterým pohrdám – slabým, patetickým a pošetilým.

Co se stalo s mým rozumem?

Uf, možná měla Grangerová pravdu, že jsem starý chlípny dinosaur. Vždy bývala bystrá.

Vzdal jsem to. Zvedl jsem ruce a vzdal se.

21:30 – podzemí, přeji si být někde jinde

Ó můj bože.

Ó můj bože.

Co jsem to, sakra, udělal? Co, sakra, udělala ona?

Během hodiny se věci zhoršily děsivou rychlostí!

Po dokončení předchozího záznamu se proti mně, jak se zdá, spikla kombinace chlastu, deprese, klidu ve sborovně a mého nedávného záchvatu nespavosti a společnými silami mě poslali do říše snů! Víím to, protože po neurčitém čase se mé oči otevřely a já zjistil, že mám hlavu položenou na pažích na konferenčním stolku. A aby toho nebylo málo, cítil jsem, že v místnosti nejsem sám.

Ihned jsem se posadil a vnitřně sebou cukl, když jsem spatřil, kdo sedí na židli vedle mne a klidně mě sleduje. Byla to ona – Grangerová.

Než jsem však stihl něco říct, očima jsem sklouzl na stůl a srdce se mi hrůzou sevřelo, když jsem uviděl, že jsem nechal deník, tento deník, otevřený! Byl otevřený na poslední stránce, na kterou jsem psal! Otevřený, aby jej všichni viděli! Otevřený, zatímco já zapomněl na každý ždíbec utajování a diskrétnosti, co jsem se kdy naučil, a usnul jsem na veřejnosti!

Myslel jsem, že prodělám infarkt. Možnost prolomení zabezpečení při psaní podobných zápisů jsem vždy bral na zřetel, ale nikdy mě nenapadlo, že takto selžu. Představa, že kdokoliv mohl číst má slova... Nezačínám být melodramatický, řeknu-li, že by mě to mohlo dorazit jednou provždy.

Nevím, jak dlouho jsem zíral do otevřeného deníku. Srdce mi bilo děsem. Přiměl jsem se podívat k jejímu místu a v jejím neobvyklé

vážném výrazu jsem nic nepřčetl, protože jsem dokázal myslet jen na ten nejhorší představitelný scénář.

„Četla jste... to?“ zeptal jsem se chraptivě a očima strelil k deníku.

Jak jen jsem se odpovědi děsil! Víc než to – děsil jsem se, co bych mohl udělat, kdyby odpověděla kladně.

Zavrtěla se. „Ne... Jen -“

Chňapl jsem po deníku a přitáhl si jej k sobě. Rychle jsem jej zavřel a držel tak pevně, až se mi nehty zarávaly do vazby.

„Řekněte mi pravdu!“ zasyčel jsem a krev mi bušila ve spáncích.

Nikdo si neumí představit ten zdrcující pocit bolesti a rozpaků, když jsem uviděl, jak se předklonila s provinilým a naléhavým gestem.

„Podívejte, omlouvám se, přečetla jsem, co bylo na otevřené stránce, ale -“

Vyskočil jsem na nohy a netělesný hlas v mé hlavě opakovaně huňákal: „Sakra! Sakra! Sakra!“

Dopomohla si k přísně důvěrné informaci!

Přemýšlel jsem, co hrome udělám, abych se dostal z této kaše. Uvěří mi, když budu tvrdit, že jsem pod Imperiem? Oběti

matoucího kouzla? Že jsem náhodně požil Ohlupující utrejch? Mohl bych jí říct, že jsem celý den strávil přípravou lektvarů a že mi mozek dočasně obloudivy výpary?

Všechny tyto výmluvy a ještě víc mi proběhly hlavou, jedna po druhé, ale věděl jsem, že jsou marné.

„Přisahám, že to byla jen ta otevřená stránka,“ pokračovala. „Opravdu to byla náhoda, nevěděla jsem, co to je -“

„Náhoda?“ vyštěkl jsem. A proč si myslí, že je vše v pořádku, když viděla jen tu jednu stránku? Ta stránka byla jednou z nejhorších z celé téhle věci!

„Smím vám připomenout, že já nenechala knihu otevřenou, aby ji mohl kdokoliv vidět a číst?“

Aha, takže obranný útok. Ano. Všechno je to má chyba. Říkal jsem si, co vůbec dělala ve sborovně? Naposledy, když jsem měl možnost to zkontrolovat, byla advokátka, ne učitelka. Neměla se co potulovat po hradu!

Rozjímal jsem, jestli by byla přístupná mírnému Obliviate, když mi nečekaně pokynula: „Sedněte si.“

Určitě si ‚sednu‘ na její příkaz po tom, co o mně zjistila! Už nikdy se jí nedokážu podívat do očí!

Namísto toho jsem zamířil ke dveřím.

Vyskočila a vykřikla: „Ne! Počkejte! Chci vám něco říct!“

„No, ale já to nechci slyšet!“

„Nejste patetický a pošetilý,“ uvedla slabě.

Ve dveřích jsem se zarazil ohromený skutečností, že si dovolila citovat z mého deníku! Kdo mohl tušit, že má v sobě takovou necitelnost?

„Ani si o vás nemyslím, že jste chlípny, ehm... dinosaur.“

Bože všemohoucí! Doufala, že mě zabije, když mě uvrhne do naprostých rozpaků a ponížení? Stiskl jsem kliku oslepený hanbou a zmatkem.

„Když jste nás slyšel, nebyla jsem k Ginny upřímná!“

To vzbudilo moji pozornost a já zaváhal. Využila výhody mého zakolísání a přispěchala dveře zavřít. Pohlédla na mě jen krátce a vydala se napít ze sklenice vína, kterou si zjevně přinesla s sebou. Na ten jeden hlt jsem žárlil. V té chvíli bych si poradil s celou lahví... a pak další.

„Nebyla jsem k Ginny zcela upřímná,“ zopakovala opravdově a dívala se na mne, jako by měla být každou chvíli odsouzená k smrti. „Ve skutečnosti jsem k ní byla trochu nefér, protože co vyzpozovala, bylo většinou... přesné.“

Ó, bože. Bylo to horší, než jsem si původně myslel. Má mě ráda, ale cítila se příliš trapně, aby to přiznala!

„Cítila jsem se trochu trapně, víte...“

!!!!

Uáá! Je to tady! Přiznává mi to do tváře!

„Rozkošné, Grangerová. Díky. Velice děkuji za vyslovení důvěry! Proč si tedy svoji hanbu nevezmete a neodejdete? A já si vezmu, co zbývá z mého pošlapaného ega, a udělám to samé!“

Její výraz potemněl. „Takto jsem to nemyslela! Cítila jsem se trapně, protože jsem si já připadala pošetilá! Ne všechno je jen o vás, víte? Já se nemohla cítit pateticky? Ach ne, jen sebestřední muži s jejich drahocenným, směšně křehkým egem mají nárok na sebepochybnosti!“

Tedy to znamená já, že? Začínal jsem si myslet, že jsem provedl strašlivou chybu v úsudku. To bylo podruhé, kdy jsem byl u jejího výbuchu vůči mužům.

„Měl bych se začít znepokojovat vaší misandrií, Grangerová?“

Nesměle se usmála. „Není pravda, že nenávidím muže.“

„Málem jsem byl zmatený,“ zamumlal jsem a vrátil se do místnosti posadit se do jednoho z křesel. Chápal jsem, že se věci

mají poněkud jinak, než jsem si představoval. Chápal jsem, že mé rozpaky nemusí být tak akutní a že se nemusím cítit tak napjatě.

I když jsem byl stále zatraceně napjatý.

„Zdálo se to tak nepravděpodobné... Jak jsem měla poznat, že... máte zájem?“ zeptala se hrubě.

Vysmál jsem se sám sobě, což byl špatný tah, protože jsem koutkem oka zahlédl, jak se nasupila. Jestli Weasley poznal, o co jde, pak to jistě mohla do morku kostí inteligentní Hermiona Grangerová zjistit také. K čertu, kdy já budu řídit auto, co? chtěl jsem na ni zařvat.

Nevyvíjelo se to, jak bych si představoval. A, samozřejmě, jsem si tajně představoval, jaké by mohlo být vyřešení, ale přepisem těch scén do slov bych zašel daleko.

Opravdu jsem tím vším byl asi rozrušený. Když se na to zpětně podívám, možná bych dal přednost předchozí mizérii, protože ta byla alespoň známým teritoriem. Víc než to – cosi mi říkalo, že celá ta záležitost je směšná.

I ona se zdála nespokojená.

„Možná bychom měli na vše zapomenout,“ slyšel jsem se mluvit.

„Proč?“

„Jsem dost starý, abych mohl být vaším otcem, jestli vám to ušlo.“
Zapomněla vlastní komentář!

Zavřela oči, ale nemohla odpovědět, protože v té chvíli se otevřely dveře a dovnitř vešla Pomona. Ucouvla, jakmile nás spatřila.

„Ach, promiňte,“ omlouvala se. „Jen hledám svoji -“

„Nic se neděje. Právě odcházím.“

A tak plynule, jak si jen dokážete představit, jsem se zvedl a odešel. Áááá! Jsem takový hňup! Vykráčoval jsem si do podzemí, jako by se nic nestalo. Jakmile jsem však dorazil do svých komnat, zhroutil jsem se.

Tedy, nezhroutil. Ve skutečnosti jsem padl do křesla a přivolal si whisky, ale to je prakticky to samé. Je to vždy dost zoufalé, když se neobtěžuju se sklenkou.

Zastavil jsem se, než jsem se stal neodvratitelně zhulákaným, protože jsem všechno toto chtěl zapsat. Chtěl jsem podtrhnout skutečnost, že jsem mučedník. Obětoval jsem kus svého těla, že?

Proč takové věci dělám?

Jsem masochista. Musím být.

Pro všechno na světě, prakticky mi řekla, že... ke mně něco cítí. Copak jsem to vždycky nechtěl?

Ne. Asi jsem si užíval představu, že k ní chovám neopětované city. Užíval jsem si svoji patetičnost, neužitečnost a nepříjemnost. Cokoliv jiného by bylo neozkoušené území. Cokoliv jiného by ukazovalo na skutečnost, že neznám sám sebe – že opravdu nevím, jak mě vidí ostatní.

A je to právě tento kámen úrazu, který mne činí neschopným, ne ostatní selhání, která vnímám. Dlouho jsem se nenáviděl, takže dokážu jen hledat omluvy, abych měl právo se chovat, jak se chovám.

Co teď dělá? Asi si nade mnou myje ruce. Asi si myslí: „Kašlu na něj, můžu mít lepšího, než je ten ubohý bloud!“

No, měla by pravdu.

Možná vše pochopí, až se vrátí do síně a uvidí Weasleyho...

Bože. Možná se na něj vrhne, protože jsem ji setřásl jako nějaké smítko prachu? Víím, že Weasleyho nebude třeba nutit.

To se nesmí stát. Mám ji rád. To je fakt. Nechci, aby se vrátila k Weasleymu, nebo vůbec k někomu jinému, když už jsem u toho. To je také fakt.

Kde je moje sebedůvěra? Kde je moje sebeúcta? Musí nějaká existovat...

Měj si obavy, ale jednej! Nejde snad přesně o to, co se píše v těch svépomocných knihách? Dokážu to. Dokázal jsem to mnohokrát v minulosti. Je to jen Hermione Grangerová. Prakticky si přečetla můj deník a já pořád stojím!

Já, Severus Tobias Snape, půjdu k zrcadlu a odhodlaně řeknu, že se mám rád.

...

To není dobré. Nemůžu. Pořád to nedokážu říct. Dobře, s tím teď nic nenadělám. Měl bych sáhnout do dalších zásob sebevědomí.

A to nedokáže nikdo lépe než pan Ogden.

Jestli nepůjdu nahoru a neodtrhnu ji od Weasleyho a neřeknu jí, že ačkoliv jsem hňup, rád bych získal šanci, budu toho litovat po zbytek svého ubohého života. Žádám jen o šanci, ano, to je dost rozumné.

Jdu.

Počkat... Pochybnosti tu stále jsou...

Ne. Půjdu.

00:40 – podzemí

Takže jsem šel.

Večírek byl v plném proudu, když jsem se vrátil do síně. Obhlédl jsem situaci, hledaje Weasleyho zrzavou siluetu a navíc i střapatou hlavu Grangerové. Ruku jsem měl na hůlce a byl jsem plně připravený k souboji, pokud by to Weasley chtěl takto vyhrotit. Částečně jsem doufal, že bude chtít – neutkal jsem se v pořádném souboji, ani nepamatuji.

Až na to... Spatřil jsem Weasleyho a ona nebyla nikde poblíž něj. Ve skutečnosti jsem ji nikde neviděl. Sakra.

Okamžitě mě napadlo, že se sebrala a šla domů.

Nicméně dnešní smůla se začala měnit. Weasley, jak jsem si všiml, kulhal ke své sestře a hlasitě volal: „Na chvíličku, Gin! Hermione právě odešla? Vypadala naštvaná.“

Co nejtěsněji jsem se přiblížil ke Ginevře, abych mohl tajně naslouchat.

„Řekla, že chce být chvílku sama.“

Weasley se zamračil. „Ale kam šla?“

„Je někde v hradu. Myslím... Pamatuješ, kam chodívala, když jsme byli ve škole? Možná zajdi tam.“

Weasley přikývl. „Aha, jo, pamatuju.“

Jako by věděli, že poslouchám, protože mohli být víc záhadní? Bylo to frustrující – jako bych se mohl snadno dostat, kamkoliv se šla ukrýt, dříve než Weasley poháněný efektem válečného zranění.

To, samozřejmě, nebylo možné. Namísto toho budu muset použít veškerou schopnost zakrádání a prohnání a následovat Weasleyho k onomu neznámému cíli.

Tak jsem šel.

Chodby byly jen matně osvětlené, takže jsem snadno mohl zůstat ve stínech, zatímco jsem sledoval toho pitomce přede mnou. Hluk jeho berlí hezky zabránil jakékoli možnosti, abych byl zaslechnut. Můj bože, byl to pomalý pochod. Téměř jsem to vzdal, když začal zdolávat hlavní schodiště, protože jsem se bál, že než dojdeme ke Grangerové, budou příští Vánoce. Naštěstí šel jen do prvního patra, a tak jsem pokračoval.

Když jsme dorazili do chodby k učebně přeměňování, tušil jsem, kam jsme mohli mířit. Zvláště když Weasley poopravil berle a se znatelně obnovenou silou (a jen nepatrným funěním) se se zvýšeným úsilím ploužil dopředu.

Mířil na nádvoří přeměňování. Jen pár kroků jej dělilo od křížové chodby, když jsem vytáhl hůlku a, ehm, seslal na něj Petrificus totalus.

Ozvalo se tiché žuchnutí a já hůlkou zamezil klepnutí holí o dláždění. Abych mohl pokračovat v cestě, odtáhl jsem jej ze středu chodby na stranu a bodře jej poplácal po rameni.

„Nazdar vidláku – vlastně Weasley.“

O důsledky se budu starat později.

Byl jsem jen muž využívající šanci – kdo by mě mohl vinit?

Doufám, že ne Grangerová.

Tak jsem vyšel na dvůr a – světe div se – byla tam. Slabě mrholilo a já se pro sebe zamračil. Mohla si vybrat lepší místo. Přistoupil jsem k odkašlání plně připravený, že půjde možná o jedinou příležitost. Protože už nikdy nebudu v tak perfektní rovnováze mezi opilostí a strážlivostí.

„Víte... přemýšlel jsem,“ začal jsem nemotorně, „a došel mi ten nejdůležitější detail, totiž že nejsem... váš otec, nikdy jsem nebyl váš otec a, tedy, nikdy nebudu... váš otec.“

Otočila se a podívala se na mě, jako bych byl poněkud šílený. Myslím, že mohla mít i pravdu. Fakt, že nejsem její otec, je pro ni stěží ten nejromantičtější důvod, aby si se mnou začala, že?

Chvilí mě zkoumala, než se zamračila. „Podívejte, jestli vás ten věkový rozdíl tolik trápi, pak bychom na to možná měli zapomenout. Svinstva od chlapů mám dost na celý život.“

To jsem zrovna nechtěl slyšet!

„Jestli toto zajde někam dál, nechci, abyste měl za šest měsíců typickou mužskou krizi identity kvůli skutečnosti, že se vídáte s mladší ženou, a pak zmizel a začal si pěstovat nějaký komplex méněcennosti -“

„Vy vážně nenávidíte muže.“

Možná by měla zvážit možnost přejít na druhou stranu, jestli jí muži tolik lezou na nervy. Málem jsem to i navrhl, ale ono nutkání jsem potlačil. S mým štěstím by jí to přišlo jako báječný nápad.

Nicméně se zasmála. „Není pravda, že nenávidím muže,“ zopakovala. „Jen má zkušenost s nimi mě asi dovedla k trochu obrannému postoji.“

Trochu?

„Jsem si jistý, že se o vás můžu postarat lépe než Weasley.“

Nastane někdy čas, kdy se nebudu křčit hrůzou při čemkoliv, co je vzdáleně dojmavé? Protože Merline, téměř jsem se schoulil do klubička a umřel, jakmile ze mě ta slova vypadla.

Byla to ale odvážná slova a víceméně byla pravdivá. Tak nějak. Až tak si jistý nejsem. A když zvážíte, jak nejasné byly v té chvíli mé vyhlídky, mohla se ve vhodné chvíli vložit do rozhovoru a pomoci mi.

„Co vás vede k přesvědčení, že potřebuju někoho, kdo se o mě postará?“

Ironicky se usmívala, a proto jsem odpověděl svým nejurážlivějším hlasem: „Nechtějí přesně to všechny ženy?“ Bože...! Tolik ji to pobouřilo! Ha!

„Jste ve volném čase šovinista?“

„Jen natolik, nakolik se vy utápíte v mizandrii.“

Za koutky rtů jí zatahal úsměv a chvíli uvažovala. „Dobrá odpověď... V tom případě nebudu nic namítat proti společné večeři příští týden.“ Usmála se dosti vyzývavě, jako bych si měl troufnout něco namítnout. Proč bych, sakra, já něco namítal? To ona by si pravděpodobně mohla vybrat lépe.

Poplácala mě po ruce, když mě míjela cestou dovnitř; děšť trochu zesílil. Zatracený děšť. Spěchal jsem za ní hlavně proto, že jsem nechtěl, aby objevila Weasleyho ztuhlé tělo. „Ehm, večere, ano, dobře, budu se těšit.“

Nemyslím, že budu. Mám pocit, že to zmrvím a prožijeme večer na houby, který ona bude chtít zapomenout. Navíc pokud najde Weasleyho, už ze zásady mě nechá. Již jsem zjistil, že v otázkách slušného chování dokáže být trochu zvláštní.

„Jsem si jistý, že pro mě bude těžké čekat tak dlouho.“

Jestli jsem kdy řekl správnou věc...!

Zarazila se a lehce zrudověla. „Ach,“ vydechla nesměle a nedokázala se mi podívat do očí.

Využil jsem příležitost zvážit jiný východ, který nevede k Weasleymu, ale jiná přijatelná alternativa neexistovala. Kdybych s ní vyrazil dlouhou trasou k síni všemi těmi temnými chodbami a schodišti, a vzhledem k tomu, co jsem jí právě řekl, moje pravděpodobné úmysly by ji rozrušily.

Třebaže mé úmysly jsou vždy čestné...

Najednou, odnikud, se na mé tváři objevily rty a já sebou málem s vyjeknutím trhnul, ale podařilo se mi (jen tak tak) zůstat klidný a potlačit překvapení a ona si ničeho nevšimla.

Objeví, že bude nějaký čas trvat, než nebudu potřebovat přípravu při... jejích náhlých pohybech.

„Pak je tady malý závdavek,“ poznamenala živě.

A potom, k mé hrůze, pokračovala v chůzi a prohodila, že bychom se měli vrátit, než promokneme. Napadlo mě, že bych z toho mohl vyjít dobře. Možná dokonce nezahledne Weasleyho ve stínu. Možná...

Ale běda... ta pošetilá holka klopýtla o jeho berle.

„Kone? Co to sakra...?“ Vykouzčila nad ním Lumos a v šoku na mě pohlédla. „Kdo by...? Ó, bože! To jsi byl zase ty, že ano?“

Musel jsem sebrat každý ždíbec svého zakrnělého šarmu. Bylo to těžké, to tedy ano.

„Gr... Hermiono,“ začal jsem. „Jednou jsem se rozhodl – jak bych mohl dovolit, aby mi něco stálo v cestě?“ Zacílil jsem žhnoucí pohled, ale samozřejmě, netušil jsem, jak jej zvládnout. Naštěstí mi pomohlo mdlé osvětlení.

„Chtěla bys, abych to dovolil?“ zeptal jsem se tiše a vztáhl ruku, abych jí uhladil vlasy za ramena.

!!!!

Začínám si myslet, že mám skryté vlohy – doposud nevyužité!

Nadchlo mě, když ji to lehce rozhodilo, a její následné ‚Ne‘ bylo prostě správné – perfektní rovnováha mezi zdráháním a upřímností. Nicméně jsem dokázal pokořit vnitřní narcismus z úspěšnosti mých pletich.

Uvolnila Weasleyho a ten se vytáhl do sedu. Zuřil stejně jako předtím.

„Ty posranej debil!“ zařval rozhořčeně. „Na co si to hraješ?“ Chvilí na mě zíral. „Viš ty co, Hermiono? Tenhle pitomec má na tebe zálska -“

Položil jsem Grangerové ruku na rameno. „Nic ve zlém, Weasley.“

Weasleyho vztek nahradil poutavý šok, který se projevil několikerým otevřením a zavřením úst.

„Nech to být, Rone,“ doporučila mu Grangerová diplomaticky, vykročila pryč a já ji následoval. Napůl jsem čekal, že mě Weasley uřkne do zad, ale nic se nestalo. Opravdu škoda; na jazyku mi hrála salva prokletí, jen mít výmluvu.

Chvilí jsme kráčeli mlčky, dokud neřekla: „Mám jednu prosbu – přestaneš, prosím, zaklínat mého bývalého?“

Ha! To určitě!

Zamračil jsem se. „Ne že bych ho zranil – po každé.“ Myslím, že jsem prokázal příkladnou zdrženlivost ve srovnání s tím, co bych na něj mohl seslat. Beztať je to její pitomost, že má takového bývalého manžela. A ještě hůř, že je to Weasley.

„Mohu říct, že jej neuřknu bez provokace. Stačí to?“

„Zajímavé varování; s tím asi dokážu žít. Pro teď.“

Usmívala se, i když tón byl opačný, a já se málem usmál na oplátku! (málem)

Ale trápilo mě něco naléhavějšího. Začalo mi docházet, že jsem zajistil pozvání na večeři. Bože. Zvítězil jsem? Ano? Poprvé v životě? Jak strašná představa! Kam sakra mířím?

Použil jsem veškerou svou mentální kapacitu, abych podobné myšlenky zablokoval a odsunul je do kategorie Budu si s tím dělat starosti později!

Vrátili jsme se do síně, kde to stále vřelo, a já – musím to napsat – jsem byl trochu ztracený. Měl jsem zůstat s ní? Chtěla, abych zmizel, když jsme se už domluvili? Co jsem měl dělat?

A nejhörší bylo, že takovéto otázky mě potrápí ještě víc, jak se věci budou vyvíjet (pokud se budou vyvíjet).

„Zatančíme si?“ zeptala se najednou a s očekáváním se ke mně otočila. V duchu jsem zaúpěl. „Pamatuju se, že jsi mi chtěl nabídnout vše, oč si řeknu...“ Nepokračovala a jen se rozesmála (nepochybuj, že se rozesmála nad mým zděšeným výrazem). „Pojďme a uvidíme,“ pokračovala. „Jak jsi na tom s quickstepem?“

„Haha. Netančím.“

Jak dlouho mě bude trápit tím deníkem? Je to velmi citlivé místo a nejsem si jistý, kolik rýpnutí snesu!

Založil jsem si ruce na hrudi a rozhlédl se po místnosti. Po Weasleym nebylo ani vidu, ani slechu. Ginevra nicméně, jak jsem si všiml, nás nesledovala nijak nenápadně. Vlezlá holka.

„Ve skutečnosti,“ ozvala se opět moje spoléčnice, „si docela jasně vzpomínám, že jsi tančil se svojí... recepční.“

Ouvej. Má recepční? Nemá schované drápky, co?

„No a?“

Přitočila se blíž. „Jak se mám cítit, když vím, že s ní jsi tančil a se mnou ne?“

Měl jsem připravený kousavý komentář, ale bohužel si vybrala přesně ten okamžik a vložila svoji ruku do mé, načež jsem zakusil nenadálý duševní blok. Merline! Jako by měla ruku v ohni!

„Předpokládám, ehm, předpokládám, že by to ode mne bylo docela negalantní.“

„Přesně! Kromě toho už musíš mít dost toho chlastu.“

Zdaleka ne; vůbec ne dost...

Nicméně jsem se ocitl v tlačnici lidí dřív, než jsem stihl zmizet jako pára nad hrncem. Jednu ruku jsem měl v její a druhou položenou kolem jejího pasu (abych byl upřímný, nejsem si jistý, jak k tomu došlo. Já ji tam rozhodně nepoložil, to vím jistě). Na rozdíl od poslední příležitosti, kdy jsem se ocitl v tomto postavení, a navzdory odporu k jakémukoliv veřejnému divadlu, jsem se cítil směšně lehce. Tentokrát jsem se z této situace nestáhl, ale zachytil jsem každý pohled a zvuk a dotek a...

...

01:15

(Musel jsem si dopřát přestávky v psaní, protože má gramatika byla ve velkém nebezpečí, že se stane příšerně extravagantní. Teď již jsem opět v klidu).

Užíval jsem si. Tak. To je prozaické a vše, co o tom mohu říct.

Až na to... na té zkušenosti nebylo nic prozaického... I ta hudba byla inspirující -

Doprdele. Snape, vzpamatuj se. Jen jsme šouपालi nohama v kruhu! To je toho!

Vypadala, že se jí líbilo, když jsem ji roztočil. Nevadilo, že v púlce pohybu zakopla o mé nohy. Vyprskla smíchy. Při zpětném

pohledu si myslím, že byla trošku přiočilá. Něco jí muselo stoupnout do hlavy.

„Taký neumím pořádně tančit!“ pravila radostně.

Ten náznak mě urazil. Myslel jsem, že si vedu dobře, ale zjevně ne.

„Takže si nemusím dělat starosti s žádostí o tango,“ zamumlal jsem suše a sledoval pár na opačné straně, který se vykrucoval, jako by byl na taneční soutěži a ne na hlučném vánočním večírku.

K mému překvapení její smích zvadl a zastavila se v pohybu. Najednou byla téměř vážná a bohužel, věděl jsem, na co myslí – na ten mizerný deník. Pravděpodobně cítila soucit se mnou a s mými pasážemi plnými sebelítosti.

Bud' to, nebo na to mohla jít po Pomonovsku a zeptat se, co jsem o ní napsal. Možná se stala paranoidní a... Víím, že umí být zvědavá, až nadmíru.

„Ne,“ pravila s úsměvem. „Tango ne. Svět na něj ještě není připravený, nemyslíš?“

Ani nikdy nebude, pokud do toho budu moci mluvit.

Prostě jsem přikývl; najednou mě přepadly starosti s naší večerí. Kam půjdeme? O čem budeme mluvit? Co ode mne bude čekat? Můj bože!

„Tanec“ se jaksi vytratil a my tam jen stáli. Ale zatímco já zaháněl nával paniky a zvažoval přivolání whisky na zklidnění žaludku, ona byla myšlenkami zcela jinde.

„Nemyslí, že jsem neviděla, jak jsi svoji recepční... políbil.“

!!!!

„Ty jsi mě špehovala?“ Neptejte se, kolik sil mě stálo najít svůj hlas – schovával se až někde v botách.

Tentokrát jsem byl vděčný za včasné varování a byl jsem dostatečně připravený, když, ehm... když mě políbila. Tentokrát na rty. Vskutku to bylo velmi pěkné. Velmi, ehm... ano, pěkné... Ve skutečnosti jsem se do toho zrovna dostával, když -

„Co... co u Merlinova zadku se to tady děje?!“

Grr! Byl to zatracený Potter! Ten pitomý vlezdoprdelka!

Stál tam a sledoval nás s pohoršeným výrazem ve tváři. „Ron právě... Hermiono... co to u všech ďasů děláš?“ zeptal se nevěřicně.

Uvědomuji si, že s Grangerovou nejsme zrovna nejběžnějším párem, ale naštvalo mě, že se Potter, po veškerém jeho předchozím vystupování, vrátí k normálu a nebude souhlasit. Asi bych ale neměl být překvapený, že mi nikdy plně neuvěří.

„Co si asi myslíte, že můžeme dělat?“ vyplívl jsem popudlivě.

Vypadal otřeseně a prohrábl si rukou vlasy. „Ehm... Ale... Ale proč?“

Merline!

Grangerová ustoupila a dotkla se ruky svého kamaráda. „Jsme, no, tak nějak spolu, Harry, svým způsobem -“

„Spolu? Odkdy?“ zvolal zděšeně. „Nemyslel jsem si, že se znáte nějak dobře. Dokonce jsi jednou říkala, že ho nemůžeš vystát!“

Nemůže mě vystát? Okouzlující!

Zrudla. „Mohla jsem být trochu ukvapená... A Harry, promiň, že jsem ti to neřekla, ale se Severusem se přátelíme už pár měsíců...“

„Přátelíte?“ zopakoval Potter tupě a k mé nekonečné hrůze se na mě podíval, jako bych... jako bych ho zradil.

Co to sakra je?

„No, tedy... asi jsem za vás šťastný...“ Usmál se tak nějak rozpačitě. „Ehm... Je to všechno trochu šok. No... Ginny mě potřebuje.“ Odešel a postavil se vedle své ženy, která zjevně toužila po pikantních detailech, ale Potter tam jen stál jako nějaký robot.

„Neboj se...“ reagovala Grangerová hbitě a také jej sledovala.

(Je slepá? Bát se? Já? Rychle jí musím vyjasnit, že se nebojím vůbec nijak!)

„... Jen je rozrušený, že už není jediný, ke komu cítíš náklonnost.“

Ó můj bože! Ó můj bože!

To nemůže být pravda! Potter je nevyrovnaný – pomatený. Roký týrání a hrubého zacházení a zkušeností se smrtí ho konečně dostihly.

Jiné možné vysvětlení neexistuje. Žádné jiné.

Zatracený patolízal.

Čtvrtek, 29. prosince

14:50 – doma

Vánoce skončily a já se vrátil domů, protože, přirozeně, v hradu se nic neutají, i když se opravdu snažíte. Už je mi zle, jak Minerva potřásá hlavou a mumlá omámeně znějící ‚Hermiona Grangerová‘ po každé, když mě uvidí.

A jestli ještě jednou uslyším ‚jde mi z toho hlava kolem‘, začnu křičet. Jí z toho jde hlava kolem? A jak asi to zvládám já? A to já musím jít zítra s Grangerovou na večeři!

Merline!

Někteří lidé jsou tak sebestřední.

Pátek, 30. prosince

16:30 – Doufám, že si uklidním nervy nějakou důležitou sebereflexí, ale ve skutečnosti je mi dokonale jasné, že bídně selžu

Tedy, asi půjde o poslední zápis tohoto deníku. Bude poslední, protože končí prosincem a mám už jen dvě a půl stránky volné. Dobrý bože – skutečně jsem zaplnil celou knihu zákruty svých myšlenek.

Zvažoval jsem, že si do dalšího roku koupím nový deník, ale... už si nejsem jistý, zda v této praxi pokračovat.

Abych byl upřímný, ten děsivý zážitek se zabezpečením, jehož se účastnila Grangerová, mě odrazuje. Nemyslím, že chci riskovat, aby se mé osobní žvanění dostalo do rukou někoho cizího. Ta možnost se opravdu stala příliš reálnou a já dokonce rozmýšlím, zda nespálit důkaz o uplynulém roce. Obsahuje pár věcí příliš citlivých pro uspokojení veřejnosti a bude se mi snadněji odpočítávat, pokud nebude existovat žádná možnost, že by tento deník kdy padl do nepovolaných rukou.

A přesto... nejsem si jistý, jestli se přiměju ho zničit. Ještě ne. Víím, že je nový rok a nový start a všechny ty pitomosti, ale myslím, že by bylo unáhlené zapomenout, co se událo v posledních dvanácti měsících.

Vzhledem k tomu bych měl na knihu seslat obsáhlé obrany – možná ji uložím do trezoru u Gringottových a zamaskuju jako něco jiného, dokud nebudu připravený ji zničit.

Podstatnou část dnešního dne jsem strávil čtením těchto blábolů a můžu říct jediné – díky bohu, že jsem si nevedl deník během války. Děsím se myslet na to, s čím bych vyrukoval, jestli toto vše je ve skutečnosti nicotné.

Před téměř dvanácti měsíci jsem byl pětáctýřicetiletý bývalý Smrtijed, bývalý špion, bývalý profesor lektvarů, bývalý profesor obrany proti černé magii a do šrotu odložený ministerský zaměstnanec malého významu. A teď jsem skoro šestačtyřicetiletý bývalý Smrtijed, bývalý špion, bývalý profesor lektvarů, bývalý profesor obrany proti černé magii, bývalý do šrotu odložený ministerský zaměstnanec malého významu a současný muž volného času, který se vídá s ženou o polovinu mladší!

Jestli toto nekřičí krizí středního věku, pak nevím co. Ale přesto to budu nazývat pokrokem.

Loni touto dobou jsem napsal pár předsevzetí. Zdá se mi vhodné je zrekapitulovat.

1. Méně pít

Tedy, myslím, že mohu bezpečně říct, že s tím jsem ani nezačal. Jejída.

2. Začít novou kariéru v práci: a) která mě bude těšit; b) na kterou nejsem překvalifikován; a c) kde mě plně docení

Dobrý bože.

3. Nalézt si ženu

Úspěch! Ha ha! Kdo by si to pomyslel? Samozřejmě tento cíl může být do příštího roku opět aktuální (dokonce i zítra), pokud se mi podaří vše zvrátat, což – čelme faktům – je velmi pravděpodobné.

Stejně, prozatím jde o vztyčený prostředník Weasleymu a za to budu vždy vděčný!

4. Myslet pozitivně

Opravdu jsem to napsal? Byl jsem výjimečně obluzený, že?

Takže jedno ze čtyř. Nic k potlesku. Ale na mě jde o dobrý výkon.

Zítřek je novým dnem a téměř novým rokem. A mohu šťastně zapsat, že tento nový rok začnu za lepšího stavu než ten minulý. Možná se i budu těšit na hrozící narozeniny!

Nebo ne. Nechci si připomínat, jak starý jsem... Možná Grangerové nic neřeknu... tedy Hermioně... jakkoliv chce, abych

jí říkal. Možná si ani neuvědomuje, jak velký je náš věkový rozdíl... Ačkoliv předpokládám, že by si to mohla odvodit i bez podrobnějších detailů... Sakra. Skutečný věk zkrátím o pět let...

Stále nemám práci, ale to nevadí. Až budu opravdu zoufalý, vytáhnu kotlík – jsem si jistý, že v této oblasti dokážu vydělat pár galeonů. V Obrtlé ulici jsou stále lidé, kteří jsou ochotni koupit lektvar...

Ale co je urgentní – už jen dvě krátké hodiny zbývají, než se přemístím na Příčnou ulici, abych zašel s Grangerovou na večeři. Už jsem se připravil dvěma (třemi) panáky. Omezím další konzumaci, protože nechci vypadat a cítit jako bych strávil den v palírně (opravdu krásná představa).

Opět je čas VYNALOŽIT ÚSILÍ... Uf... Budu muset vyvětrat tu tmavomodrou vázanku... Vlasy prohrábnu hřebenem, asi... Bože, to je humbuk! A kvůli čemu? Pravděpodobně půjde o pohromu imponantních rozměrů a po návratu domů budu chtít prostě umřít.

Tak dobře... Už mi zbývá jen pár řádků, tak nakonec zápis zakončím hlasem důvěry, který jsem zaslechl z úst pozoruhodně moudré a věcné Rolandy Hoochové na téma incidentu mého začínajícího vztahu s Hermionou Grangerovou.

„Ale to nevydrží – ona je na vzestupu a on, nu... on je na vzestupu posledních dvacet pět let a možná i víc!“

Okouzlující, zatraceně okouzující.

KONEC